

மாடத் தேவன் சுனை

க ள் கி

Book supplied by the University
central Co-op. Stores, Madurai.

மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
80, மேலக்கோபுர வாசல்,
மதுரை-1.

தியாகராய நகரம் :: சென்னை-17.

இரண்டாம் பதிப்பு: 1957.*

மூன்றாம் பதிப்பு: 1963.

பதிப்புரை

இந்நூலில் கல்கி அவர்களின் சிறந்த கதைகள் அடங்கி இருக்கிறது. ஒவ்வொரு கதைகளும் படிப்பவர்களை சிந்திக்க செய்யும், சிறந்த கதைகள். இந்நூல் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிட அனுமதித்த கல்கியின் புதல்வரும் என் அருமை நண்பருமான ராஜேந்திரன் அவர்கட்கு நன்றி.

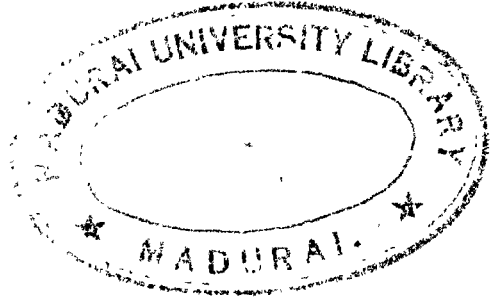
பழ. சிதம்பரம்

பாரதி பதிப்பகம்.

யொருளடக்கம்

பக்க எண்

மாடத்தேவன் சுனை	9
காதரூக் கள்ளன்	53
வீடு தேடும் படலம்	84
மாலதியின் தந்தை	106

மாடத்தேவன் சுனை

முன்னுரை

ராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் நடைபெற விருந்த ஓர் ஆண்டு விழாவுக்காக நான் ரயில் ஏறிப் பிரயாணம் செய்ய நேர்ந்தது. அப்போது நாடெங்கும் தண்டவாளம் நகர்ந்து ரயில் வண்டி கவிழ்ந்தது பற்றிச் செய்திகள் வந்துகொண்டிருந்த காலம். எனினும் நான் ஏறிய அதே ரயிலில் ஒரு கனம் மந்திரியும் ஏறியிருக்கிறார் என்ற தைரியத்தின் பேரில் கவலையற்றிருந்தேன்.

‘தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை இம்முன்றும்
நீங்கா நிலனாள் பவர்க்கு.’

என்னும் திருவள்ளுவரின் திருவாக்கைக் கடைப்பிடித்து நம் மந்திரிமார்கள் உறக்கமின்றி, தேச நிர்வாகத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் அல்லவா? அவர்கள் விழித்துக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் எந்த அரக்கன் வந்து தண்டவாளத்தைத் தொட்டுவிட முடியும்? யமன்தான் அணுகி வந்து விடுவானா?

இரண்டு பக்கமும் காடாயிருந்த பிரதேசத்தில் ரயில் நின்றது. காட்டுப்பாக்கம் ஸ்டேஷனுக்கு அப்பால் சிறிது தூரத்தில் நின்றதாக அறிந்தேன். காரணம், எதிரில் வந்து கொண்டிருந்த ஒரு வண்டி தண்டவாளத்திலிருந்து நழுவி விட்டதுதானாம். நல்ல வேளையாய்ப் போச்சு! எல்லாம் கடவுளுடைய செயல்தான்! எதிர்ப்பக்கம் வந்த ரயிலுக்கு நேர்ந்தது இந்த ரயிலுக்கு நேர்ந்திருந்தால்?... இவ்வுலகில் நம்மால் ஏதோ பெரிய காரியங்கள் நிறைவேற வேண்டுமென்பது கடவுளுடைய விருப்பம் போலும்! அன்றைக்கு 'லார்ட் கிளைவ்' என்னும் மகா வீரன் தன்னைத்தானே துப்பாக்கிக் குண்டால் சுட்டுக்கொள்ள முயன்றபோது அவனைச் சாகாமல் காப்பாற்றிய கடவுள்தான் நம்மையும் காப்பாற்றி இருக்க வேண்டும்! உலகில் எந்தப் பாகத்தில் எந்த சாமராஜ்யத்தை நாம் ஸ்தாபித்தாக வேண்டுமோ, அல்லது அழித்தாக வேண்டுமோ, யார் கண்டது?

காட்டுப்பாக்கத்துக்கு அருகில் நாலரை மணி நேரம் காத்திருந்த பிறகு எங்கள் ரயில் கிளம்பிற்று. அப்புறமும் கொஞ்சம் சாவகாசமாகவே சென்றது. அதன் பலன் என்னவென்றால், காலை எட்டு மணிக்கு மதுரைக்குப் போக வேண்டிய ரயில் மத்தியானம் 12-30க்குப் போய்ச் சேர்ந்தது. (அங்கு இறங்கி விசாரித்தபோது, கனம் மந்திரி அவர்கள், எழும்பூர் ஸ்டேஷனில் தூங்க ஆரம்பித்தவர், திண்டுக்கல் லில்தான் விழித்துக் கொண்டார் என்று அறிந்தேன்! நல்ல வேளை, மந்திரியை மட்டும் நம்பியிராமல் கடவுளையும் நம்பியது எவ்வளவு நல்லதாய்ப் போயிற்று!)

குறிப்பிட்ட ஆண்டு விழாவுக்குப் போய்ச் சேரவேண்டுமானால், பாக்கிப் பிரயாணத்துக்கு ரயிலை நம்பிப் பயனில்லை என்று ஏற்பட்டது. எனவே, மதுரையில் ஒரு மோட்டார் கார் பிடித்துக்கொண்டு புறப்பட்டோம். வழியில் காரின் என்ஜின் கொஞ்சம் தொந்தரவு கொடுத்தது. முன்பக்கத்துத் துவாரம் வழியாகவும், பின் பக்கத்து ஓட்டை

வழியாகவும் பிரமாதமான புகை கிளம்பியது. “வேறென்று மில்லை; வண்டியின் என்ஜின் கொஞ்சம் தண்ணீர் கேட்கிறது” என்றார் டிரைவர்.

“இந்த வறண்ட ஜில்லாவில் மனிதர்களுக்கும் பிராணிகளுக்குமே தண்ணீர் கிடைப்பது அரிதாயிற்றே! மோட்டார் என்ஜின்வேறு தண்ணீர் கேட்டால், தண்ணீர் எங்கே கிடைக்கப் போகிறது?” என்று நான் என் கவலையைத் தெரிவித்துக் கொண்டேன்.

“சீக்கிரத்தில் மாடத்தேவன் சுனை வரும். அதில் எப்படியும் தண்ணீர் இருக்கும்” என்றார், கூட வந்த பாண்டிய நாட்டு நண்பர்.

மாடத்தேவன் சுனை வந்தது. அது சாலைக்குப் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு குட்டையான, கறுப்பான, பச்சை நிறமே காணாத பாறையின் உச்சியில், இருந்தது. அந்தப் பாறையின் அடிவாரத்தில் ஒரு பழைய கோட்டை ஒரு காலத்தில் இருந்து, பின்னால் இடிந்து தகர்ந்து போயிருக்க வேண்டும் என்பதற்கு அறிகுறிகள் காணப்பட்டன. கோட்டைச் சுவரில் ஒரு சிறு பகுதிகூட உருப்படியாக இல்லை. கோட்டையின் அஸ்திவாரங்கள் தகர்ந்து உருண்டு கிடந்த சிற்சில பகுதிகள் மட்டுமே காணப்பட்டன.

அத்தகைய கரிய பாறையின் உச்சியில் சுற்று வட்டாரத்தில் வெகு தூரத்துக்கு வறண்டு கிடக்கும் பிரதேசத்தில், அந்த இனிய தெளிந்த நீர்ச்சுனை எப்படி ஏற்பட்டது என்பது ஒரு பெரிய மர்மமாகவே தோன்றியது. இங்கேதான் இயற்கையின் அதிசயமான சக்தியைக் காண்கிறோம். சுனையைப் பார்த்து அதிசயித்த பிறகு, அதன் கரையில் செங்குத்தாக நிறுத்தியிருந்த ஒரு கருங்கல்லின்மீது என் கவனம் சென்றது. கல்லுக்கு அருகில் ஒரு சிறிய வேல் நாட்டப்பட்டிருந்தது. கல்லுக்கும் வேலுக்கும் பூஜை நடப்பதுண்டு என்று, சந்தனம், குங்குமம், புஷ்பம், வழிந்

தோடியிருந்த எண்ணெய்,—இவற்றிலிருந்து தெரிந்து கொண்டேன்.

‘மாடத்தேவன் சனை’யைப் பற்றி ஏதேனும் ஒரு கதை இருக்கவேண்டும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் சனையின் கதையைப்பற்றி விசாரிக்க அப்போது அவகாசம் ஏது? ஆண்டு விழா அகோரமான குரலில் எங்களை அழைத்துக் கொண்டிருந்தது. மோட்டார் வாகனத்தின் தாகம் தீர்ந்ததும் புறப்பட்டுச் சென்றோம்.

பிறிதொரு சமயம் அவ்விடத்துக்குச் சென்று அக்கம் பக்கத்தில் விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்ட கதையைக் கீழே எழுதியிருக்கிறேன்; கொஞ்சம் காது, மூக்கு வைத்திருக்கிறேன்; அவ்வளவுதான். காது மூக்கு உங்களுக்குப் பிடிக்காவிட்டாலும் கதை பிடித்திருந்தால் சரிதான்.

1

நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் அந்த இனிய சனையைப் பெற்றுள்ள அர்ச்சுனன் குன்றின் அடிவாரத்தில் ஒரு சிறிய கோட்டை இருந்தது. ஒரு சமயம் அர்ச்சுனன் தென்னிந்தியாவில் தீர்த்த யாத்திரை செய்த போது இந்தக் குன்றின்மேல் ஏறி நின்று தவம் செய்தானாம். அப்போது அவனுக்குத் தாகம் எடுத்து விட்டதாம். அர்ச்சுனனின் தந்தையான இந்திரன் தன் மகனுடைய தாகத்தைத் தீர்ப்பதற்காகத் தேவலோகத்திலிருந்து ஒரு குடம் தண்ணீரைக் கொட்டினானாம். அதில் அர்ச்சுனன் குடித்தது போக மிச்சமிருந்த தண்ணீர் சனையாக நின்றுவிட்டதாம். ஆகையினாலேயே அதற்கு அர்ச்சுனன் குன்று என்று பெயர் வந்ததாம். இது பழைய கதை; குன்றுக்குப் பெயர் வந்த கதை. ‘மாடத்தேவன் சனை’ என்னும் பெயர் எவ்விதம் ஏற்பட்டது என்பதையல்லவா இப்போது நாம் பார்க்கவேண்டும்?

அர்ச்சனன் தவம் செய்து சில ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, அந்தக் குன்றின் சாரலில் பாண்டிய மன்னன் ஒருவன் ஒரு கோட்டை கட்டினான். அந்தக் கோட்டை நாளடைவில் பழுதுபட்டு நமது கதை நடந்த காலத்தில் இடிந்து தகர்ந்த நிலையிலேதான் இருந்தது. ஆகையால் அந்தக் கோட்டையைப் பற்றி யாவரும் அவ்வளவாகக் கவனிக்கவில்லை. பாஞ்சாலம்குறிச்சி வீரபாண்டியக் கட்டப்பொம்மனைத் தூக்கிலிட்டபோது, பாண்டிய நாட்டிலுள்ள பாளையக்காரர்களின் கோட்டைகளை யெல்லாம் தகர்த்துவிட வேண்டுமென்று கும்பினிக்கார வெள்ளையர்கள் கட்டளையிட்டார்கள். ஆனால் இந்தக் கோட்டையை இடிக்கவேண்டும் என்று அவர்கள் கட்டாயப் படுத்தவில்லை. ஏற்கெனவே அக்கோட்டை வேண்டிய மட்டும் இடிந்து தகர்ந்து இருந்தது. எந்தவிதமான சண்டைக்கும் அதை உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள முடியாது. அதிகம் பேர் அதில் தங்கியிருப்பதும் அசாத்தியமான காரியம்.

அச்சமயம் அக்கோட்டையில் கருப்பையா சேர்வை என்ற கிழவனும், அவனுடைய செல்லப் புதல்வி வேலம்மாள் என்பவளும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். வெகு காலத்துக்கு முன்பு அந்தப் பாறைக்குப் பக்கத்தில் கள்ளர் பயம் அதிக மாயிருந்த காலத்தில் வழிப்போக்கர்களுக்குப் பாதுகாப்பாக அக்கோட்டை கட்டப்பட்டது. சிவகங்கைப் பாளையக்காரர் அங்கே கருப்பையாவைக் குடும்பத்துடன் குடியேற்றி வைத்தார். அதற்காக அவனுக்கு மானியமும் கிடைத்து வந்தது. இளம் வயதில் கருப்பையா பெரிய வீரதீரனாயிருந்தான். கையில் தடியை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினால், பத்துக் கள்ளர்களை அவன் ஒருவனாகவே சமாளித்து விடுவான். பிரயாணிகள் இரவு நேரங்களில் அந்தக் கோட்டையில் தங்குவதுண்டு. அப்படித் தங்கியதற்காகவும், கருப்பையா தங்களுக்கு அளிக்கும் பாதுகாப்புக்காகவும்

பிரயாணிகள் அவனுக்குத் தக்க சன்மானம் கொடுத்து விட்டுப் போவார்கள்.

அதெல்லாம் பழைய காலம். சும்பினிக்காரர்கள் வந்து ஆர்க்காட்டு நவாப்புக்காக வரிவசூலிக்கத் தொடங்கியதிலிருந்து எல்லாம் ஏறுமாருகப் போய் விட்டது. கருப்பையாவுக்குக் கிடைத்து வந்த மானியம் நின்று விட்டது. அவனுடைய அருமை மனைவி அவனையும் சின்னஞ் சிறுவேலம்மானையும் அநாதையாக விட்டு விட்டுக் காலமாகி விட்டாள். இப்போதெல்லாம் அந்தப் பக்கத்தில் கள்ளர் பயமும் அதிகம் கிடையாது. சும்பினிக்காரர்களின் படைகளே பட்டப்பகலில் எல்லாக் கொள்ளையையும் நடத்தி வந்தபடியால், கள்ளர்கள் யாரைக் கொள்ளை அடிப்பார்கள்? அவனும் அவனுடைய மகளும் வாழ்க்கை நடத்துவதுதான் எப்படி?

இத்தகைய நிலைமையில் அர்ச்சுனன் குன்றின் உச்சியிலிருந்த சுனை நீர், தகப்பனும் மகளும் ஜீவித்திருப்பதற்குக் கொஞ்சம் உதவியாயிருந்து வந்தது. அந்தச் சுனையில் சாதாரணமாக மழைக் காலத்திலும் குளிர் காலத்திலும் தண்ணீர் ததும்பிக் கொண்டிருக்கும். அதிலிருந்து ஒரு சிறிய அருவியும் விழுந்து கொண்டிருக்கும். அந்த அருவி கோட்டைக்குள்ளே புகுந்து ஒரு பக்கத்துச் சுவர் ஓரமாக ஓடிச் சென்று வெளியில் வந்து கீழே அடிவாரத்திற்குச் செல்லும். அவ்விதம் குன்றின் அடிவாரத்துக்கு வரும் சுனை அருவி நீரை உபயோகித்து ஒரு வாலிபன் பயிர்த் தொழில் செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் பெயர் மாடத்தேவன். சில சமயம் அவன் கேழ்வரகு பயிர் செய்வான். சில சமயம் வெள்ளரிக்காய் போடுவான். நல்ல உழைப்பாளி. ஆகையால் அவனுடைய தோட்டம் எப்போதும் குளுகுளு வென்றிருக்கும். அந்தப் பக்கமாகச் சாலையில் பிரயாணம் செய்கிறவர்கள் சற்று நின்று அந்தத் தோட்

டத்தைப் பார்த்து விட்டுத்தான் போவார்கள். அவர்களில் சிலர் மகிழ்ச்சியுடன் பார்ப்பார்கள்; சிலர் பொருமையுடனும் பார்ப்பார்கள்.

அவ்வாறு பொருமையுடன் பார்த்தவர்களில் கருப்பையா சேர்வையும் ஒருவன். மாடத்தேவனுடைய உழைப்பினால் அவனுடைய காணி நிலம் நாளுக்கு நாள் செழிப்படைந்து வந்தது கண்டு கிழவன் மனம் புழுங்கினான். அம்மாதிரி தானும் செய்யலா மென்றால், கைகளில் போதிய வலிமை இல்லை. உழைத்துப் பாடுபடக் கூடிய பிராயம் போய் விட்டது. மூப்பும், வறுமையும், மதுவும் சேர்ந்து இரும்பு போன்ற உடம்பைப் பலவீனப் படுத்தி யிருந்தன. தனக்கும் தன் மகளுக்கும் அன்றாடம் பசி தீருவதே பெரும்பாடா யிருக்கும்போது, அவனுடைய கண்ணெதிரே, புதிதாக வந்து குடியேறியவன் ஒருவன், நாளுக்கு நாள் செழிப்பதாயிருந்தால் மனம் கஷ்டப்படத்தானே செய்யும்? எனவே சுனைத் தண்ணீர் சம்பந்தமாகக் கிழவன் தகராறு செய்ய ஆரம்பித்தான். தன்னுடைய கோட்டையின் வழியாகச் செல்லும் சுனை அருவித் தண்ணீரைத் தடுத்து நிறுத்தி விடுவதாகச் சொன்னான். இதற்கு மாடத்தேவன் பயப்பட்டு விடவில்லை. “சுனை நீர் உன்னுடையதா? அல்லது கோட்டைதான் உன்னுடையதா? சுனை நீர் கடவுள் அளித்தது; இந்தப் பாழடைந்த கோட்டையோ சிவகங்கைப் பாளையக்காரருடையது. நீ மட்டும் சுனை நீரைத் தடுத்து நிறுத்து, பார்க்கலாம். நான் பாளையக்காரரிடம் போய் உத்தரவு வாங்கி வருகிறேனா, இல்லையா, பார்!” என்றான் அந்த வாலிபன்.

“பாளையக்காரனுக்கு இங்கே என்ன அதிகாரம்? அவன் எனக்குப் படி அளக்கிறானா? அந்தக் காலம் மலை யேறிவிட்டது. ஆனானப்பட்ட வீரபாண்டியக் கட்டப் பொம்மனைக் கும்பினிக்கார வெள்ளையர்கள் புளிய மரத்திலே

தொங்க விட்டு விட்டார்கள்! இந்தப் பாளையக்காரன் என்னை என்ன செய்துவிட முடியும்? கோட்டை என்னுடையது. நான் இஷ்டப்பட்டால் அருவியைத் தடுப்பேன்!” என்று கிழவன் கருவினான்.

இதை யெல்லாம் ஒட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் அவனுடைய மகள் வேலம்மாள். அன்று மாலை மாடத்தேவனுடைய தோட்டத்திற்குப் போனாள். ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டு சிறிது நேரம் நின்றார்கள், பேச்சு எளிதில் வருவதாயில்லை; வேலம்மாளின் நெஞ்சை அடைத்தது. அவளுடைய கண்களில் கண்ணீர் துளிர்ந்தது. அப்போது பூரண சந்திரன் கீழ்த் திசையில் உதயமானான். சந்திர கிரணங்கள் வேலம்மாளின் கண்ணீர்த்துளிகளைச் சுடர் விடும் முத்துக்கள் ஆக்கின.

அதைப் பார்த்த நிமிடத்திலேயே மாடத்தேவன் வேலம்மாளின் கொத்தடிமையானான்.

“பெண்ணே! இந்த நேரத்தில் இங்கே தனியாக ஏன் வந்தாய்? உன் அப்பன் பார்த்தால் என்ன சொல்வான்?” என்றுள்.

ஏற்கெனவே அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டதுண்டு. எட்ட நின்று பேசியதும் உண்டு. ஆனால் மாடத்தேவனின் தோட்டத்துக்குள் வேலம்மாள் பிரவேசித்ததில்லை.

மாடத்தேவன் இப்போது கேட்டதற்கு, “உன்னிடம் ஒன்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்வதற்காக வந்தேன்!” என்றுள் வேலம்மாள்.

“கெஞ்ச வேண்டாம்; உத்தரவு போடு!” என்று கூறினான் மாடத்தேவன்.

“என் தகப்பனருக்கு வயதாகி விட்டது. தள்ளாமை வந்து விட்டது. இன்னும் சில காலந்தான் உயிரோடிருப்

பார். அவர் இருக்கிறவரையில் இந்த இடிந்த கோட்டையும் மலை மேலுள்ள சுனையும் அவருடைய உடைமைகளாகவே இருக்கட்டும். அவர் போகும்போது இதையெல்லாம் கொண்டு போகப் போவதில்லை. அவருக்குப் பிறகு நான் இங்கே தனியாக இருக்க மாட்டேன். உற்றூர் வீட்டுக்குப் போய் விடுவேன். அப்புறம் நீயே இதையெல்லாம் வைத்துக்கொள். நான் போட்டிக்கு வரவில்லை. கொஞ்ச நாள் பொறுத்துக் கொண்டிரு!" என்றார்.

“பெண்ணே! கோட்டை, சுனை, இந்தத் தோட்டம், குடிசை எல்லாம் உன்னுடைய உடைமை; நான் உன்னுடைய அடிமை. நீ என்னை இங்கே இருக்கச் சொன்னால் இருக்கிறேன், இல்லாவிட்டால் மறுபடியும் போய்க் கும்பினிக் காரன் பட்டாளத்தில் சேர்ந்து விடுகிறேன்!” என்றான் மாடத்தேவன்.

“கும்பினிக்காரன் பட்டாளத்தில் சேர்வதா? பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரபாண்டியனைத் தூக்கிலே போட்ட சண்டாளர்களுடைய படையிலே சேர்வதா? அந்தப் பேச்சை இன்னொரு தடவை சொல்லாதே! இங்கேயே இரு. உண்மையில் அப்பாவுக்கு உன் பேரில் ரொம்பப் பிரியம். கொஞ்சம் நல்லபடியாக அவருடன் பேசிப் பார்த்தால், இரண்டு பேரும் அன்யோன்யமாகி விடுவீர்கள்!” என்றார் வேலம்மாள்.

வேலம்மாளுடைய யோசனையை மறுநாளே மாடத்தேவன் கையாண்டு பார்த்தான். கருப்பையா சேர்வையிடம் சென்று “மாமா! அப்புறம் நான் யோசித்துப் பார்த்தேன். உங்களுடன் சண்டை பிடித்தது தப்பு என்று தெரிந்தது. நாளை அநாதை; உற்றூர் உறவினர் யாருமில்லாதவன். இந்த அக்கம் பக்கத்திலும் நம்மைத் தவிர யாரும் கிடையாது. உங்களுக்கு நான் துணை; எனக்கு நீங்கள் தான் துணை. நாம் எதற்காகச் சண்டை போட்டுக்

கொள்ள வேண்டும்? எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. உங்கள் கோட்டை வழியாக வரும் அருவித் தண்ணீரை நான் வெள்ளாமைக்கு உபயோகிக்கிறேன் அல்லவா? அதற்குப் பதிலாக, என்னுடைய நிலத்தில் விளைவதில் நாலில் ஒரு பாகம் கொடுத்து விடுகிறேன். என்ன சொல்கிறீர்கள்?" என்று.

“தம்பி! அப்படி வா வழிக்கு! இந்த அறிவு உனக்கு முன்னாலேயே ஏன் இல்லாமல் போயிற்று?” என்று கருப்பையா சேர்வை பெருமிதத்துடன் கூறினான்.

“போனது போகட்டும், மாமா! இனிமேல் நடக்க வேண்டியதைப் பார்க்கலாம். ஒரு நாள் என்னுடைய தோட்டத்துக்கு வந்துதான் பாருங்களேன்!” என்று மாடத்தேவன் ஆவலோடு கூறினான்.

“அதற்கென்ன, வருகிறேன். எப்போதாவது உனக்குக் கூடமாட ஒத்தாசை செய்ய வேண்டுமானாலும் சொல்லு; நானும் வேலம்மாளும் எங்களால் முடிந்த ஒத்தாசை செய்கிறோம். என் மகள் எப்பேர்ப்பட்டவர் என்று உனக்குத் தெரியாது. அவள் கண் பார்த்ததை அவள் கை செய்யும்!” என்றான் கிழவன்.

“நன்றி யிருக்கிறது, மாமா! தள்ளாத கிழவராகிய உங்களையும் உங்கள் மகளையும் நான் என் தோட்டத்தில் வேலை செய்யச் சொல்வேனா? நீங்கள் எப்போதாவது வந்து என்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலே போதும். நான்தான் ஏகாங்கி என்று சொன்னேனா? நீங்கள் என்னுடன் சிநேகமா யிருந்தால் அதுவே எனக்குப் பெரிய உதவி!” என்றான் மாடத்தேவன்.

கிழவனும் மகளும் அன்றைக்கே மாடத்தேவனுடைய தோட்டத்துக்கும் போனார்கள். அதில் நாலில் ஒரு பங்கு வெள்ளாமை தனக்கு என்று ஏற்பட்டதிலிருந்து கிழவ

னுக்குப் பொருமை யெல்லாம் போய்விட்டது. தோட்டம் நன்கு யிருப்பதைப் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்தான். தோட்டத்தை இன்னும் நல்ல செழிப்பாகச் செய்வதற்கு யோசனைகளும் சொன்னான்.

“ நீ என்னை வேலை செய்யக்கூடாது என்று சொன்னாலும் நான் கேட்கமாட்டேன். என்னை இன்னும் கைகாலை முடக்கிப் போட்டுவிடவில்லை. தண்ணீர் பாய்ச்சுகிறது, களை பிடுங்குகிறது எல்லாம் செய்வேன். வேலம்மாளுக்குத் தான் என்ன? கொஞ்சம் பழகிவிட்டால் எல்லா வேலைகளையும் செய்வாள். என்னுடைய குலத்தில் பெண் பிள்ளைகள் வெளியேறி வேலை செய்து வழக்கமில்லைதான். ஆனால் அப்படியெல்லாம் பார்த்தால் சரிப்படுமா? காலம் மாறி விட்டது. ஆண்களாகட்டும், பெண்களாகட்டும் பிழைக்க வேண்டும் அல்லவா? கைப்பாடு படுவதில் கேவலம் ஒன்றும் இல்லை.....!”

மாடத்தேவன் இப்போது குறுக்கிட்டு, “ மாமா! உங்கள் மகள் தோட்ட வேலை செய்ய வேண்டிய அவசியமே இல்லை. நான் இரண்டு வேளையும் கையினால் பொங்கித் தின்னவேண்டி யிருக்கிறது. அந்த வேலையை மிச்சம் செய்தாலே எவ்வளவோ எனக்கு உதவியா யிருக்கும்!” என்று சொன்னான்.

கிழவனுடைய மனம் பூரித்தது. அநேகம் தடவை இந்தமாதிரி கருப்பையா சேர்வை எண்ணமிட்டதுண்டு. வேலம்மாளை இந்தப் பையனுக்குக் கட்டிக் கொடுத்து விட்டால், எல்லாக் கவலையும் தீர்ந்துவிடும். வேலம்மாளை வெளியூருக்கு அனுப்ப வேண்டியதில்லை. தான் சாரும் வரையில் அவளோடேயே இருந்து விடலாம். மாடத்தேவனின் வெள்ளாமையில் நாலில் ஒரு பங்குக்குப் பதில் நிலம் முழுவதுமே தனக்கு உரிமையாகப் பேசும்படி! அப்புறம் தான் வைத்ததுதானே சட்டம்?—இம்மாதிரி

எண்ணினான் அந்தப் பேராசைக்காரக் கிழவன். ஆனால் வெளியில் கொஞ்சம் பிசுவாகவே பேசினான்.

“அதெல்லாம் அவ்வளவு சீக்கிரமாய் முடிவு செய்யக் கூடிய காரியமா, தம்பி! அது விஷயத்தில் வேலம்மாளின் இஷ்டந்தான் முக்கியம். அவள் இஷ்டத்துக்கு விரோதமாக நான் எதுவும் சொல்லமாட்டேன்” என்றான்.

வேலம்மாள் அவர்களுடைய பேச்சின் வெளிப்படையான பொருளை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு, “இது என்ன அப்பா, பிரமாதம்? இரண்டு பேருக்குச் சமைப்பதற்குப் பதில் மூன்று பேருக்குச் சமைப்பதில் என்ன கஷ்டம்? இவர் வேண்டுமானால் தினம் நம் வீட்டுக்கு வந்து உன்னோடு சாப்பிட்டீடுமே? இவருக்கும் சேர்த்துச் சமைப்பதில் எனக்கு ஒரு கஷ்டமும் இல்லை!” என்றாள்.

“உனக்குக் கஷ்டம் இல்லை யென்றால் எனக்கு என்ன ஆட்சேபனை?” என்றான் கிழவன் கருப்பையா சேர்வை.

2

பிறகு சில தினங்கள் அந்த மூன்று பேருடைய வாழ்க்கையும் மிக உற்சாகமாக நடந்து வந்தது. வேலம் மாளை எத்தனை நேரம், எந்தெந்த விதமாகப் பார்த்தாலும் மாடத்தேவனுடைய கண்களின் தாகம் தணிவதில்லை. வேலம்மாளுக்கும் அப்படியேதான். அவளுடைய கண்களுக்கு வானமும் பூமியும் புதிய வர்ணங்களைப் பூசிக் கொண்டு புதிய புதிய அழகுகளுடன் விளங்கின. அவள் காற்றிலே மிதந்தாள்; வான வெளியில் பறந்தாள்; நிலாக்கதிர்களை அருந்தி, நட்சத்திரங்களுடன் உறவாடினாள். இடிந்த பாழுங் கோட்டை, மன்னர்கள் வசிக்கும் மணி மாட அரண்மனை யாயிற்று. மலைச் சுனை பொற்றாமரைக் குளமாகத் திகழ்ந்தது. அதன் கரையிலுள்ள வெள்வேல

மரம் கற்பக விருட்சமாக மாறிவிட்டது. இந்திரனும் சந்திரனும் அவளுடைய அடிபணிந்து குற்றேவல் செய்தார்கள். ரதியும் மன்மதனும் அவளுக்கு ஆடை புனைந்து அலங்காரங்கள் செய்து விட்டார்கள். காட்டு மல்லிகைப் பூ தேவலோகத்து மந்தார புஷ்பம் ஆயிற்று. கேழ்வரகுக் கூழ் தேவாமுதமாக ருசித்தது.

இப்படி நாட்கள் ஆனந்தமயமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கையில் அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் சங்கடமான சம்பவம் நிகழ்ந்துவிட்டது. ஒருநாள் கும்பினிக்காரர்களின் படை அந்த வழியே போயிற்று. படையின் முன்னணியில் குதிரைமேல் ஏறி ஒரு வெள்ளைக்கார மேஜர் வந்தான். மாடத்தேவனுடைய வெள்ளரிக்காய்த் தோட்டத்தின்மீது அவனுடைய கொடிய ஆசைப் பார்வை விழுந்தது. அச்சமயம் தோட்டத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த மாடத்தேவனைக் கையால் சமிக்ஞை செய்து, “கம் ஹியர், மேன், கம் ஹியர்!” என்று அழைத்தான். மாடத்தேவன் அதன் கருத்தைத் தெரிந்துகொண்டு மேஜர் துரையின் பக்கத்தில் வந்தான்.

“வெள்ளரிக்காய் இருக்கிறதா, மேன்? காஸுக்கு எத்தனை?” என்று கேட்டான்.

“வெள்ளரிக்காய் இல்லை, துரையே!” என்றான் மாடத்தேவன்.

மேஜர் எட்டிப் பார்த்து, “இருக்கிறதே, மேன்! ஏன் பொய் சொல்லுகிறாய்?” என்றான்.

“நிஜமாக இல்லை, எஜமான்! எல்லாம் பிஞ்சுகள்; முற்றுவதற்கு ஒரு வாரம் பிடிக்கும்!”

“பிஞ்சாய் இருந்தால் மெத்த நல்லது, மேன்! காயைவிடப் பிஞ்சு நல்லாயிருக்கும்! பத்து டஜன் பறித்துக் கொண்டு வா! ஜல்தி!”

“பிஞ்சைப் பறிக்கக்கூடாது, எஜமான்! பறிப்பது பாவம்! செய்த வேலை யெல்லாம் வீண் போனதாகும்.”

“யூ டாம்! நான் ஆர்டர் போடுகிறேன் நீ மாட்டேன் என்று ஸொல்கிறாய்.....ஜமேதார்! கம் ஹியர்!”

ஜமேதார் மேஜர் துரையின் அருகில் வந்தான். அவனிடம் மேஜர் ஏதோ சொன்னான். உடனே ஜமேதார் பதினைந்து சிப்பாய்களை அழைத்துக்கொண்டு வெள்ளரிக் காய்த் தோட்டத்தில் புகுந்தான். பூப்பிஞ்சு உள்பட எல்லா வெள்ளரிக் காய்களையும் அவர்கள் பறித்தார்கள். அதோடு கூட வெள்ளரிப் பாத்திகளையும் கொடிகளையும் கன்னாபின்னா வென்று மிதித்துத் துவைத்தார்கள். அவர்களைத் தடுக்கலாமா என்று முதலில் மாடத்தேவன் நினைத்தான். அதில் பயன் ஒன்றுமில்லை யென்று பிறகு நிதானித்துக் கொண்டான். அவர்களுடைய அட்டுழியங்களைப் பார்த்து வயிறொறிந்து நின்றான்.

தோட்டத்தைத் துவம்ஸம் செய்துவிட்டுச் சிப்பாய்கள் வெளியேறியபோது மாடத்தேவன், மேஜர் துரையின் அருகில் சென்று, “எஜமானே! இது தர்மமா? இந்த அநியாயம் கடவுளுக்குப் பொறுக்குமா?” என்றான்.

“டாம் யுவர் கடவுள், மேன்! நீ இந்த வெள்ளரித் தோட்டம் போட்டிருக்கிறாயே, இதற்காகக் கும்பினிக்கு வரி கொடுத்திருக்கிறாயா?”

“வரியா? வரி யாரும் என்னைக் கேட்கவும் இல்லை; நான் கொடுக்கவும் இல்லை.”

“கேட்கவில்லை யென்பது பொய் சால்சாப்பு. போனால் போகட்டும். நாங்கள் இப்போது பறித்துக்கொண்ட வெள்ளரிக்காயின் விலையை நீ கொடுக்க வேண்டிய வரிக்காக வரவு வைத்துக் கொள்கிறேன்!”

இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு மேஜர் துரை சிரித்தான். மற்றும் பல சிப்பாய்களும் சிரித்தார்கள். சிரித்துக்கொண்டே மேலே நகர்ந்தார்கள்.

இடிந்த கோட்டைக்கு அருகில் வந்ததும் மேஜர் “இந்தக் கோட்டையை ஏன் இன்னும் தரைமட்டமாக்கவில்லை? பீரங்கியை இதன்மேல் திருப்பலாமா?” என்று கேட்டான். பக்கத்தில் வந்த ஜமேதார், “இந்தக் கோட்டையில் ஒன்றுமே இல்லை. பாழும் குட்டிச்சுவர்கள்தான் இருக்கின்றன. பீரங்கி மருந்து வீணாவதுதான் லாபம்!” என்றான்.

“இதில் யாரும் குடியில்லையா?”

“ஒரு கிழவனும் அவன் மகளும் இருக்கிறார்கள். அவனிடம் வேட்டையாடுவதற்கு ஒரு பழைய துப்பாக்கியும், ஈட்டியும் வாளும் இருந்தன. அவற்றை யெல்லாம் முன்னமே பிடுங்கிக் கொண்டு விட்டோம்.”

“அந்த ஓட்டு மேன் அதோ நின்று பார்க்கிறானே, அவன்தானே! அவனுடைய மகள் எப்படி இருப்பாள்? அழகா யிருப்பாளா?” என்று மேஜர் கேட்டான்.

“இருப்பாள்; அவராங் அவுடாங்கைப்போல் அழகா யிருப்பாள்!” என்று ஜமேதார் சொன்னதும் துரை கடகடவென்று சிரித்தான். சில நிமிஷத்துக்கெல்லாம் மேஜரும் ஜமேதாரும் மற்றச் சிப்பாய்களும் அர்ச்சனன் குன்றைத் தாண்டி அப்பால் சென்று மறைந்தார்கள்.

அன்றெல்லாம் கருப்பையா சேர்வை, வேலம்மாள், மாடத்தேவன் ஆகிய மூவரும் கும்பினிக்காரரின் அக்கிரமங்களைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நானும் இரண்டு வருஷம் கும்பினியாரிடம் வேலை பார்த்தேன். அவர்கள் செய்யும் அக்கிரமம் சகியாமல்தான் திரும்பி வந்துவிட்டேன்” என்றுன் மாடத்தேவன்.

“ நீ வந்தது நல்லதாய்ப் போயிற்று. இப்படிப்பட்ட பாவிகளிடம் யாராவது சேவகம் செய்வார்களா ?”

“ இவர்களுடைய அதி அக்கிரமத்தை ஒழிக்கும் காலம் வந்துவிட்டது. நேற்றுத்தான் நான் ஒரு செய்தி கேள்விப்பட்டேன். ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் திரண்டு சென்று பாளையங்கோட்டைச் சிறையை உடைத்துவிட்டு ஊமைத்துரையையும் அவருடன் இருந்த வீராதி வீரர்களையும் விடுதலை செய்து விட்டார்களாம். ஊமைத்துரையும் ஒரு பெரும் படை திரட்டி வருகிறாராம். கும்பினிக்காரர் இடித்துத் தரை மட்டமாக்கிய பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையை ஒரே வாரத்தில் மறுபடி கட்டி விட்டார்களாம். நீங்கள் இரண்டு பேரும் உத்தரவு கொடுத்தால் நான்கூடப் போய் ஊமைத்துரையின் படையில் சேரலாம் என்று பார்க்கிறேன் ” என்று அந்த வாலிபன்.

இதைக்கேட்ட கிழவன் கருப்பையா சேர்வை பயந்து போனான். “ அதெல்லாம் வேண்டாம், தம்பி! ஊமைத்துரையின் காரியம் எப்படி நடக்கிறது என்று பார்த்துக் கொள்ளலாம். இந்த வெள்ளைக்காரர்கள் இருக்கிறார்களே இவர்கள் பாதாள உலகத்திலிருந்து வந்த ராட்சதர்கள். இவர்களை ஒழித்துக் கட்டுவதற்குச் சூரபத்மனைக் கொன்ற முருகன் மறுபடி அவதாரம் எடுத்தாக வேண்டும். எல்லா வற்றுக்கும் கொஞ்ச நாள் பொறுத்திரு. மேலே என்ன நடக்கிறதென்று பார்த்துத் தீர்மானிக்கலாம் ” என்று.

வேலம்மாள் அன்று மாடத்தேவனைத் தனியாகச் சந்தித்தபோது, “ அப்பா சொன்னதை நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அன்னிய வெள்ளைக்காரக் கும்பினியை எதிர்த்துச் சண்டை போடவேண்டியதுதான். ஆனால் ஒரு விஷயந்தான் கவலையாயிருக்கிறது. என் தகப்பனார் சபல புத்தியுள்ளவர். நீ வெளியில் போனதும் யாராவது ஒருவனுடைய கழுத்தில் என்னைப் பலவந்தமாகப் பிடித்துக் கட்டி

விட்டால் என்ன செய்கிறதென்று பயமாயிருக்கிறது. நமக்குள் ஒரு கலியாண பந்தம் ஏற்பட்ட பிறகு நீ போனால் பாதகமில்லை” என்றுள். “நீ சொல்வது உண்மைதான். தை மாதம் பிறந்ததும் ஒரு தேதி பார்த்துக் கலியாணத்தை முடித்து விடுவோம். பிறகு அப்போதுள்ள நிலைமைக்குத் தகுந்தாற்போல் யோசித்துச் செய்து கொள்ளலாம்!” என்றுள் மாடத்தேவன்.

அன்னியர்களாகிய சும்பினிக்காரர்களை எதிர்த்துப் போராட வேண்டியது அவசியந்தான்; ஆனாலும் வேலம் மாளைப் பிரிந்து செல்வது இலேசான காரியம் அல்ல. வேலம்மாள் இன்னொருவனைக் கலியாணம் செய்து கொள்வது என்பதை நினைத்தபோது மாடத்தேவனுடைய உடம்பெல்லாம் பற்றி எரிந்தது. வெள்ளரிக்காய், பூவும் பிஞ்சுமாகப் பறிபோனபோதுகூட அவனுக்கு அவ்வளவு ஆத்திரம் உண்டாகவில்லை. எனவே, ஊமைத்துரையின் படையில் சேரும் யோசனையைத் தள்ளிப்போட்டான்.

3

சில நாளைக்கெல்லாம் முன்னைக்காட்டிலும் மிக்க துயரகரமான செய்தி வந்தது. ஊமைத்துரையின் படைக்கும் சும்பினியின் படைக்கும் கோரமான யுத்தம் நடந்தது என்றும், அதில் சும்பினிப் படை வெற்றியடைந்தது என்றும், பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் படை கூண்டோடு கைலாசமாகப் போர்க்களத்தில் மாண்டு மடிந்து விட்டதென்றும் ஜனங்கள் சேரும் இடங்களில் எல்லாம் பேசிக் கொண்டார்கள். இதைக் கேட்ட வேலம்மாள் கண்ணீர் விட்டு அழுதாள். மாடத்தேவன் கல்லாய்ச் சமைந்து உட்கார்ந்திருந்தான். கருப்பையா சேர்வை அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொன்னான். ஆயினும் அதிகமாக அவன் ஆறுதல் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை. யௌவனப்

பிராயத்தில் எல்லாவிதத் துயரங்களும் சீக்கிரத்தில் பறந்து போய்விடுகின்றன. அதிலும் புதிது புதிதாகக் காதலில் மூழ்கியிருப்பவர்களைப் பற்றிக் கேட்கவேண்டுமா? மாடத்தேவனும் வேலம்மாளும் தங்களுடைய வருங்கால வாழ்க்கையைப் பற்றிய நினைவுகளில் வெளி உலகத்து நிகழ்ச்சிகளை மறந்து விட்டார்கள்.

கலியாணத்துக்குத் தேதி வைப்பது பற்றி மாடத்தேவன் கருப்பையா சேர்வையிடம் இரண்டு மூன்று தடவை பிரஸ்தாபித்தான். கிழவனும், “ஆகட்டும்; குலதெய்வத்துக்குப் பூசை போட்டுவிட்டுத் தேதி வைத்து விடுவோம்” என்று சொன்னான்.

இந்த நிலையில் ஒரு நாள் மாடத்தேவனுடைய ஆகாசக் கோட்டைகள் எல்லாம், சும்பினியாரின் பீரங்கிகளினால் தகர்க்கப்பட்ட பாளையக்காரர் கோட்டைகளைப்போல், தகர்ந்து விழுந்து மண்ணோடு மண்ணாய்ப் போகும்படி நேர்ந்தது.

ஒரு நாள் அவன் சிவகங்கைக்குப் போயிருந்தான். அங்கே தனக்கு வேண்டிய சில சாமான்களை வாங்கிக் கொண்டான். பிறகு நகைக் கடைக்குப் போனான். வேலம்மாளுக்குக் கலியாணத்தின்போது போடுவதற்காகக் கைக்குத் தங்கக் காப்பு, கழுத்துக்குத் தங்கக்கொடி இவை பற்றி விசாரித்தான். எதை வாங்கலாம் என்று நிச்சயிக்க அவனால் முடியவில்லை. வேலம்மாளையே ஒரு நாள் அழைத்து வந்து வாங்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டு திரும்பிவந்தான். இதைப் பற்றிச் சொல்லலாமென்று உற்சாகத்துடன் அவன் கோட்டைக்கு வந்த போது, அங்கே கிழவனையும் அவனுடைய மகளையும் தவிர மூன்றாவது ஆள் ஒருவன் இருப்பதைக் கண்டான். அந்தப் புது மனிதன் ஒரு தூணில் சாய்ந்திருக்க, வேலம்மாள் ஒரு அடுக்குப் பாளையில் வெந்நீர் வைத்துக்கொண்டு அவன்

காலில் விட்டுக் கழுவிக்கொண்டிருந்தாள். கருப்பையா சேர்வை பக்கத்தில் உட்கார்ந்து ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

இந்தக் காட்சியை வாசற்படியில் நின்றபடியே சிறிது நேரம் மாடத்தேவன் பார்த்தான். அவன் வந்து நின்றதை அந்த மூவரில் ஒருவரும் கவனிக்கவில்லை. சத்தப்படுத்தாமல் திரும்பிப் போய்விட்டான்.

வெள்ளரிக்காய்த் தோட்டத்தில் அன்று மாடத்தேவனுக்கு வேலை ஒன்றும் ஓடவில்லை. உடம்பெல்லாம் வெலவெலத்திருந்தது. அடிக்கடி இடிந்த கோட்டையையும் மலைமேல் இருக்கும் சனையையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். வேலம்மாள் கையில் குடத்துடன் சனைக்குப் போவது ஒரு தடவை தெரிந்தது. உடனே குன்றின்மீது பாய்ந்தேறிச் சென்றான். அவன் குன்றின் உச்சியை அடைந்தபோது வேலம்மாள் இடுப்பில் தண்ணீர் குடத்துடன் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். மாடத்தேவன் அவள் எதிரில்போய் வழி மறிப்பதுபோல் நின்று முறைத்துப் பார்த்தான்.

“என்னங்கறேன்? ஏன் இப்படி வித்தியாசமாய்ப் பார்க்கிறாய்?” என்று வேலம்மாள் கேட்டாள்.

“ஆமாம்; என்னைப் பார்த்தால் இனிமேல் உனக்கு வித்தியாசமாய்த்தானிருக்கும்!” என்றான் மாடத்தேவன்.

“நீ சொல்லுகிறது ஒன்றும் எனக்குப் புரியவில்லை” என்றாள் வேலம்மாள்.

“அது எப்படிப் புரியும்?” என்றான் மாடத்தேவன்.

“சரி, புரியாது போனால் போகட்டும். வழியைவிட்டு எனக்கு வேலை இருக்கிறது” என்றாள் வேலம்மாள்.

“தாராளமாய்ப் போ! நாளு வேண்டாம் என்று வழி மறிக்கிறேன்?” என்று கூறி மாடத்தேவன் வழியைவிட்டு விலகிக் கொண்டான்.

வேலம்மாள் மேலே சென்றவள் இரண்டொரு தடவை தயங்கித் தயங்கி நின்றாள். மாடத்தேவன் அவளைப் பார்க்காமல் எங்கேயோ பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

வேலம்மாள் ஆத்திரத்துடன் முணு முணுத்துக் கொண்டு விடு விடு என்று நடந்து போய்விட்டாள்.

அன்று மத்தியானம் மாடத்தேவன் வழக்கம்போல் அவர்கள் வீட்டுக்குச் சாப்பிடப் போகவில்லை.

தோட்டத்தில் வேலை செய்யவும் அவனால் முடியவில்லை. அங்குமிங்கும் அகாரணமாய் அலைகிறதும், தனக்குத் தானே பேசிக் கொள்கிறதும் யிருந்தான்.

சாயங்காலம் பொழுது சாய்கிற சமயத்தில் வேலம்மாள் ஒரு பாத்திரத்தில் சோறு எடுத்துக்கொண்டு தோட்டத்துக்கு வந்தாள்.

அவள் வருவது தெரிந்தும், மாடத்தேவன் அவளைப் பார்க்காமல் வேறு பக்கம் திரும்பிச் சுறு சுறுப்பாகச் செடிகளுக்குக் களை கொத்திக் கொண்டிருந்தான்.

வேலம்மாள் அவன் எதிராக வந்து நின்று, “மத்தியானம் ஏன் சாப்பிட வரவில்லை?” என்று கேட்டாள்.

“இஷ்டமில்லை, வரவில்லை! நீ எதற்கு இங்கே வந்தாய்?” என்றான் மாடத்தேவன்.

“உனக்குச் சோறு கொண்டு வந்தேன். அப்பா கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிட்டு வரச் சொன்னார்.”

“எனக்குச் சோறுவேண்டாம். உங்கள் வீட்டுக்குப் புது விருந்தாளி வந்திருக்கானே, அவனுக்கே எல்லாச் சோற்றையும் படைப்புகள்.”

வேலம்மாள் சற்றுத் திகைத்தவள்போல் நின்றுவிட்டு, “விருந்தாளி வந்திருப்பது உனக்குத் தெரியுமா?” என்றாள்.

“ஏன் தெரியாது! உங்களுக்குத்தான்.—அப்பனுக்கும் மகளுக்கும்,—புது விருந்தாளி வந்திருக்கும் மவுஸில் கண் தெரியாமல் போய்விட்டது. எனக்குக்கூட கண் தெரியவில்லை என்று நினைத்தாயா?”

“ஓகோ! உனக்குக் கண்கூடத் தெரியுமா? நீ குருடு என்றல்லவா நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்?”

“நான் குருடுதான். இல்லாவிட்டால் கழுதையைக் குதிரை என்று எண்ணியிருப்பேனா? மூதேவியை லட்சுமி என்று கொண்டாடியிருப்பேனா?”

“என்ன சொன்னாய்? யாரைக் கழுதை என்றும் மூதேவி என்று சொன்னாய்?”

“உனக்குப் பைத்தியந்தான் பிடித்திருக்கிறது. சோற்றை இதோ வைத்துவிட்டுப் போகிறேன். வேண்டுமென்றால் சாப்பிடு; இல்லாவிட்டால் பட்டினி கிடந்து செத்துப் போ!” என்று சொல்லிவிட்டு வேலம்மாள் சோற்றுப் பாத்திரத்தைக் கீழே வைத்தாள்.

“உன் சோறும் வேண்டாம், ஒன்றும் வேண்டாம்! இங்கே வைக்காதே! எடுத்துக்கொண்டு போய், எந்த நாய்க்காவது போடு!” என்று சொல்லிவிட்டு மாடத்தேவன் சோற்றுப் பாத்திரத்தைக் காலால் உதைத்தான். பாத்திரமும் உருண்டு, சோறும் சிதறி விழுந்தது.

வேலம்மாள், “இனி இந்தப் பக்கம் நான் வருகிறேனா, பார்!” என்று சொல்லிவிட்டு, விம்மிக்கொண்டே அங்கிருந்து போனாள்.

அன்றிரவே மாடத்தேவனுடைய தோட்டக் குடிசையில் அடுப்புப் புகை கிளம்ப ஆரம்பித்துவிட்டது. பழையபடி சுயம்பாகம் செய்து சாப்பிடத் தொடங்கினான்.

மறுநாள் கருப்பையா சேர்வை மாடத்தேவனைத் தேடிக்கொண்டு வந்தான்.

“தம்பி! நேற்றெல்லாம் உன்னைக் காணோமே? எங்கே போயிருந்தாய்?” என்று கேட்டான்.

“நான் எங்கும் போகவில்லை. உங்களுக்குத்தான் கண் தெரியவில்லை. புது விருந்தாளி வந்திருக்கிறான் அல்லவா? அந்த மவுஸில் முழுகி யிருந்தீர்கள்!”

“அது உண்மைதான். வீட்டுக்குப் புது விருந்தாளி வந்தால் உபசரிக்க வேண்டியது நியாயந்தானே! அவனோ உடம்பெல்லாம் புண்ணுடன் வந்திருக்கிறான். அவன் யார் என்று தெரியுமா? வேலம்மாள் சொன்னாளா?”

“அவளோடு இங்கே யார் பேசினார்கள்?”

“நேற்றுச் சாயங்காலம் உனக்குச் சோறு கொண்டு வந்தாளே? சொல்ல வில்லையா?”

“கொண்டு வந்தாள், நான் சோறு வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டேன்.....”

“நான்தான் அவளை இன்னும் ஐந்தாறு நாளைக்கு உனக்குச் சோறு கொண்டு வந்து இங்கேயே கொடுத்து விடும்படி சொன்னேன். புது ஆள் வந்திருக்கிறானே, அவன் என் அக்காவின் மகன். உன்னைப் பார்த்தால், நீ யார், இன்னார் என்று கேட்பான். எதற்காக வீணாய் இந்த வம்பு?”

“இத்தனை நாளும் இல்லாமல் இப்பொழுது அக்காமகன் திடீரென்று வந்து குதித்து விட்டானா?”

“அதில் என்ன அதிசயம்? இந்தக் காலத்தில் அங்கங்கே படை திரட்டுகிறார்கள்; படையைக் கலைக்கிறார்கள். இன்றைக்கு ஒரு பாளையக்காரன் ராஜாங்கம் செலுத்துகிறான். நாளைக்கு அவன் புளியமரத்தில் தொங்குகிறான். நீகூட இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்னால் திடீரென்றுதானே இங்கே வந்து குதித்தாய்?”

“அதைப்பற்றி இப்போது என்ன? எனக்கு வேலை இருக்கிறது. வீண் பேச்சுப் பேச நேரம் இல்லை. நீங்கள் போய் உங்கள் விருந்தாளியைப் பாருங்கள்.”

“அவ்வளவு பதட்டப்படாதே, தம்பி! வந்திருப்பவன் நல்ல சொத்துக்காரன். அதிக நாள் உயிரோடிருக்க மாட்டான். இருக்கிறவரையில் அவனைக் கொஞ்சம் கவனித்துக்கொண்டால் அவனுடைய சொத்து நமக்கு வரும். அப்புறம் உனக்கும் வேலம்மாளுக்கும் ஒருவிதமான கவலையுமில்லை! ஆயுள் முழுவதும் நீங்கள் உட்கார்ந்து சாப்பிடலாம்”

“அப்படிப்பட்ட சொத்து எனக்கு வேண்டாம். நீங்களும் உங்கள் மகளுமே வைத்துக்கொள்ளுங்கள். எனக்குக் கைப்பாடு பட்டுப் பிழைக்கத் தெரியும்!” என்று சொல்லி மாடத்தேவன் விரைந்து நடந்து தோட்ட வேலையைப் பார்க்கப் போனான்.

கிழவன், “இந்தப் பிள்ளைக்கு வந்த கிறுக்கைப் பார்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே வெளியேறினான்.

பிறகு நாலைந்து நாட்கள் விசேஷம் ஒன்றுமில்லாமல் கழிந்தன. மாடத்தேவனுடைய உள்ளத்தில் மட்டும் எரிமலை ஜுவாலை விட்டுக்கொண்டிருந்தது. வெளியே தீக்குழம்பைக் கக்குவதற்குச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்ப்போக்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்தச் சந்தர்ப்பமும் வந்தது.

ஒரு நாள் மாலை தற்செயலாக மாடத்தேவன் மலை உச்சியில் சுவை இருக்கும் இடத்தை நோக்கினான். அந்தச்

சுனைக்கரையில் தானும் வேலம்மாளும் எத்தனையோ நாள் மாலை நேரங்களில் உல்லாசமாகப் பொழுது போக்கிய தெல்லாம் நினைவு வந்தது. இருவருமாகச் சேர்ந்து கட்டிய ஆகாசக் கோட்டைகளை நினைத்துக் கொண்டு நெடிய பெருமூச்சு விட்டான். அதைப்பற்றி நினைத்த போதெல்லாம் அவனுடைய நெஞ்சை வலித்தது. அந்தச் சுனையருகில் போனால் ஒருவேளை தன் மனத்தின் தாபம் தீருமோ என்று எண்ணி ஆர்வத்துடன் நோக்கினான். அப்போது மலைக்குப் பின்னால் மறைந்து கொண்டிருந்த அஸ்தமன சூரியனின் மஞ்சள் வெயில் பட்டு ஒரு மனிதனின் உருவம் கரிய நெடிய சிலைபோல அங்கே நின்றது. சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் ஒரு பெண் உருவம் வந்து அந்த நெடிதுயர்ந்த மனிதனின் பக்கத்தில் நின்றது. இருவரும் சுனைக்கரையில் இருந்த வெள்வேல மரத்தடியில் உட்கார்ந்ததும் தெரிந்தது. இதைப் பார்த்ததும் மாடத்தேவனுடைய உள்ளம் குமுறியது. அடக்கிவைத்திருந்த கோபமெல்லாம் கொதித்து வெளிவந்தது. மிக்க ஆக்ரோஷத்துடன் குன்றின்மீது பாய்ந்து ஏறினான். அவன் அங்கே போய்ச் சேர்ந்தபோது அந்தப் பெண் உருவத்தைக் காணும். இடிந்த கோட்டைக்குள் வேலம்மாளின் பணிவிடைக்கு உரியவனுயிருந்த மனிதன் மட்டும் அந்த வெள்வேல மரத்தில் சாய்ந்துகொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். மேற்குத் திசையை நோக்கி அவன் ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தபடியால் மாடத்தேவன் வந்ததையே அவன் கவனிக்கவில்லை.

மாடத்தேவன் குன்றில் ஏறத் தொடங்கியபோது தோட்டத்துக்கு வேலி எடுத்துக் கொண்டிருந்தான். ஆகையால் அவனுடைய கையில் கொஞ்சம் நார்க்கயிறு இருந்தது. மடியில் செருகியிருந்த கத்தியும் இருந்தது. தனியாக உட்கார்ந்திருந்த ஆனைக் கண்டதும் அவனுடைய மூளையில் சட்டென்று ஒரு யோசனை உதயமாயிற்று. பின் புறமாகச் சென்றான். கயிற்றை வீசி எறிந்து அந்த

மனிதனைச் சுற்றி மரத்தோடு சேர்த்துக் கட்டினான். கட்டி முடிச்சுப் போட்டுவிட்டு எதிர்ப் பக்கத்தில் வந்தான். மடியில் வைத்திருந்த கத்தியை எடுத்துப் பிடித்துக் கொண்டான். “அட பாவி! சண்டாளா! நீ யார், எதற்காக இங்கே வந்தாய் என்று சொல்லிவிடு. எனக்கும் வேலம்மாளுக்கும் குறுக்கே எப்படி நீ வரலாம்? அவளுக்கும் எனக்கும் கலியாணம் நடப்பது ஒன்றுதான் பாக்கியாயிருந்தது. அப்படி இரண்டு உடலும் ஒருயிருமாயிருந்தோம். எங்கள் வாழ்க்கையைப் பாழாக்க நீ வந்தாய். எதற்காக வந்தாய்? உன்னுடைய மனதில் என்ன எண்ணியிருக்கிறாய்? உண்மையைச் சொல்லிவிடு. திரும்பவும் அவளைப் பார்க்காமல் இப்படியே ஓடிப்போவதாகச் சத்தியம் செய்து கொடு; சத்தியம் செய்து கொடுத்தால் உன்னை மன்னித்து விட்டுவிடுகிறேன். இல்லாவிட்டால் இந்தக் கத்தியால் குத்திக் கொன்று போடுவேன். இது நிச்சயம் நான் சொன்னபடி சத்தியம் செய்யப் போகிறாயா, இல்லையா?” என்று மாடத்தேவன் சரமாரியாகப் பொழிந்தான்.

அந்தக் கட்டுண்ட மனிதனோ இத்தனைக்கும் அதிசயம் ததும்பிய கண்களால் மாடத்தேவனை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தானே தவிர, ஒரு வார்த்தையும் பதில் சொல்லவில்லை. ஏதோ சொல்லப் போகிறவன்போல் அவனுடைய உதடுகள் ஒரு தடவை அசைந்தன.....ஆனால் வார்த்தை ஒன்றும் வெளிவரவில்லை.

“அடே! ஏன் ஆடு திருடின கள்ளனைப்போல் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறாய்? பதில் சொல்வதற்கு என்ன? வாயில் கொழுக்கட்டையா அடைத்திருக்கிறது? உன்னை இப்படியே கட்டிப் போட்டுக் கொலை செய்வேன் என்று நினைக்காதே! நீ என்னோடு கத்தி எடுத்துச் சண்டை செய்வதாயிருந்தால் சொல்லு! அவிழ்த்து விட்டுவிடுகிறேன். ஆனால் தப்பித்து ஓடிவிடலாம் என்று மட்டும்

நினைக்காதே! கோட்டையில் ஒளிந்து கொள்ளலாம் என்று மனப்பால் குடிக்காதே! அந்தப் பாழுங் கோட்டையின் மர்ம வழிகள், மூலை முடுக்குகள் எல்லாம் எனக்குத் தெரியும் நீ எங்கே ஒளிந்துகொண்டாலும் விடமாட்டேன்” என்று மாடத்தேவன் கர்ஜித்தான்.

அதற்கும் கட்டுண்ட மனிதன் சும்மா இருந்தான்.

மாடத்தேவனுக்கு வந்த எரிச்சலைச் சொல்ல முடியாது. “நான் எவ்வளவு நேரமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன்; நீ ஏண்டா சும்மா யிருக்கிறாய்? உனக்குப் பேசத் தெரியாதா? நீ ஊமையா?” என்றான்.

அத்தனை நேரமும் வியப்பு மட்டும் தோன்றிய முகத்தில் இப்போது ஒரு புன்னகை தோன்றிப் பரவியது. அந்தப் புன்னகை மிக விசித்திரமா யிருந்தது. ஆனால் அதன் பொருள் மாடத்தேவனுக்கு விளங்கவில்லை. எரிச்சல் அதிகமாயிற்று.

“என்னடா சிரிக்கிறாய்? நான் சொல்வதெல்லாம் உனக்குக் கேலியா யிருக்கிறதா? பரிகாசமா செய்கிறாய்? இதோ பார்! உன்னை ஒரே குத்தாய்க் குத்திவிடுகிறேன். என் ஆசைக் காதலியை என்னிடமிருந்து பறித்தவனுக்கு இதுதான் தண்டனை!” என்று கத்தியை ஓங்கினான்.

அச்சமயம் கட்டுண்ட மனிதனுடைய பார்வை மாடத்தேவனுக்குப் பின்புறம் சென்றது. அதே கணத்தில் யாரோ வேகமாக ஓடிவரும் காலடிச் சத்தம் கேட்டது.

“அட பாவி! நில்லு! நில்லு! என்ன காரியம் செய்யப் போகிறாய்?” என்ற வேலம்மாளின் பதறிய குரல் ஒலி கேட்டது.

மாடத்தேவன் திரும்பிப் பார்த்தான். அவனுடைய உள்ளக் கொதிப்பு இப்போது அனல் ஜுவாலை ஆயிற்று.

“அடி பாதகி! நானா ப்ாவி? கையடித்துக் கொடுத்த சத்தியத்தை யெல்லாம் மறந்து எனக்குத் துரோகம் செய்யத் துணிந்த நீ என்னவாம்? முதலில் உன்னைக் கொன்று விட்டு அப்புறம் உன் ஆசை நாயகனைக் கொல் கிறேன்!” என்று மாடத்தேவன் கத்திக் கொண்டே வேலம்மானை நோக்கிக் கத்தியை ஓங்கினான்.

“ஐயோ!” என்று வேலம்மாள் வீறிட்டாள். அதே சமயத்தில் மாடத்தேவனுக்குப் பின்னால் பட பட படவென்று சத்தம் கேட்டது. அது என்ன சத்தம் என்று திரும்பிப் பார்ப்பதற்குள் அவனுடைய கத்தி பிடித்த கையை இன் றொருவனுடைய கை பிடித்துக் கொண்டது. மறு கணம் மற்றொரு கையும் அவ்விதம் கெட்டியாகப் பற்றப்பட்டது. அது சாதாரணப் பிடியா? இரும்புப் பிடி! அவனைப் பிடித்த கைகள் வஜ்ரத்தினாலான கைகளாகவே இருக்க வேண்டும். மாடத்தேவனுடைய உச்சந் தலை முதல் உள்ளங்கால் வரையில் அந்தப் பிடியின் வேகத்தினால் நரம்புகள் புடைத்துக் கொண்டன; அவனுடைய உடம்பு வெடவெட வென்று நடுங்கிற்று.

மாடத்தேவன் சற்றுத் திரும்பிப் பார்த்தான். மரத்தில் சேர்த்துக் கட்டியிருந்த கயிறுகள் சுக்குச் சுக்காக அறு பட்டிருந்தன. கட்டை அறுத்துக் கொண்ட அம் மனித னுடைய முகத்தில் முன்போலவே ஒரு அதிசயமான புன்னகை தவழ்ந்தது. அவன் உதடுகள் துடித்தன.

“அட பாவி! அவர் யார் என்று தெரியவில்லையா? உன் மண்டையில் மூளை இல்லையா? உன் முகத்தில் கண் இல்லையா?” என்று வேலம்மாள் அலறினாள்.

உடனே, மாடத்தேவனுடைய மூளையில் ஒரு நரம்பு அசைந்தது. அந்த நரம்பு வானவெளியிலிருந்து ஒரு செய்தியை ஏற்று அவன் மூளையில் நிரப்பிற்று. அவ னுடைய உடம்பு முழுதும் புளகாங்கித மடைந்து புல்ல

ரித்தது. கோபத்தினால் புடைத்திருந்த நரம்புகள் தளர்ந்தன. கையில் இருந்த கத்தியும் சரிந்து கீழே விழுந்தது.

உடனே, அந்த இரும்புக் கைகளும் பிடியை விட்டன.

“வேலம்மா! இவர்தான் ஊமைத்துரையா?” என்று கேட்டான் மாடத்தேவன்.

“அது உனக்கு இத்தனை நேரம் தெரியவில்லையா? உன் புத்திக் கூர்மையை என்னவென்று சொல்ல!” என்றாள் வேலம்மாள்.

“சாமி! துரையே!” என்று மாடத்தேவன் பாதையில் நெடுஞ்சாங்கடையாக விழுந்து ஊமைத்துரையின் கால்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டான்.

“தெரியாமல் நான் செய்த குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டும். கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது என்று சொல்வார்கள். நான் கும்பிடப் புறப்படுவதற்கு முன்னாலேயே என் தெய்வம் என்னைத் தேடிவந்து விட்டது. துரையே! இந்தச் சண்டாளப் பாவி வேலம்மாள் இருக்கிறாளே, இவளிடம் நான் கொண்ட மோகந்தான் என் கண்களுக்குத் திரை போட்டு மறைத்து விட்டது. இவளாவது முன்னாலேயே எனக்குச் சொல்லக்கூடாதா? சொல்லாமல் துரோகம் செய்து விட்டாளே!” என்றான்.

ஊமைத்துரை மறுபடியும் புன்னகை செய்தான். கொன்னிக் கொன்னி, இந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னான். “த-த-தம்பி! இந்தச் சு-சு-சுருள் வாளை பார்! இதை ஒ-ஒ-ஒரு தடவை வீசி.....ஏ-ஏ-ஏழு தலைகளை வெட்டி யிருக்கிறேன். உன்னுடன் ச-ச-சண்டை போடச் சொல்கிறாயா!” இவ்விதம் சொல்லி ஊமைத்துரை தன் மடியிலிருந்து கீழே விழுந்து கிடந்த சுருள்வாளை எடுத்து ஒரு வீச்சு வீசிான். இருபுறமும் கூருடைய அந்தச் சுருள்வாள் சுமார் பதினாறு அடி தூரம் மின்வெட்டைப்போல் பாய்ந்து

திரும்பி வந்து சுருண்டு கொண்டது. அதை அவ்விதம் விசிறியபோது நாகப்பாம்பு சீறுவது போன்ற சீறல் சத்தம் கேட்டது.

மாடத்தேவன் அதைப் பார்த்துவிட்டு, “சாமி! நான் இந்தச் சுருள் வாளுக்குப் பயப்படவில்லை. இதே சுருள் வாள் உங்கள் விரோதியிடம் இருந்தால் என் சிறிய மடக்குக் கத்தியை வைத்துக்கொண்டே ஒரு கை பார்ப்பேன். ஆனால் உங்களுடன் நான் சண்டை இடுவேனா? உங்களை இந்த ஜன்மத்தில் பார்க்கப் போகிறேனா என்று தவம் கிடந்தேன். நீங்கள் போர்க்களத்தில் இறந்து வீர சொர்க்கம் சென்றீர்கள் என்று கேள்விப்பட்டு மனமுடைந்து போயிருந்தேன். இப்போதுதான் எனக்குப் புதிய உயிர் வந்தது. நீங்கள் காலால் இட்ட வேலையைத் தலையால் செய்யக் காத்திருக்கிறேன். உங்கள் காலடியில் என் உடல் பொருள் உயிரை அர்ப்பணம் செய்யத் தயார், எனக்குக் கட்டளையிடுங்கள்!” என்றான்.

ஊமைத்துரையின் கண்ணில் அப்போது கண்ணீர் துளித்தது. இதையெல்லாம் பார்த்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த வேலம்மாளும் ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டாள். அவர்கள் மூன்று பேருமாகச் சுனைக் கரையிலிருந்து புறப்பட்டு இடிந்த கோட்டைக்குத் திரும்பிப் போனார்கள்.

5

கோட்டைக்குள் ஒரு தனி அறையை மாடத்தேவன் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டிருந்தான். அதில் தன்னுடைய தட்டு முட்டுச் சாமான்களையும் பெட்டி பேழைகளையும் போட்டு வைத்திருப்பதாகக் கருப்பையா சேர்வையிடம் சொல்லியிருந்தான். ஊமைத்துரையை அந்த அறைக்கு அழைத்துப் போய்ப் பூட்டைத் திறந்து காட்டினான். அறைக்குள்ளே சில பெட்டிகளும் சாக்கு மூட்டைகளும்

இருந்தன. அவை எல்லாவற்றிலும் கன்னங்கரிய வெடி மருந்து இருந்தது. பக்கத்தில் சில துப்பாக்கிகளும் ஈட்டிகளும் கத்திகளும் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. “சாமி! இந்த ஆயுதங்களையெல்லாம் உங்களுக்காகத்தான் சேர்த்து வைத்திருக்கிறேன். இவற்றை உபயோகப்படுத்த மட்டும் வழி சொல்லுங்கள்!” என்றான் மாடத்தேவன்.

பின்னர், ஏழெட்டுத் தினங்கள் மாடத்தேவன் மிகச் சுறு சுறுப்பாயிருந்தான். ஊமைத்துரை சொன்னபடி பல இடங்களுக்கும் போய்ப் பலரைப் பார்த்துச் சங்கேதமாகச் செய்தி சொல்லிவிட்டு வந்தான். கடைசியாக ஊமைத்துரை மிக முக்கியமான வேலை ஒன்றை அந்த வாலிபனிடம் ஒப்புவித்தான். சிவகங்கைக்கு அவன் சென்று, சிவகங்கைப் பாளையக்காரரின் தம்பியான சின்னமருது சேர்வை எங்கே இருக்கிறார் என்று விசாரித்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது; சின்னமருதுவைக் கண்டு, ஊமைத்துரை இருக்குமிடத்தைத் தெரிவிக்காமல் அவர் உயிரோடிருக்கிறார் என்று மட்டும் சொல்ல வேண்டியது. மருதுவின் மனதை அறிந்து கொண்டு, “ஊமைத்துரையுடன் சேர்ந்து வெள்ளைப் பூண்டை இந்த நாட்டிலிருந்து அடியோடு ஒழிக்கும் முயற்சிக்கு உதவி செய்யத் தயாரா?” என்று கேட்டு வர வேண்டியது—இந்த முக்கிய விஷயத்தை ஊமைத்துரை இரண்டு மூன்று தடவை படித்துப் படித்துச் சொன்னான். மாடத்தேவனும் நன்றாய்க் கேட்டுக்கொண்டு உற்சாகமாகக் கிளம்பினான். சிவகங்கைக்குப்போய் விசாரித்தான். சின்னமருது சேர்வை சிறுவயல் என்ற ஊரில் தனி அரண்மனை கட்டிக்கொண்டு வசிப்பதாக தெரிய வந்தது. பிறகு சிறுவயலுக்குப் போய்ச் சின்ன மருதுவைப் பேட்டி கண்டான். ஊமைத்துரை உயிரோடிருப்பது அறிந்து அவர் அளவிலாத மகிழ்ச்சி அடைந்தார். உடனே தன்னுடைய அரண்மனைக்கு வந்து சேரும்படியும், பதினைந்து நாளில் இருபதினாயிரம் படை வரையில் திரட்டி

விடத் தம்மால் முடியும் என்றும், வீராதி வீரரான ஊமைத் துரை தலைமை வகித்து நடத்தினால் வெள்ளைப் பூண்டை அடியோடு இந்நாட்டிலிருந்து ஒழித்துக் கட்டி விடலாம் என்றும் சொல்லி அனுப்பினார்.

இந்த உற்சாகமான செய்தியுடன் மாடத்தேவன் இடிந்த கோட்டைக்கு விரைந்து வரத் தொடங்கினான். ஆனால் வரும் வழியில் ஒரு இடையூறு ஏற்பட்டது. ஒரு சிறிய கும்பினிப் படை அங்கே தண்டு இறங்கி யிருப்பதைப் பார்த்து, மாடத்தேவன் ஒதுங்கிப் போக நினைத்தான். அது பலிக்கவில்லை. நாலைந்து சிப்பாய்கள் அவனைப் பிடித்துக் கட்டிப் பாசறையின் நடுவில் இருந்த கூடாரத்துக்குக் கொண்டு போனார்கள். கூடாரத்தில் அவனைத் தூண்டு ஒன்றாகச் சேர்த்துக் கட்டினார்கள்.

இந்த நிலைமையில் பக்கத்துக் கூடாரத்தில் நடந்த சம்பாஷணையில் கொஞ்சம் அவன் காதில் விழுந்தது. ஒரு கிழக் குரல், ‘ஊமைத்துரை இருக்குமிடம் எனக்குத் தெரியும். காட்டிக் கொடுக்கிறேன்’ என்று சொல்லியது. அதற்காகக் கும்பினித் துரைத்தனத்தார் கொடுப்பதாகச் சொல்லியிருந்த ஐயாயிரம் ரூபாய் பணத்தையும் கொடுக்கும்படி அதே குரல் கேட்டது.

“ஆகட்டும்! ஊமையன் பிடிப்பட்டதும் பரிசுத் தொகை கொடுக்கப்படும்!” என்றார் மேஜர் துரை.

“ஐமேதார்!” இப்போதைக்கு இந்தக் கிழவனுக்கு நல்ல பழைய புட்டிச் சாராயம் ஒரு கிளாஸ் கொடு!” என்றும் அந்த மேஜரின் குரல் சொல்லிற்று.

“அதிகம் பேர் வேண்டாம். கூட்டமாக வந்தால் அவன் தப்பித்து ஓடிப் போய் விடுவான். நாலைந்து பேரை மட்டும்—தெரியசாலிகளாக,—என்னுடன் அனுப்புங்கள். பிடித்துக் கொடுக்காவிட்டால் என் பெயர்.....அல்ல மாற்றி வைத்துக் கொள்கிறேன்” என்றது கிழக் குரல்.

இதையெல்லாம் கேட்டு மாடத்தேவன் துடி துடித்துக் கொண்டிருந்தான். கட்டுக்களைப் பலாத்காரமாக அறுத் தெரியும் சக்தி தனக்கு இல்லையே என்று வருத்தப்பட்டான். இதற்குள் மேஜர் துரை அவனைக் கட்டி வைத்திருந்த கூடாரத்துக்கு வந்தார்.

“ஓ! இந்தப் பையனை நான் பார்த்திருக்கிறேனே! இவனுடைய தோட்டத்தில்தானே நிறைய வெள்ளரிக்காய் கிடைத்தது!” என்றார் மேஜர்.

“ஆம், எஜமானே! என்னை எதற்காக இவர்கள் பிடித்துக் கட்டி வைத்திருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை!” என்றான் மாடத்தேவன்.

“என்ன, மேன்! கும்பினியின் படையில் நீ சேர்ந்து விடுவதுதானே? நல்ல சம்பளம் கிடைக்கும்!” என்றார் மேஜர் துரை.

“எஜமானே! நான் ஒரு சமயம் ஆர்க்காட்டு நவாபின் படையில் இருந்தேன். என்னைப் போருக்கு உபயோக மில்லை யென்று போகச் சொல்லி விட்டார்கள். இப்போது சேர்ந்து மட்டும் என்ன பிரயோஜனம்? நல்ல வெள்ளரிக்காய் பயிர் செய்து சேமித்து வைக்கிறேன். நீங்கள் அந்தப் பக்கம் வரும்போது கொடுப்பேன். கும்பினிப் படையில் சம்பளத்துக்கு ஆசைப்பட்டுச் சேர லட்சம் பேர் வருவார்கள். ஆனால் வெள்ளரிக்காய் பயிர் செய்ய எல்லா ராலும் முடியுமா?” என்றான் மாடத்தேவன்.

இந்தப் பதில் மேஜருக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. “நீ சொல்கிறது ரொம்பச் சரி. வெள்ளரித் தோட்டம் நன்றாய்ப் போட்டு வை! மறுமுறை வரும்போது கிஸ்திக்காக வரவு வைத்துக் கொள்ள மாட்டேன். காசுக்கு நாலு வீதம் பணம் கொடுத்து வாங்கிக் கொள்வேன்!” என்றான்.

மேஜர் துரையின் உத்தரவுப்படி மாடத்தேவன் கட்டை அவிழ்த்து விட்டார்கள்.

“வந்தனம், துரைகளே!” என்று சொல்லிவிட்டு மாடத்தேவன் அங்கிருந்து விரைந்து சென்றான். ஓட்டமும் நடையுமாகப் போய் அதிசீக்கிரத்தில் இடிந்த கோட்டையை அடைந்தான்.

6

மாடத்தேவன் அர்ச்சுனன் குன்றை அடைந்த போது ஊமைத்துரையும் வேலம்மாளும் கோட்டைச் சுவர் மீது உட்கார்ந்துகொண்டு ஆவலோடு வழி பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அவர்கள் கேட்பதற்காகக் கூட இவன் காத்திருக்கவில்லை.

“சாமி! நான் போன காரியம் பழந்தான். உங்களை உடனே புறப்பட்டு வரச்சொன்னார். கிளம்புங்கள்! ஒரு விநாடிகூடத் தாமதிக்கக்கூடாது! வேலம்மா! சாமியைத் தனியாக அனுப்பக்கூடாது. நீ சிறுவயல் வரையில் கொண்டுவிட்டு வா!” என்றான்.

அவசரத்தின் காரணத்தை அறியாத வேலம்மாள் ஊமைத்துரையைப் பார்த்தாள். ஊமைத்துரையின் முகத்தில் மறுபடியும் ஒரு புன்னகை தவழ்ந்தது. அவன் குதித்து எழுந்து புறப்படுவதற்கு ஆயத்தமானான்.

“இ—இ—இவள் வரவேண்டாம்! நா—நா—நான் போகிறேன்; வ—வ—வழி தெரியும்” என்று சொன்னான்.

“இல்லை, துரையே! உங்களைக் காலில் விழுந்து கேட்டுக்கொள்கிறேன். நீங்கள் கட்டாயம் இவளை அழைத்துப் போகவேண்டும். வேலம்மா! ஏன் தயங்குகிறாய்? உனக்கு விஷயம் புரியவில்லை போலிருக்கிறது. வழியில் கும்பினிப் படையைப் பார்த்தேன். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் இங்கு வந்து விடுவார்கள். குறுக்கு வழியில் சீக்கிரமாகச் சாமியைக் கொண்டுபோய்ச் சிறுவயலில் விட்டுவிட்டு வா!” என்றான்.

இதைக் கேட்டதும் வேலம்மாளுக்கு அவனுடைய பர பரப்பின் காரணம் தெரிந்து விட்டது. ஆனாலும் சிறிது தயங்கினாள்.

“நீயும்—அப்பாவும்—என்ன செய்வீர்கள்?” என்றாள்.

“என்னை நான் காப்பாற்றிக் கொள்வேன். உன் அப்பனைக் கடவுள் கவனித்துக் கொள்வார். முருகன்மேல் ஆணை! உடனே புறப்படு!” என்றாள்.

இருவரும் கிளம்ப ஆயத்தமாணர்கள்.

“சாமி! சற்றுப் பொறுங்கள்!” என்று சொல்லிவிட்டு மாடத்தேவன் கோட்டைக்குள் ஓடினான். ஒரு நிமிஷத்துக் கெல்லாம் ஒரு துப்பாக்கியை எடுத்துக்கொண்டு வந்து, “இதை எடுத்துப் போங்கள்!” என்றான்.

ஊமைத்துரை உதட்டைப் பிதுக்கி “ஹும்” என்றான். தன் மடியில் வைத்திருந்த சுருள் கத்தியை எடுத்து ஒரு விசிறு வீசினான்.

“எனக்கு இ—இ—இது போதும்! அ—அ—அதை நீயே வைத்துக்கொள்!” என்று சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து கிளம்பினான்.

ஊமைத்துரையும் வேலம்மாளும் கொஞ்ச தூரம் சென்றார்கள். குன்றுக்குப் பின்னால் அவர்கள் மறையவேண்டிய சமயம் வந்தது. வேலம்மாள் ஒரே ஓட்டமாய்த் திரும்பி ஓடி வந்தாள். மாடத்தேவனுடைய கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

“என் பேரில் சந்தேகப்பட்டாயே? இப்போது சாமியுடன் என்னை அனுப்புகிறாயே?” என்றாள்.

“பெண்ணே! சந்தேகத்தைப்பற்றிப் பேச இதுதான் சமயம்?” என்று மழுப்பினான் மாடத்தேவன்.

“ஆனால் உன் பேரில் எனக்குச் சந்தேகமாயிருக்கிறது?” என்றுள் வேலம்மாள்.

“இது என்ன பைத்தியம்?” என்றுன் மாடத்தேவன்.

“நீ என் உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்குத்தான் இப்போது போகச் சொல்கிறாய், இல்லையா?”

“அப்படித்தான் வைத்துக்கொள்ளேன். உன் உயிர் எனக்குப் பாத்தியதைப் பட்டதில்லையா?”

“ஈரேழு ஜன்மத்துக்கும் பாத்தியதைப் பட்டது. ஆகையால் நான் திரும்பி வரும்வரையில் நீ உயிரோடிருப்பதாகச் சத்தியம் செய்து கொடு! அப்படிச் சத்தியம் செய்தால்தான் போவேன்!”

“பெண்ணே! அப்படியே சத்தியம் செய்கிறேன். அதை நிறைவேற்றுவது முருகனுடைய பொறுப்பு!”

“முருகனை நான் வேண்டிக்கொள்கிறேன். நீ கவலைப்படாதே!” என்று வேலம்மாள் சொல்லி, தன் இரு கரிய விழிகளாலும் ஒரு தடவை மாடத்தேவன் முகத்தைப் பருகி விடுபவள் போலப் பார்த்தாள். பிறகு அவனுடைய கழுத்தை விட்டுவிட்டு ஓட்டம் பிடித்தாள்.

மாடத்தேவன் தன்னுடைய குடிசைக்குப் போனால், அதிலிருந்த சில ஆயுதங்களையும் தட்டு முட்டுச் சாமான் களையும் எடுத்துக்கொண்டான். பிறகு நெருப்புக் குச்சியைக்கிழித்துக் குடிசையின் கூரையில் பற்ற வைத்தான். தீப்பிடித்துக் கொண்டு குடிசை எரிய ஆரம்பித்ததும் கோட்டையை நோக்கிச் சென்றான். கோட்டைச் சுவர் மேல் ஏறி ஒரு வசதியான இடத்தில் கையில் துப்பாக்கியுடன் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் குடிசை எரிந்த தீயின் வெளிச்சத்தில் ஏழெட்டுப்பேர் சாலையோடு வருவது தெரிந்தது. அவர்கள், எரியும் குடிசையின் அருகில் நின்று

சற்று நேரம் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள். ஒருவரோ டொருவர் ஏதோ பேசிக்கொண்டார்கள். பின்னர் அவர்களில் நாலு பேர் பிரிந்து முன்னால் வந்தார்கள்.

மாடத்தேவன் துப்பாக்கியின் விசையை இழுத்தான். 'குபீர்' என்ற சத்தத்துடன் குண்டு பாய்ந்தது. வந்தவர்கள் நாலு பேரும் துள்ளி நகர்ந்து கொண்டார்கள். ஒருவர் மேலும் குண்டு பாயவில்லை.

மாடத்தேவன் பிறகு இரண்டு மூன்று தடவை சுட்டதும் வியர்த்தமாகவே போயிற்று.

பிறகு அந்த மனிதர்கள் எல்லோரும் ஓரிடத்தில் கூடி ஆலோசித்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் மட்டும் வந்த வழியே திரும்பிச் சென்றான்.

மற்றவர்கள் சாலையில் துப்பாக்கி எல்லைக்கு வெளியே ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

திடீரென்று அவர்களில் ஒருவன், "வேலம்மா! மகளே, வேலம்மா!" என்று கூவிக்கொண்டு கோட்டையை நோக்கி ஓடி வந்தான். அவன் கருப்பையா சேர்வை என்பது மாடத்தேவனுக்குத் தெரிந்தது. கூடாரத்தில் கட்டப் பட்டிருந்தபோது பக்கத்துக் கூடாரத்திலிருந்து வந்த கிழவனின் குரல் கருப்பையா சேர்வையின் குரல்தான். ஆனால் அவன் எதற்காக இப்போது அப்படி அலறிக் கொண்டு ஓடி வருகிறான்? இதுவும் ஒரு சூழ்ச்சியோ? துப்பாக்கியில் பாக்கி யிருந்த ஒரு குண்டை அந்தத் துரோகியின் மீது செலுத்தலாமா என்று மாடத்தேவன் ஒரு கணம் யோசித்தான். ஆனால் அதற்கு அவசியம் ஏற்படவில்லை. ஏனெனில், பின்னால் உட்கார்ந்திருந்தவர்களில் ஒருவன் அந்த வேலையைச் செய்து விட்டான். கிழவன் 'வீல்' என்ற சத்தமிட்டுக்கொண்டே கீழே விழுந்தான். 'கிழவனுடைய துரோகத்துக்குப் பலன் கிடைத்து விட்டது' என்று எண்ணி மாடத்தேவன் மகிழ்ந்தான்.

ஆனால் இப்படி அவன் செய்த துரோகத்தைப் பற்றி வேலம்மாள் தெரிந்து கொள்ளாதது எவ்வளவு நல்லதாய்ப் போயிற்று? தெரிந்திருந்தால் வேலம்மாள் அதை நினைத்து எவ்வளவு வேதனைப்பட்டிருப்பாள்!

கிழவனுடைய துரோகச் செயலினால் ஊமைத்துரைக்கு ஆபத்து ஏற்படாமல் அவரை எச்சரித்து அனுப்பியது கூட அவ்வளவு பெரிய காரியம் இல்லை. அவருக்கு வழிகாட்டுவது என்ற காரணத்தின் பேரில் வேலம்மாளை அனுப்பியது எவ்வளவு நல்ல யோசனை?

அதுவரையில் மாடத்தேவனுடைய யோசனை வெற்றி சுரமாக முடிந்து விட்டது. இனி என்ன செய்வது என்பது தான் தெரியவில்லை. வந்தவர்கள் துணிந்து கோட்டைக்குள் வருவார்கள். ஒரு கை பார்த்து விடலாம் என்று எண்ணி யிருந்தான். ஆனால் அவர்கள் அருகில் நெருங்குகிற வழியாயில்லை. ஊமைத்துரை இங்கிருப்பதாகவே அவர்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்! அந்த வரையில் நல்லது தான். நேரம் ஆக ஆக, ஊமைத்துரை சிறுவயல் போய்ச் சேர்வதற்கு வசதி ஏற்படும். இந்தப்படு முட்டாள்கள் இங்கேயே காத்துக் கொண்டிருக்கட்டும்! ஊமைத்துரையின் சுருள் வாளை நினைத்துப் பயந்து சாகட்டும்!.....

இவ்வாறு இருதரப்பிலும் காத்திருக்கும் போட்டி நடந்தது. நள்ளிரவு வரையில் அந்தப் போட்டி நடந்தது. மாடத்தேவனுக்குத் தூக்கம்கூட வர ஆரம்பித்து விட்டது! இளம் பிராயம் அல்லவா? கண்ணைச் சுழற்றிக் கொண்டு வந்தது. அந்தச் சமயத்தில், வடக்கேயிருந்து வந்த சாலை வழியாக ஒரு கரிய கட்டெறும்புக் கூட்டம் சாரி வைத்து வருவதைக் கண்டான்.

இல்லை, இல்லை! அவை கட்டெறும்புகள் அல்ல; கும்பினிப் பட்டாளம்தான் வருகிறது. அப்பப்பா! எத்தனை பேர்? இருநூறு, ஐந்தூறு, ஆயிரம் பேர் இருக்கும்போல்

தோன்றுகிறதே? அத்தனை பெரிய படைக்கு முன்னால் தான் ஒருவன் என்ன செய்ய முடியும்? ஆனாலும் ஒரு கை பார்த்துவிட வேண்டும். பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையில் கும்பினி பட்டாளச் சிப்பாய்கள் புகுந்தபோது, கோட்டைக்குள்ளே இருந்த ஒவ்வொரு வீரனும் எத்தனைப் பேரைக் கொன்று தீர்த்தான்? அதைப்போல் தானும் செய்துவிட்டு, வீர சொர்க்கம் அடைய வேண்டியதுதான். ஆனால், பாவம், வேலம்மாள்! அவளுக்குச் செய்து கொடுத்த சத்தியம் என்ன ஆகிறது? அதைப்பற்றி யோசித்து என்ன பயன்? அவள்தான் முருகன்பேரில் பாரத்தைப் போட்டிருக்கிறாளே? முருகனை சத்தியத்தை நிறைவேற்றட்டும்! நமக்கு என்ன கவலை?

இப்படிச் சாஹஸச் செயல்கள் புரிவது பற்றி மாடத்தேவன் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் கும்பினிப் படை நெருங்கி வந்து விட்டது. அது என்ன? படைக்கு நடுவில் நீளமாக வண்டி ஒன்று வருகிறதே! அந்த வண்டியில் என்ன வருகிறது?

பட்டாள வரிசை, முன்னால் வந்த வீரர்கள் நின்ற இடத்திலேயே நின்றது. ஏதோ ஆலோசனைகள் நடந்தன. பிறகு, அந்தக் கரிய நீண்ட வண்டியருகில் நின்றுகொண்டு சில வீரர்கள் என்னமோ செய்தார்கள். ஓகோ! அது பீரங்கி வண்டிபோல் அல்லவா இருக்கிறது? பீரங்கியில் மருந்து போட்டுக் கெட்டிக்கிறார்களா?

மாடத்தேவன் சிறிது திடுக்கிடத்தான் செய்தான். பீரங்கி வரும் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. பீரங்கியிலிருந்து குண்டு போட்டுக் கோட்டையை அடியோடு நாசமாக்கப் பார்க்கிறார்கள் போலும்! ஆனால் அதிகமாகக் குண்டு போடுதல் தேவையாயிராது. பீரங்கியின் வேலை மிகவும் எளிதாய்ப் போய்விடும். மூட்டை மூட்டையாக வெடி மருந்தைத் திருடிக் கொண்டுவந்து மாடத்தேவன்

கோட்டையின் அறை ஒன்றில் போட்டுப் பூட்டி வைத்திருந்தான் அல்லவா? அந்த அறையில் குண்டுவிழ வேண்டியது தான்! தீர்ந்தது கோட்டை! தீர்ந்தது தன் உயிரும்! வேலம்மா! நன்றாக முருகன்பேரில் பாரத்தைப் போட்டாய்! சும்பினிப் பட்டாளத்தின் பீரங்கியின் முன்னால் முருகன் என்ன செய்வான்?

ஓகோ!.....கிழவன் அலறி ஓடி வந்ததன் காரணமும் இப்போது தெரிந்தது. பீரங்கி கொண்டு வந்து கோட்டை மேல் சுடப்போகிறார்கள் என்று அறிந்ததும் கிழவனுக்கு மகளைப் பற்றிய கவலை வந்துவிட்டதாக்கும்!.....

குடிசைத் தீ முன்னமே அணைந்து விட்டது. நாலா பக்கமும் காரிருள் சூழ்ந்திருந்தது. அந்த இருளைப் பிளந்து கொண்டு பீரங்கி முகப்பில் ஒரு மின்னல் ஜோதி தென்பட்டது. அடுத்த கணம் பயங்கரமான பீரங்கியின் குரைப்புச் சத்தம் கேட்டது. பீரங்கி சத்தத்திலேயே அந்தப் பழைய கோட்டைச் சுவர்கள் அதிர்ந்தன. மறு விநாடி குண்டு வந்து கோட்டைக்குள் விழுந்தது. ஆயிரம் பேரிடி ஏக காலத்தில் இடித்தாற்போல ஒரு பயங்கர வெடிச் சத்தம்; ஒரு பெரிய அகண்டமான நெருப்பு ஜுவாலை; பிறகு, சட சட, பட படவென்று வானம் இடிந்து விழுந்தது. குன்றும் கோட்டைச் சுவர்களும் தகர்ந்து விழுந்தன. மாடத்தேவனும் உருண்டு விழுந்தான். விழுந்த கணத்திலேயே நினைவை இழந்தான்.

மாடத்தேவனுக்கு மறுபடி நினைவு வந்தபோது, காலில் சகிக்க முடியாத கொடிய வலி தெரிந்தது. மூச்சுவிடத் திணறியதும் தெரிந்தது. உடம்பெல்லாம் சொட்ட வியர்த்து நனைந்திருந்தது. ஒரே இருட்டாயும் இருந்தது. அந்த இருட்டைப் போன்ற இருட்டை அவன் அதற்கு முன் கண்டதேயில்லை. ஒரு வேளை தன் கண் பொட்டையா யிற்றோ என்று நினைத்தான். இல்லை; கண்ணில் ஒரு

கோளாறும் இல்லை. கையினால் தடவிப் பார்த்தான். மேலே சில்லிட்ட பாறை; பக்கத்திலும் சில்லிட்ட பாறை. கீழே மட்டும் கல்லும் மண்ணுமான தரை. அப்பால் இப்பால் நகர்வதற்கு இடம் இல்லை. இடமிருந்தாலும் நகர முடியாதபடி காலில் ஏதோ பெரும் பாரம் அழுக்கியது. பொறுக்க முடியாத வலியும் சேர்ந்திருந்தது.

யாரோ சிலர் பேசிக்கொண்ட குரல்கள் பாதாளத் திலிருந்து கேட்பதுபோலக் கேட்டன.

“பார்த்தாயா? ஊமையன் மறுபடியும் டிமிக்கி கொடுத்து விட்டான்!”

“நன்றாகத் தேடிப் பார்த்தாகி விட்டது. இனித் தேடுவதற்கு இடமில்லை.”

“பீரங்கி வருவதற்கு முன்னாலேயே அவன் கம்பி நீட்டியிருக்க வேண்டும்.”

“ஊமைத்துரையை ஊர் ஜனங்கள் இந்திர ஜித்தன் என்று சொல்வது சரிதான்.”

“எப்படியும் அகப்படாமலா போகிறான்? நாலாபுறமும் ஆட்களைப் பிரித்து அனுப்பித் தேடச் செய்யலாம்.”

“சிவகங்கைக்குப் போயிருப்பான்.”

“இல்லை, கமுதிக் கோட்டைக்குச் சென்றிருப்பான்.”

“காட்டிலே ஒளிந்து கொண்டிருந்தாலும் இருப்பான்.”

“அந்தக் குடிகாரக் கிழவன் நம்மை வேண்டுமென்று ஏமாற்றினானா? அல்லது தானே ஏமாந்து போனானா?”

“முட்டாள்களே! அவனைச் சுட்டுக் கொன்று விட்டீர்களே! மற்றவர்களுக்கு உதாரணமாகத் தூக்கில் அல்லவா தொங்கவிட்டிருக்க வேண்டும்?”

கிழவன் மரத்தில் தொங்கும் காட்சியை மாடத்தேவன் மனக் கண்ணால் பார்த்து மகிழ்ந்தான். அந்தச் சண்டாளத்துரோகியை அப்படிச் செய்திருந்தாலும் தகும். ஆனால்

வேலம்மாள் பார்த்தால், எவ்வளவு கஷ்டப்படுவாள்? வேலம்மா! வேலம்மா! உன்னை இனி நான் காணப்போவதில்லை. இதோ மறுபடியும் எனக்கு மயக்கம் வருகிறது; என்னுடைய உயிர் இதோ பிரிந்து போகிறது.....

7

மாடத்தேவனுடைய உயிர் வெகு கெட்டியாக அவனுடைய உடலைப் பற்றிக் கொண்டிருந்தது. மறுபடியும் அவனுக்கு நினைவு வந்தபோது அதை உணர்ந்தான். இப்போது சிறிது மங்கலாக வெளிச்சம்கூடத் தெரிந்தது. மேலேயும் பக்கத்திலேயும் உற்றுப்பார்த்தான். கோட்டைச் சுவரின் ஒரு பெரும் பாளம் எக்கச் சக்கமாகத் தன் பேரில் விழுந்திருக்கிறது என்பதை உணர்ந்தான். தன் தலையிலும் உடம்பிலும் படாமல் சாய்வாக அந்தப் பாளம் வேறொரு கல்லினால் முட்டுக் கொடுக்கப்பட்டு நிற்கிறது. ஆனால் காலின்மேல் மட்டும் ஒரு பெரிய குண்டுப் பாறை விழுந்திருக்க வேண்டும். கால் எலும்பே முறிந்து போயிருக்க வேண்டும் இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு பொறுக்க முடியாமல் வலிக்குமா?

நேரம் ஆக ஆகப் பக்கத்துப் பாறைகள் சுட ஆரம்பித்தன. சூரியனுடைய வெய்யில் அடித்துச் சூடாகி வருகின்றன போலும். வரவரச் சூடு அதிகமாயிற்று; தாகம் தொண்டையை வாட்டியது; பசியும் எடுத்தது. தான் இப்படியே கிடந்து பசியினாலும் தாகத்தினாலும் பரிதவித்துச் சாக வேண்டியதுதானா? கோட்டைச் சுவர் தலையில் விழுந்து ஒரேயடியாகக் கொன்றிருக்கக்கூடாதா? முருகா; வேலம்மாள் பிரார்த்தனையின் பயனா இது?

எங்கேயோ வெகு தூரத்திலிருந்து அதல பாதாளத்திலிருந்து, ஆழமான குகையிலிருந்து, “முருகா” “முருகா!” என்று ஒரு தீனக்குரல் கேட்டது.

“முருகா! என் கணவன் எங்கே? நான் ஆசை வைத்த புருஷன் எங்கே? உன்னிடம் ஒப்புவித்துப்போன என் ராஜா எங்கே?” என்று புலம்பிய குரல் வெகுவெகு தீனஸ்வரத்தில், ஆனால் தெளிவாகக் கேட்டது.

அதற்குப் பதில் சொல்ல மாடத்தேவன் முயன்றான். “வேலம்மா!” என்று அவன் அழைத்த குரல் அவனுக்கே கேட்கவில்லை; அவளுக்கு எப்படிக் கேட்கும்? ஐயோ முருகா! கும்பினிச் சிப்பாய்கள் என்னைப் பார்க்காமற் போனதுபோல் வேலம்மாளும்தான் போய் விடுவாளோ?

இல்லை; முருகன் அவ்வளவு கருணையற்றவனல்ல. வேலம்மாள் இதோ நெருங்கி நெருங்கி வந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவளுடைய குரல் மேலும் மேலும் தெளிவாகக் கேட்கிறது!—மாடத்தேவன் தன்னுடைய சக்தியை யெல்லாம் பிரயோகித்து, “வேலம்மா! வேலம்மா! இதோ இருக்கிறேன்!” என்று கத்தினான்.

“என் ராஜா!” என்று கதறிக் கொண்டு வேலம்மாள் ஓடி வந்தாள். அவன் காலின் மேல் கிடந்த குண்டுப் பாரையை முக்கி முனகி அப்புறப்படுத்தினான். அதனால் அவளுக்கு ஏற்பட்ட இரைப்பு நீங்குவதற்குள் மாடத்தேவனின் காலைப் பிடித்து அவளை வெளியில் இழுத்தான். “அடி பாவி! கால் முறிந்திருக்கிறதடி! வலி கொல்லுகிறது! என்னைத் தொடாதே! இப்படி இழுக்காதே?...”

மாடத்தேவன் பாரைக்குள்ளிருந்து வெளிப்பட்டதும் வேலம்மாள் அவன் மீது விழுந்து கட்டிக்கொண்டு அழுதாள். மாடத்தேவன் பலாத்காரமாக அவளுடைய முகத்தைத் தள்ளிப் பிடித்துக்கொண்டு தான் தாகத்தினால் தவிப்பதை ஜாடையினால் தெரிவித்தான். அவளை உடனே வாரி அணைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு சுனைக் கரையில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தான். நாலு கை தண்ணீர் எடுத்து அவன் வாயில் விட்டதும் மாடத்தேவனுக்குப் போன உயிர்திரும்பி வந்தது.

“வேலம்மா! உனக்குக் கொடுத்த சத்தியத்தை நிறைவேற்றினேன் பார்த்தாயா? ஆனால் கால் மட்டும் போய் விட்டது!” என்றான்.

வேலம்மாள் அவனுடைய காலைப் பார்த்துப் பார்த்து விம்மி அழுதாள்.

“எனக்காக அழாதே, வேலம்மா! உன் அப்பனுக்காக அழு! நான் கால் இழந்தாலும் உயிரோடு இருக்கிறேன்; அவன் செத்தே போய்விட்டான். ஆனால் அவனுக்காகத் தான் ஏன் அழவேண்டும்? வீரச் சாவு அடைந்தவனுக்காக அழக்கூடாது. நேற்று இராத்திரி உன் அப்பன் என்னோடு நின்று சும்பினிக்காரர்களோடு சண்டையிட்டதைப் பார்த்திருந்தாயானால்.....ஆகா! வீரபாண்டியனும் ஊமைத் துரையும்கூட அதிசயப் பட்டிருப்பார்கள்!”

வேலம்மாள் அழுகையை நிறுத்திவிட்டு, “அப்பன் உண்மையில் அப்படி உன்னோடு நின்றானா? வேறு விதமாக நான் சந்தேகப்பட்டேனே!” என்றாள்.

“சந்தேகப்பட்டாயா? நான் சந்தேகப்பட்டதற்கு மட்டும் அவ்வளவு பிரமாதமாகக் கோபித்துக் கொண்டாயே? சந்தேகம் பொல்லாதது. வேலம்மா!”

“ஆமாம், சந்தேகப்படக் கூடாதுதான். சற்று முன்னால் நான் முருகன் பேரில்கூடச் சந்தேகப்பட்டேன். ஆனால் முருகன் உன்னை எனக்குக் காப்பாற்றிக் கொடுத்தார்!” என்றாள் வேலம்மாள்.

முருகன் கருணையினாலும் வேலம்மாளின் பணிவிடையினாலும் மாடத்தேவன் பிழைத்து எழுந்தான். ஆனால் கால் போனது போனதுதான். கால் இல்லா முடவனாகவே அவன் வாழ்ந்து வந்தான்.

முடவனைக் கட்டிக் கொண்டதற்காக வேலம்மாள் சிறிதும் வருந்தவில்லை. அதைப் பற்றிப் பெருமையே கொண்டாள். அவளே வெள்ளரித் தோட்டம் போட்டு

வெள்ளரிக்காய் விற்று வந்த காசைக் கொண்டு குடும்பம் நடத்தினாள். கணவனையும் காப்பாற்றினாள்.

ஏழு வருஷம் அவர்கள் இன்ப வாழ்க்கை நடத்தினார்கள். பிறகு மாடத்தேவன் இறந்து போனான்.

இறக்கும் வரையில் வேலம்மாளின் தகப்பன் செய்த துரோகச் செயலைப் பற்றி மாடத்தேவன் அவளிடம் சொல்லவில்லை. கும்பினிப் படையுடன் வீரப்போர் புரிந்து அவன் உயிர் விட்டதாகச் சொல்லி வந்தான்.

வேலம்மாளும் ஒரு இரகசியத்தை இறுதி வரையில் தன் மனதிற்குள்ளேயே வைத்திருந்து இறந்தாள். ஊமைத்துரைக்கு வழிகாட்ட அவளை மாடத்தேவன் போகச் சொன்ன இரவில், கொஞ்ச தூரத்திலேயே ஊமைத்துரையிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, அவள் திரும்பி விட்டாள். சுனைக் கரையில் மரத்தின் பின்னாலிருந்து அங்கே நடந்தது எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். தன் தகப்பன் செய்த சதிச் செயலையும் அறிந்து கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அதைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கவில்லை. 'உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது?' என்று கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வது? 'ஊமைத்துரையை நடுவில் விட்டு விட்டு வந்தேன்' என்றுதானே சொல்ல வேண்டும்?

இந்த அதிசயத் தம்பதிகளுடைய வாழ்க்கையைப் பற்றி அறிந்த பக்கத்துக் கிராமவாசிகள் வீரன் மாடத்தேவனுடைய நினைவுக்காகச் சுனைக் கரையில் ஒரு கல் நாட்டினார்கள். அவனைக் காப்பாற்றிய முருகனுக்காக ஒரு வேலையும் நட்டார்கள். அந்தச் சுனைக்கு நாளடைவில் 'மாடத்தேவன் சுனை' என்று பெயர் வந்தது.

இப்போதும் அந்தப் பக்கமாகப் போகிற கிராமத்து ஜனங்கள் மாடத்தேவன் கல் மீதும், அருகிலுள்ள வேல் மீதும் சுனை ஓரத்து அரளிச் செடியிலிருந்து பூப்பறித்துப் போட்டு வணங்கிவிட்டுப் போகிறார்கள்.

காதலுக் கள்ளன்

முன்னுரை

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், திசை யெல்லாம் புகழும் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தேன். (மாவட்டம் என்பது ஜில்லாவுக்கு நல்ல தமிழ் வார்த்தை. தமிழ் வளர்த்த திருநெல்வேலியாதலால் “மாவட்டம்” என்ற சொல்லைப் போட்டு வைத்தேன்.) சாலைகள் வெகு மனோரம்யமாக யிருந்தன. வழியில் தோன்றிய ஒவ்வொரு ஊரும் ஒவ்வொரு மலையும் ஒவ்வொரு குன்றும் ஒவ்வொரு கால்வாயும் ஒவ்வொரு ரஸமான கதை சொல்லும் எனத்தோன்றிற்று. ஆனால் காரில் காற்றெனக் கடுகிச் சென்று கொண்டிருக்கையில் கதை கேட்பதற்கு நேரம் எங்கே?

நல்ல வேளையாக, சிற்றூறு ஒன்று எதிர்ப்பட்டது. அதற்குப் பாலம் கிடையாது. நதியில் இறங்கித்தான் போக வேண்டும். டிரைவர் சிற்றூற்றின் கரையில் வண்டியை நிறுத்தினான். அங்கே ஒரு விசாலமான மருத மரத்தின் அடியில் முறுக்கும், வடையும், வெற்றிலை பாக்கும் விற்கும் ஒரு பெண் பிள்ளை தன் கூடைக் கடையுடன் உட்கார்ந்திருந்தாள். அந்தப் பெண்பிள்ளைக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெரியவர் வீற்றிருந்தார். அவருடைய பெரிய மீசை நரைத்திருந்த போதிலும் நன்றாக முறுக்கிவிடப்பட்டிருந்தது. அவர் அப்பெண்பிள்ளையிடம் முறுக்கு வாங்கிக் கையினால் அரைத்துத் தூளாக்கி அதை வாயில் போட்டுக் கொண்

டிருந்தார். காரில் இருந்தபடியே எங்களில் ஒருவர் “ஏன் ஐயா, ஆற்றில் தண்ணீர் அதிகமா? கார் போகுமா?” என்று கேட்டார். அதற்குப் பெரியவர், “தண்ணீர் கொஞ்சந்தான்; முழங்காலுக்கூட வராது” என்றார்.

இதைக் கேட்ட டிரைவர் வண்டியை ஆற்றில் இறக்கினான். பெரியவர் சொன்னது சரிதான். தண்ணீர் கொஞ்சமாகத்தான் இருந்தது. ஆகையால் கார் சுலபமாகத் தண்ணீரைக் கடந்து போய்விட்டது. ஆனால் தண்ணீருக்கு அப்பால் நெடுந்தூரம் பரந்து கிடந்த மணலைக் காரினால் தாண்ட முடியவில்லை. சில அடி தூரம் போனதும் காரின் சக்கரங்கள் மணலிலேயே நன்றுய்ப் புதைந்து விட்டன. காரின் விசைகளை டிரைவர் என்னவெல்லாமோ செய்து பார்த்தான். பயங்கரமான சத்தங்கள் உண்டாயின; மணலும் புகையும் கலந்து பறந்தன. முதலில் சிறிது நேரம் சக்கரங்கள் இருந்த இடத்திலேயே சுழன்றன. அப்புறம் சுழலவும் மறுத்துவிட்டுப் பூரண வேலை நிறுத்தம் செய்தன. வண்டிக்குள் இருந்தவர்கள் இறங்கி வெளியே வந்தோம். எங்களாலேதான் வண்டி நகரவில்லை என்று நினைத்தானே என்னமோ, டிரைவர் நாங்கள் இறங்கியதும் மறுபடி ஒரு முறை பிரயத்தனம் செய்தான். அதுவும் பலிக்கவில்லை.

பிறகு டிரைவரும் காரிலிருந்து கீழே இறங்கினான். சிறிது நேரம் காரைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பிரதட்சணம் வந்தோம். எங்களில் ஒரு ஹாஸ்யக்காரர் காருக்கு முன்னால் நின்று கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டு, “அப்பா! காரப்பா! சரணம்! சரணம்!” என்றார். அதனாலும் அந்தக் கார் அசைந்து கொடுக்கவில்லை.

வெய்யிலில் சுடுகிற மணலில் என்னால் நிற்க முடியாது என்று நான் கோபமாகச் சொல்லிவிட்டு, ஆற்றின் தண்ணீரைத் திரும்பக் காலினால் நடந்தே கடந்து கரைக்கு

வந்தேன். மருத மரத்தின் அடியில் உட்கார்ந்திருந்த பெரியவரின் பக்கத்தில் சென்று மேல் துண்டை விரித்துப் போட்டு உட்கார்ந்தேன்.

“ஏன் ஐயா! இப்படிச் செய்யலாமா? கார் ஆற்றைக் கடக்காது என்று சொல்ல வேண்டாமா?” என்றேன்.

“அழகா யிருக்கிறது! தண்ணீர் முழங்கால் வரை கூட வராது என்று சொன்னேன். அப்படியே யிருந்ததா, இல்லையா? உங்கள் ஓட்டை மோட்டார் மணலிலே போகாது என்பது எனக்கு எப்படித் தெரியும்? நல்ல கதை! காதருக் கள்ளன் மரகதவல்லியைக் குதிரையிலே ஏற்றிக் கொண்டு வந்ததினாலே தப்பிப் பிழைத்தான்! உங்கள் மாதிரி மோட்டார் காரிலே வந்திருந்தால் அகப்பட்டுக்கொண்டு விழித்திருப்பான்!” என்றார்.

நான் அப்போது அடைந்த குதூகலத்துக்கு அளவில்லை. ‘ஆற்று மணலில் கார் அகப்பட்டுக் கொண்டதே நல்லதாய்ப் போயிற்று; நமக்கு ஒரு நல்ல கதை கிடைக்கப் போகிறது’ என்று எண்ணி உற்சாகம் அடைந்தேன்.

“அது என்ன கதை? காதருக் கள்ளன் என்றால் யார்? அப்படி ஒரு கள்ளனா? நான் கேள்விப்பட்டதில்லையே!” என்றேன்.

“நீங்கள் கேள்விப்படாத காரியங்கள் எத்தனையோ இருக்கலாம்! அதற்கு நானா பொறுப்பாளி?” என்று சொன்னார் அந்தப் பெரியவர்.

“கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள்! கதையைச் சொல்லுங்கள்!” என்றேன்.

நான் எதிர்பார்த்தது வீண் போகவில்லை. அருமையான கதை ஒன்று கிடைத்தது. ‘அருமையான கதை’ என்று எனக்குத் தோன்றியதைத்தான் சொல்லுகிறேன். கேட்டுவிட்டு நீங்களே தீர்மானித்துக்கொள்ளலாம்.

பெரியவர் சொன்ன கதை

அதோ, ஆற்றைக் கடந்ததும், அப்பால் ஒரு கிராமம் தெரிகிறதல்லவா? அதன் பெயர் என்னவென்று தெரியுமோ? 'பரி உயிர் காத்த நல்லூர்' என்று பெயர். ஆமாம்; திருநெல்வேலிச் சீமையில் ஊரின் பெயர்கள் கொஞ்சம் நீளமாகத்தான் இருக்கும். சிலர் 'பரி உயிர் நீத்த நல்லூர்' என்றும் சொல்லுவதுண்டு. இந்தக் கிராமத்துக் கோவிலில் உள்ள கல்வெட்டு சாஸனங்களில் 'பரி உயிர் காத்த நல்லூர்' என்றுதான் இருக்கிறது. அதுதான் சரியான பெயர் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

இந்தக் கிராமத்துக்கு அந்தப் பெயர் எப்படி வந்தது என்ற கதையைத்தான் இப்போது சொல்லப் போகிறேன்.

சற்று நீங்கள் வந்த வழியைத் திரும்பிப் பாருங்கள். அதோ ஒரு 'பொத்தை' தெரிகிறதல்லவா? உங்கள் நாட்டில் என்ன செய்வீர்களோ தெரியாது. இந்த நாட்டில் சிறிய மொட்டைக் குன்றுகளுக்குப் 'பொத்தை' என்ற பெயர். அந்தப் பொத்தைக்குப் அப்பாலே ஒரு புளிய்ந்தோப்பு இருக்கிறது. நீங்கள் பார்த்தீர்களோ என்னமோ, தெரியாது. காரில் பறந்து வருகிறவர்கள் எங்கே பார்க்கப் போகிறீர்கள்? நான் சொல்லுகிறதை நம்பவேண்டியதுதான். அங்கே ஒரு புளிய மரத்தோப்பு இருக்கிறது. எனக்கு வயது நாற்பது ஆகியிருந்தபோது அங்கே புளியஞ்செடி நட்டார்கள். இப்போது மரங்களாகி யிருக்கின்றன. இந்த நாளிலே ஒருவரும் மரம் நடுகிறதில்லை. அந்தந்த வருஷத்திலே பயன் தருகிற விவசாயமே செய்கிறார்கள். இப்போதுள்ள புளிய மரமெல்லாம் போய்விட்டால், நம் முடைய சந்ததியில் வரும் ஜனங்கள் புளிக்கு என்ன செய்

வார்களோ தெரியாது. ஒரு புளியம்பழம் ஒரு ரூபாய்க்கு விற்கும் காலம் வந்தாலும் வரும்! நல்ல வேளை அப்படிப்பட்ட காலத்தைப் பார்ப்பதற்கு இருக்க மாட்டேன்.

அந்தப் பொத்தைக்குப் பக்கத்தில் இப்போது புளியந்தோப்பு இருக்கும் இடத்தில் அறுபது வருஷத்துக்கு முன்னாலும் ஒரு புளியந்தோப்பு இருந்தது. ஒரு நாள் பெளர்ணமியன்று சாயங்காலம் அந்தப் புளியந்தோப்பில் ஆள்கள் வந்து கூட ஆரம்பித்தார்கள். ஆள்கள் என்றால், இந்தக் காலத்து மனிதர்களைப்போல் நோஞ்சைகள் அல்ல. ஆறு அடி உயரம், ஆஜானுபாகுவான ஆள்கள். அவர்களில் சிலர் கையில் தடி வைத்திருந்தார்கள். சிலர் கத்திகபடா, வேல், ஈட்டி முதலிய ஆயுதங்களும் வைத்திருந்தார்கள். அவர்கள் வாள்களையும் வேல்களையும் விளையாட்டாக ஒன்றோடொன்று மோத விட்டபோது டனூர் டனூர் என்று சத்தம் எழுந்தது. தடிகளோடு தடிகள் முட்டியபோது சடபடா என்ற சத்தம் உண்டாயிற்று அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசிய வீர வாதங்கள் பாப நாசத்து அருவி விழும் ஓசையைப்போல் பேரிரைச்சலாகக் கேட்டது.

சூரியன் மேற்கே அஸ்தமித்தது. அஸ்தமித்ததற்கு அடையாளமாக மேற்கு வானத்தில் சில சிவப்புக்கோடுகள் மட்டும் தெரிந்தன. அப்போது கிழக்கே பூரண சந்திரன் திருமாலின் கையில் சுழலும் சக்கரத்தைப்போல் தகதக வென்று உதயமானான். அதே சமயத்தில் குதிரைகள் வரும் காலடிச் சத்தம் கேட்டது. உடனே அந்தப் புளியந்தோப்பில் பேச்சு அடங்கி நிசப்தம் ஏற்பட்டது. ஒருவருக்கொருவர் காதோடு “மகாராஜா வருகிறார்” என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

சற்று நேரத்துக் கெல்லாம் ஏழெட்டுக் குதிரைகள் வந்தன. ஒவ்வொரு குதிரையின் மேலும் ஒரு வீரன் வந்தான்,

எல்லாருக்கும் முதலில் வந்தவன் அவர்களுடைய தலைவன். அவன் பெயர் தில்லைமுத்துத்தேவன். அவனைத்தான் “மகாராஜா” என்று அந்த வீரர்கள் அழைத்தார்கள். தில்லைமுத்துத்தேவன் ஒரு பெரிய பாளையக்காரன். அறுபது கிராமங்களுக்கு அதிபதி. அவன் சொல்லிவிட்டால், எந்த நேரமும் ஆயிரம் ஆட்கள்வந்து விடுவார்கள். சண்டையில் உயிரைக் கொடுக்கத் தயாராக வருவார்கள்.

பாளையக்காரன் தில்லைமுத்துத்தேவன் புளியந் தோப்புக்கு வந்ததும், தோப்பில் இடைவெளி யிருந்த ஒரு இடத்தைப் பிடித்து அங்கே குதிரையிலிருந்து கீழே இறங்கினான். மற்றவர்களும் இறங்கினார்கள். முன்னமே தயாராக வைத்திருந்த ஒரு சிம்மாசனத்தைக் கொண்டு வந்து போட்டார்கள். அதன்பேரில் கால்மேல் கால்போட்டுக்கொண்டு தில்லைமுத்துத்தேவன் உட்கார்ந்தான்.

அவனுடைய மதிமந்திரியான நல்லமுத்துத்தேவன் உடனே வெற்றிலை பாக்குப் பெட்டியை எடுத்துப் பாக்கும் வெற்றிலையும் எடுத்துக் கொடுத்தான்.

பாளையக்காரன் வெற்றிலைப் பாக்கைக் குதப்பிக் கொண்டே “நல்லமுத்து! உனக்கு என்ன தோன்றுகிறது? கருடாசலத்தேவன் சொல்லி அனுப்பியபடி ராஜி பேசுவதற்கு வருவான் என்று நினைக்கிறாயா?” என்று கேட்டான்.

“கட்டாயம் வருவான், மகாராஜா! அவன் தலை என்ன இரும்பா? அப்படி வராவிட்டால் என்ன நடக்கும் என்று அவனுக்குத் தெரியாதா” என்றான் நல்லமுத்துத்தேவன்.

“அவன் வராவிட்டால் என்ன நடக்கும்? உன் உத்தேசம் என்ன?” என்று பாளையக்காரன் கேட்டான்.

“முதல் ஜாமம் முடிவதற்குள் அவன் இங்கே வந்து மகாராஜா சொல்கிறபடி நடக்கிறேன் என்று ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டால் நம்முடைய காரியத்தை நடத்த வேண்டியதுதான் !.....”

“ நம்முடைய காரியம் என்றால்.....”

“ கருடாசலத்தேவனின் அரண்மனை, சவுக்கண்டி களஞ்சியம், வைக்கற்போர், மாட்டுக்கொட்டகை, குதிரை லாயம் எல்லாவற்றையும் அக்னி தேவனுக்கு இரையாக்க வேண்டியதுதான் !”

“ அட பாவி!.....”

“ மகாராஜா! யார் பாவி? இருபதுவயதான மருமகப் பெண்ணை யாருக்கும் கட்டிக்கொடுக்காமல் அரண்மனையில் பூட்டி வைத்திருக்கிறானே, அவன் பாவியா? நான் பாவியா? பெற்று வளர்த்த பிள்ளையைக் கொஞ்சங்கூட மனதில் ஈவிரக்கமில்லாமல் வீட்டைவிட்டு விரட்டியடித்தானே, அந்த மனுசன் பாவியா? நான் பாவியா?”

“ அது எல்லாம் சரிதானப்பா! கருடாசலத்தேவன் மேல் இரக்கப்பட்டு நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அரண்மனைக்கு தீ வைத்துக் கொளுத்தினால் அந்தப் பெண் மரகத வல்லிக்கும் ஒருவேளை ஏதாவது ஆபத்து வரலாம் அல்லவா?”

“ வந்தால் வந்ததுதான்! அதற்காக நாம் என்னத்தைச் செய்கிறது? அந்தக் கிழவனுக்கல்லவா அதைப்பற்றிக் கவலையிருக்க வேண்டும்?”

“ இருந்தபோதிலும் என்னுடைய யுக்தி பலித்தால் ஒரு ஆபத்தும் இல்லாமல், ஒரு சொட்டு இரத்தம் சிந்தாமல், காரியம் கைகூடி விடும் அல்லவா?”

“ அதிலே என்ன லாபம்? மகாராஜா இரத்தம் சிந்து வதற்குப் பயப்படும்படியான காலம் இப்போது என்ன வந்து

51892

விட்டது? போயும் போயும் மகாராஜா ஒரு கள்ளப் பயலிடம் நம்பிக்கை வைத்து ஒரு காரியத்துக்கு ஏதுகிறதென்பது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை... ..”

“நல்லமுத்து! அவன் சாதாரணக் கள்ளன் இல்லை. உலகமெல்லாம் சொல்லுகிறார்களே? கள்ளனாயிருந்தாலும் சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவன். சொன்ன சொல் தவற மாட்டான்.....”

“இதெல்லாம் பெண்பிள்ளைகள் கட்டிவிட்ட கதை. ‘காதருக் கள்ளன்’ என்ற பட்டம் அவனுக்குப் பெண்பிள்ளைகள் கொடுத்ததுதானே? அதை எஜமானரும் நம்புகிறீர்களே?”

இப்படி இவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது புளியங் தோப்பை நெருங்கி ஒரு ஒற்றைக் குதிரை வரும் காலடிச் சத்தம் கேட்டது. தோப்பில் கூடியிருந்த ஆட்கள் அத்தனை பேரும் தங்களுக்குள் கசு முசுவென்று பேசத் தொடங்கினார்கள்.

“அந்த ஆள்தான் போலிருக்கிறது” என்றும் பானையக்காரன்.

நல்லமுத்துத்தேவன் எழுந்து நின்று கழுத்தை வளைத்துப் பார்த்துவிட்டு, “ஆமாம்; அவன்தான் போலிருக்கிறது. நீங்கள் ஆச்சு; உங்கள் காதருக் கள்ளன் ஆச்சு; எப்படியேனும் போங்கள். நான் விலகிக் கொள்ளுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு அப்பாற் போனான்.

2

‘காதருக் கள்ளன்’ என்பவனைப் பற்றி உங்களுக்கு இப்போது சொல்லி விடுகிறேன். இந்தத் திருநெல்வேலிச் சீமையிலே பெண்பிள்ளைகள் காதிலே பெரிய தொகைகளைப் போட்டுக்கொண்டு ஒன்று இரண்டு மூன்று என்பதாகத்

தங்கத் தோடுகளையும் முருகுகளையும் தொங்க விட்டுக் கொள்வார்கள். இப்போதுகூட வயதான பெண்பிள்ளைகளின் காதுகள் அப்படித் தொங்குவதை நீங்கள் பார்க்கலாம். அறுபது வருஷத்துக்கு முன்னால் இது ரொம்பவும் அதிகமாயிருந்தது. ஒவ்வொரு பெண்பிள்ளையின் இரண்டு காதிலும் சேர்ந்து கால் வீசை தங்கத்துக்குக் குறையாமல் இருக்கும். அந்த நாளில் இங்கேயெல்லாம் கள்ளர் பயம் அதிகம் உண்டு. அதோ தெரிகிறதே, அந்த மாதிரி பொத்தைகள் சாலையில் இருந்தால், கட்டாயம் அங்கே கள்ளர்கள் ஒளிந்திருப்பார்கள். அடர்ந்த தோப்புகளிலேயும் மறைந்திருப்பார்கள். கால் நடையாகவோ, ஒரு வண்டி, இரண்டு வண்டியிலோ யாராவது பெண்பிள்ளைகள் போனால் வயிற்றிலே நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டுதான் போக வேண்டும். காதிலே தொங்கும் தங்கத்துக்காக காதை அறுத்துக்கொண்டே போய்விடுவார்கள். இதனால் அந்த நாளில் காது அறுந்த மாதர் பலரை இந்தத் திருநெல் வேலிச் சீமையெங்கும் காணும்படி யிருந்தது.

இப்படி யிருக்கும் நிலைமையில் ஒரு அதிசயமான பக்காத் திருடன் கிளம்பினான். அவன் மற்றத் திருடர்களைப் போல் கூட்டம் சேர்த்துக் கொண்டு வருவதில்லை. தனி ஆளாகக் குதிரையில் ஏறிக்கொண்டு வருவான். முகத்தில் கீழ்ப் பாதியை, வாய் வரையில், கருப்புத் துணியைக் கட்டி மறைத்திருப்பான். கையிலே சுத்தி, துப்பாக்கி எல்லாம் வைத்திருப்பான். சாலையிலே ஒற்றைக் குதிரைச் சத்தம் கேட்டாலே பிரயாணிகள் நின்று விடுவார்கள். அவன் ஒருவனாக வந்து, குதிரை மேலிருந்து இறங்கி, எல்லாரையும் மடியை அவிழ்த்துக் காட்டச் சொல்லுவான். மூட்டைகளைப் பிரித்துப் பார்ப்பான். அவனுக்கு இஷ்டமான பொருள்களைச் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு குதிரையில் ஏறிப் போய் விடுவான். பெரும்பாலும் அவன் ஏழைகளை ஒன்றும் செய்ய மாட்டான். பணக்காரர்களிடமிருந்துதான்

பணத்தைப் பறிப்பான். பணக்கார ஸ்திரீகளிடமிருந்து நகை நட்டுக்களைப் பறித்துக் கொள்வான். ஆனால் மற்றத் திருடர்களுக்கும் அவனுக்கும் ஒரு வித்தியாசம் இருந்தது. ஸ்திரீகளின் கழுத்திலும் கையிலும் உள்ள நகைகளைக் கழற்றிக் கொள்வானே தவிர, காதை அறுக்க மாட்டான். இது காரணமாக அவனுக்குக் 'காதலுக் கள்ளன்' என்று பட்டப் பெயர் ஏற்பட்டது. முக்கியமாக, மாதர்கள் இந்தப் பட்டப் பெயரை எங்கே பார்த்தாலும் பிரபலப்படுத்தினார்கள். அவனிடம் நகைகளைப் பறிகொடுத்த ஸ்திரீகள்தான் அவனைப் பற்றி அதிகமாகப் புகழ்ந்து பேசினார்கள். 'நகை போனால் போகட்டும்; காது தப்பியதே!' என்று அவர்களுக்குச் சந்தோஷம். பெண் புத்தி பேதைப் புத்தி என்று தெரியாமலா பெரியவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்? அது மட்டுமல்ல; முட்டாள் ஜனங்கள் இன்னும் என்னவெல்லாமோ அந்தக் கள்ளனைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தார்கள். அவன் பணக்காரர்களிடம் பணத்தைப் பறித்து ஏழைகளுக்கு ஒத்தாசை செய்கிறான் என்றெல்லாம் பேசத் தொடங்கினார்கள். என்ன விசித்திரம் பாருங்கள்! செய்கிறது திருட்டுத் தொழில்! அதிலே தான தர்மம் செய்து 'தர்மப் பிரபு' என்ற பட்டம்!

அவன் பிறந்த வேளை அப்படி! வேறு என்னத்தைச் சொல்லுகிறது? அவனைப் பிடித்துக் கொடுப்பதற்கு யார் யாரோ முயற்சி செய்தார்கள். ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. ஏன்? பாளையக்காரன் தில்லைமுத்துத்தேவன் கூடக் காதலுக் கள்ளனைப் பிடிக்கப் பார்த்தான்; முடியவில்லை; இப்போது அந்தக் கள்ளனைத் தன்னுடைய காரியத்துக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று வரவழைத்தான்.

காதலுக் கள்ளன் வந்து பாளையக்காரனுக்கு முன்னால் நின்றதும், பாளையக்காரன் அவனை, ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

“கள்ளா! உன் தைரியத்தை மெச்சினேன்!”
என்றான்.

துணியால் மூடியிருந்த வாயினால் கள்ளன் பேசியது
கிணற்றுக்குள்ளே யிருந்து பேசுவது போலக் கேட்டது.

“என்னுடைய தைரியத்தை மெச்சும்படியாக நான்
இன்னும் ஒன்றும் செய்துவிடவில்லையே!” என்றான்
கள்ளன்.

“என்னுடைய ஆட்கள் இருநூறு பேருக்கு நடுவில்
நீ தன்னந் தனியாக என் முன்னால் வந்து நிற்கிறாயே
அதற்கு எத்தனை தைரியம் வேண்டும்!” என்றான் தில்லை
முத்துத்தேவன்.

கள்ளன் இலேசாகச் சிரித்துவிட்டு, “ஆமாம்; அந்த
தைரியத்தை மெச்ச வேண்டியதுதான்! ஆனால் இதற்காக,
—என்னுடைய தைரியத்தைச் சோதிப்பதற்காக,—மட்டுமே
என்னை வரவழைத்தீர்களா? வேறு ஏதாவது காரியம்.
உண்டா!” என்று கேட்டான்.

“காரியம் இருக்கிறது; அதிலே உன்னுடைய தைரி
யத்தோடு சாமர்த்தியத்தையும் பரிசோதிக்க உத்தேசம்.

“சொல்லுங்கள், கேட்கிறேன்.”

“இங்கிருந்து அரைக் காத தூரத்தில் கருடாசலத்
தேவரின் அரண்மனை இருக்கிறதே உனக்குத் தெரியுமா?”

கள்ளன் சிரித்துவிட்டு, “மேலே சொல்லுங்கள்!”
என்றான்.

“என்ன சொன்னாலும் ஒரு அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரிக்
கிறாயே? அதற்கு அர்த்தம் என்ன?” என்றான் பாளையக்
காரன்.

“அது என் சுபாவம். மேலே சொல்லுங்கள். கருடா
சலத்தேவரின் அரண்மனையை எனக்குத் தெரிந்தால்

என்ன, தெரியாமற்போனால் என்ன? அங்கே உங்களுக்கு என்ன காரியம் ஆகவேண்டும் என்பதைச் சொல்லுங்கள்.”

“சரி, சொல்லுகிறேன், கேள்! கருடாசலத்தேவர் இரவு இரண்டாம் ஜாமத்தில் இங்கே என்னைப் பார்ப்பதற்காக வருவார். அநேகமாக இதற்குள் அரண்மனையை விட்டுப் புறப்பட்டிருப்பார். உன்னைப்போல் அவர் தனியாக வர மாட்டார். அவருடைய முக்கியமான ஆட்களைத் துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு வருவார். அரண்மனையில் அச்சமயம் காவல் காப்பதற்கு அதிகம் பேர், இருக்க மாட்டார்கள். தெரிகிறதா?.....”

“நன்றாகத் தெரிகிறது. அச்சமயம் நான் என்ன செய்யவேண்டும்?”

“இங்கிருந்து நீ சாலை வழியாகப் போகாமல் வேறு குறுக்கு வழியாகப் போகவேண்டும். கருடாசலத்தேவருடைய அரண்மனையை நெருங்கவேண்டும். உன்னுடைய புகழ்தான் எங்கும் பரவியிருக்கிறதே? உன்னைப் பார்த்து வுடனேயே அரண்மனையைக் காவல் காப்பவர்கள் நடுங்கிப் போவார்கள். பிறகு, உன்னுடைய சாமர்த்தியத்தினால் அரண்மனைக்குள் எப்படியாவது புகுந்துவிடவேண்டும். அங்கே கருடாசலத்தேவரின் மருமகள் மரகதவல்லி இருப்பாள். அவளைக் கருடாசலத்தேவர் ஐந்து வருஷமாகச் சிறையில் வைத்திருப்பதுபோல் வைத்திருக்கிறார். அவளை விடுதலை செய்து கொண்டுவந்து என்னிடம் ஒப்பு வித்து விடவேண்டும். கள்ளா! என்ன சொல்லுகிறாய்? உன்னால் இது முடியுமா?”

கள்ளன் சற்று மௌனமாயிருந்தான். பிறகு, எதற்காக மரகதவல்லியைக் கொண்டு வரச்சொல்லுகிறீர்கள்? அந்தப் பெண் விஷயத்தில் உங்களுடைய நோக்கம் என்ன?” என்று கேட்டான்.

“நோக்கம் என்னவாயிருக்கும்? நீதான் ஊகித்துக் கொள்ளேன். மூன்று வருஷத்துக்கு முன்னால் மரகத வல்லியை எனக்குக் கட்டிக் கொடுக்கும்படி கருடாசலத் தேவரைக் கேட்டேன். அவர் கண்டிப்பாக ‘முடியவே முடியாது’ என்று சொல்லிவிட்டார். அதற்குக் காரணம் எதுவும் சொல்லவில்லை. ஆனால் நான் ஒன்றில் மனதைச் செலுத்திவிட்டால், அதை இலேசில் விட்டு விடுவேனா? பலாத்காரமாக அவருடைய அரண்மனையில் புகுந்து மரகத வல்லியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு வந்து விடுவது என்று தீர்மானித்து விட்டேன். அதற்கு இன்றைக்குத்தான் நாள் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.....”

“பின்னே, என்னை எதற்காகக் கூப்பிட்டு அனுப்பினீர்கள்? இத்தனை ஆட்களோடு நீங்கள் போய்ச்செய்ய முடியாத ஒரு காரியத்தை.....”

“செய்ய முடியாத காரியம் என்று யார் சொன்னது? நான் படையெடுப்புக்கு ஆயத்தம் செய்வதைக் கருடாசலத் தேவர் அறிந்துகொண்டு ஆள்மேல் ஆள் விட்டார். கடைசியாக, இன்றைக்கு இந்தப் புளியந்தோப்பில் ராஜி பேச வருவதாகச் சொல்லி அனுப்பினார். நானும் சம்மதித்தேன். அவர் என்ன ராஜி பேசப்போகிறார் என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அந்த மனுஷர் மூன்று வருஷமாக என்னைக் காக்கவைத்து இழுத்தடித்தற்குப் பழி வாங்கவேண்டாமா? அவரும் நானும் இங்கே ராஜிப் பேச்சுப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, நீ அந்தப் பெண்ணைக் கைப்பற்றி இங்கே கொண்டு வந்து என்னிடம் ஒப்புவித்தால் அவருக்கு நல்ல புத்தி புகட்டினதா யிருக்கும்ல்லவா? வீணில் இரத்தச் சேதம் ஏற்படாமல் தடுத்தபடியாகவும் இருக்கும்.”

“அப்படி இரத்தச்சேதம் ஏற்பட்டாலும் அது இந்தக் கள்ளனுடைய இரத்தமா யிருக்கட்டும் என்று உங்கள் உத்தேசமாக்கும்.”

“அப்படியானால் உனக்கு இஷ்டமில்லையா? பயப்படாதே! மனதில் உள்ளதைச் சொல்லிவிடு.”

“நீங்கள் சொல்லுகிறபடி செய்து முடித்தால், எனக்கு என்ன லாபம்?”

“இன்று இராத்திரி மரகதவல்லியை இங்கே கொண்டு வந்து என்னிடம் ஒப்புவித்து விட்டாயானால் அப்புறம் என்னுடைய ஆட்கள் உன்னைத்தேட மாட்டார்கள். நானும் உன்னுடைய வழிக்கே வரமாட்டேன்.....”

“நீங்கள் சொல்லுகிற காரியத்தை நான் செய்யா விட்டால்?.....”

“இன்றைக்கு இங்கிருந்து நீ பத்திரமாய்ப் போய் விடலாம். நாளை முதல் நீ என் விரோதி. என் ஆட்கள் உன்னைத் தேடுவார்கள். நீ எந்த மலைக்குகையிலோ அல்லது மேகமண்டலத்திலோ போய் ஒளிந்து கொண்டாலும் உன்னைப் பிடித்துப் போலீஸாரிடம் கொடுத்து விட்டுத்தான் நான் மறு காரியம் பார்ப்பேன். நல்லது, இப்போது என்ன சொல்கிறாய்?”

கள்ளன் சற்று யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். பிறகு, “ஆகட்டும், போய்ப் பார்க்கிறேன். ஆனால் நீங்கள் சொல்லும் காரியத்தில் வெற்றி பெறுவேனோ, என்னமோ?” என்றான்.

“நீ வெற்றி பெருவிட்டால், நான் இருக்கிறேன். என் ஆட்கள் இருக்கிறார்கள், அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை” என்றான் தில்லைமுத்துத்தேவன்.

காதருக் கள்ளன் குதிரைமேல் தாவி ஏறி விரைவாகச் சென்றான்.

இந்தச் சமயத்தில் கோழிகூவாப் புத்தூர் கருடாசலத் தேவரைப் பற்றி உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும். கருடாசலத்தேவர் ஒரு காலத்தில் தில்லைமுத்துத்தேவரைப் போலவே செல்வாக்கு வாய்ந்தவரா யிருந்தார். ஆனால் வயது காரணமாக அவர் உடம்பு தளர்ந்து போயிருந்தது. அதைக் காட்டிலும் அவருடைய வாழ்க்கையில் சில துயர சம்பவங்கள் ஏற்பட்டு அவர் மனம் இடிந்து போயிருந்தது. முக்கியமாக ஐநூறு வருஷத்துக்கு முன்னால் அவருக்கும் அவருடைய ஏக புதல்வனுக்கும் சண்டை உண்டாகி, பையன் வீட்டைவிட்டு வெளியேற நேர்ந்தது. அற்ப விஷயத்தில் மனவேற்றுமை உண்டாயிற்று. தந்தை, மகன் இருவரும் பிடிவாதக்காரர்களாதலால் அந்த வேற்றுமை முற்றி விபரீதமாகி விட்டது. குடி மயக்கத்திலிருந்த கருடாசலத் தேவர் சொன்னபடி மகன் ஏதோ செய்யவில்லை என்பதற்காக நாலுபேர் இருக்கும்போது அவன்மீது செருப்பை விட்டெறிந்தார். ரோஸக்காரனாகிய மகன் “இனி உங்கள் முகத்தில் விழிப்பதில்லை” என்று சொல்லிவிட்டு அரண்மனையிலிருந்து கிளம்பிப் போனவன்தான் ; திரும்பி வரவே இல்லை.

அருமை மகன் வீட்டை விட்டுப் போன சில நாளைக் கெல்லாம் தேவரின் மனைவி அந்த ஏக்கத்தினாலேயே படுத்த படுக்கையாகி உயிர் துறந்தாள். ஆனால் தேவர் வஜ்ரத்தைப் போன்ற இதயம் படைத்தவர். அவர் கொஞ்சமாவது மகனுக்காக வருத்தப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. மனையாள் இறந்ததைப் பொருட்படுத்தியதாகவும் தெரியவில்லை. எங்கேயோ மதுரைக்குப் பக்கத்திலே இருந்த அவருடைய தங்கையையும் தங்கை மகனையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்து வீட்டிலே வைத்துக்கொண்டார். இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்னால் தங்கையும் காலமாகிவிட்டாள். பிறகு

மரகதவல்லி மட்டும் கருடாசலத் தேவரின் பிரமாண்டமான அரண்மனையில் தன்னந் தனியாக வசித்து வந்தாள். அவளைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள விரும்புவதாகப் பாளையக்காரன் கேட்டதற்கு “முடியாது” என்று கருடாசலத்தேவர் பதில் சொல்லிவிட்டார். நயத்தினால் முடியாததைப் பயத்தினால் சாதித்துக்கொள்ள எண்ணித் தில்லைமுத்துத்தேவன் ஆள் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்தான். உயிர்ச்சேதம் வேண்டாம் என்று கருதினால் புளியந்தோப்பில் வந்து தம்மைச் சந்திக்கும்படி சொல்லியனுப்பினான். கிழவரை இவ்விதம் தருவித்துவிட்டு, அந்தச் சமயத்தில் கள்ளனை அனுப்பிப் பெண்ணைக் கொண்டு வந்து விடச் செய்யலாம் என்று தில்லைமுத்துத்தேவன் யுக்தி செய்திருந்தான்.

அந்த யுக்தி அநேகமாகப் பலித்துவிட்டது என்றே சொல்லலாம். ஏனெனில் கருடாசலத்தேவர் தம்முடைய முக்கியமான ஆட்களை யெல்லாம் தம் துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு தில்லைமுத்துத்தேவனைச் சந்திப்பதற்கு வந்து சேர்ந்தார். கள்ளன் புறப்பட்டுப் போன சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் அவர் வந்துவிட்டார். தில்லைமுத்துத்தேவன் அவரைத் தக்கபடி வரவேற்று மரியாதை செய்தான். முக்கியமான விஷயத்துக்கு வருவதற்கு முன்னால் ஊரை வளைத்து என்னவெல்லாமோ பேசிக்கொண்டிருந்தான். கள்ளன் தான் ஒப்புக்கொண்ட காரியத்தைச் செய்வதற்குப் போதிய சாவகாசம் கொடுக்க வேண்டும் என்பது பாளையக்காரனின் எண்ணம்.

4

கள்ளன் போன இடத்தில் என்ன நடந்தது என்று தெரிந்துகொள்ள உங்களுக்கும் ஆவலாய்த் தானிருக்கும். அதை இப்போது சொல்கிறேன். கோழி கூவாப்புத்தூர் அரண்மனையிலிருந்து கருடாசலத்தேவன் ஆட்களுடன்

புறப்பட்டுப் போய்விட்டார் என்பதைக் கள்ளன் வழியிலேயே தெரிந்துகொண்டான். ஆகையால் ஊருக்குள்ளே தைரியமாக நுழைந்து போனான். வருகிறவன் காதருக் கள்ளன் என்பதை ஊரார் அறிந்துகொண்டு பயந்து கதவைச் சாத்திக்கொண்டார்கள். அரண்மனையின் வாசலில் வந்ததும் கள்ளன் தன்னிடமிருந்த துப்பாக்கியை எடுத்து ஒரு வெடி தீர்த்தான். ஏற்கெனவே பயந்திருந்த காவற்காரர்கள் சிதறி ஓடிப் போனார்கள். முன்வாசல் திறந்திருந்தபடியால் திருடன் அரண்மனை முன்கட்டில் பிரவேசித்தான். ஆனால் இதற்குள் விஷயம் தெரிந்து கொண்டு வேலைக்காரஸ்திரீகள் பின்கட்டுக் கதவுகளைத் தாள் போட்டார்கள். கள்ளன் முற்றத்தின் நடுவில் நின்று இன்னொரு வெடி தீர்த்தான். கதவுகளை யெல்லாம் உடனே திறக்கும்படியும் இல்லாவிட்டால் அதாஹதம் செய்துவிடுவேன் என்றும் கள்ளன் சத்தமிட்டுக் கூவினான். அரண்மனைப் பின்கட்டின் மச்சிலையிருந்து மரகதவல்லியும் அவளுடைய தாதிப் பெண்களும் இந்தக் காட்சியைப் பார்த்தார்கள். அச்சமயம் கள்ளன் தன் முகத்தின் கீழ்ப் பாதியை மறைத்துக் கட்டியிருந்த துணி தற்செயலாக அவிழ்ந்து விழுந்தது. அப்போது அவனுடைய முகம் பூரண சந்திரனுடைய நிலா வெளிச்சத்தில் நன்றாய்த் தெரிந்தது. தாதிப் பெண்களில் ஒருத்தி ஆச்சரியத்தினால் அலறினாள். மரகதவல்லியின் காதில் ஏதோ சொன்னாள். கள்ளனுடைய அட்டகாசம் இதற்குள்ளே இன்னும் அதிகமாயிற்று. அரண்மனைப் பின்கட்டின் கதவு சீக்கிரத்தில் திறக்கப்பட்டது. மரகதவல்லியும் தாதிப் பெண்ணும் நிலா முற்றத்திற்கு வந்தார்கள்.

கள்ளன் இதற்குள்ளே தன் முகத்தில் பாதியை மூடி மறைத்துக் கொண்டான். அதனால் அவனுடைய உருவம் கோரமாகத்தானிருந்தது. ஆயினும் மரகதவல்லி சிறிதும் அஞ்சவில்லை.

“கள்ளா! ஏன் இப்படிக் கூச்சல் போட்டுத் தடபுடல் செய்கிறாய்? உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டாள்.

நிலவின் வெளிச்சத்தில் மரகதவல்லியின் முகத்தைப் பார்த்த கள்ளன் ஒரு நிமிஷம் தயங்கி நின்றான். அவனுடைய இரும்பு மனமும் இளகிப் போய்விட்டது.

மறுபடியும் மரகதவல்லி “இங்கே ஆண்பிள்ளைகள் யாரும் இல்லை. பெண்பிள்ளைகள் இருக்கிறோம். இங்கே வந்து ஏன் ஆர்ப்பாட்டம் செய்கிறாய்? உனக்கு என்ன வேண்டும்? நகை நட்டுகள் வேண்டுமானால் கழற்றித் தந்து விடுகிறோம். வாங்கிக் கொண்டு பேசாமல் போய்விடு!” என்றாள்.

கள்ளனுக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. தயங்கித் தயங்கி, “எனக்கு உன் நகை நட்டுகள் வேண்டாம்” என்றான்.

“வேறு என்ன உனக்கு வேண்டும்?” என்று மரகதவல்லி கேட்டாள்.

“நீ என்னோடு புறப்பட்டு வரவேண்டும்!” என்றான் கள்ளன்.

“இப்போதே வரவேண்டுமா? அல்லது மாமா வருகிற வரையில் காத்திருக்க முடியுமா? மாமா வந்ததும் அவரிடம் சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டால் எனக்கு நிம்மதியா யிருக்கும்.”

கள்ளனுக்கு மேலும் திகைப்பு உண்டாயிற்று. “என்னை ஏய்க்கவா பார்க்கிறாய்? அதெல்லாம் முடியாது. உடனே புறப்பட்டு வருகிறாயா, அல்லது உன்னைப் பலாத்காரமாய்த் தூக்கிக் கொண்டு போகட்டுமா?” என்று கர்ஜித்தான்.

“உனக்கு அவ்வளவு கஷ்டம் வேண்டாம். நானே இதோ வருகிறேன்!” என்று சொல்லிவிட்டு மரகதவல்லி அவனுக்கு முன்னால் நடந்தாள்.

கள்ளன் அடங்காத வியப்புடன் அவளை அழைத்துக் கொண்டு அரண்மனை வாசலுக்குச் சென்று முதலில் அவளைக் குதிரைமேல் ஏற்றினான். பிறகு தானும் தாவி ஏறிக்கொண்டான். குதிரையை மெதுவாகவே செலுத்தினான்.

மரகதவல்லி அவ்வளவு சுலபமாகத் தன்னுடன் வரச் சம்மதித்தது கள்ளனுக்குச் சொல்ல முடியாத ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கி யிருந்தது. ஆகையால் கோழிகுவாப் புத்தூரைக் குதிரை தாண்டிச் சென்றதும், “பெண்ணே! என்னுடன் வருவதற்கு உனக்குப் பயமா யில்லையா?” என்று கேட்டான்.

“எனக்கு என்ன பயம்? நீ ‘காதருக் கள்ளன்’ என்பது எனக்குத் தெரியும். பெண்களுக்கு எவ்விதத்தீங்கும் நீ செய்ய மாட்டாய் என்று உலக மெல்லாம் தெரிந்ததுதானே? ஆகையால் எனக்கு என்ன பயம்?” என்றாள் மரகதவல்லி.

“உலகம் சொல்லுவதை நம்பியா நீ கள்ளனோடு புறப்பட்டாய்?”

“உலகம் வேறு விதமாய்ச் சொல்லி யிருந்தாலும் நான் கிளம்பித்தானிருப்பேன். ஐந்து வருஷமாகக் கூண்டிலே கிளி அடைபட்டிருப்பதுபோல் அடைபட்டிருந்தேன். அப்படி அடைபட்டுக் கிடப்பதைக் காட்டிலும் கள்ளனோடு வெளியே புறப்படுவதுகூட நல்லதுதான் என்று தோன்றியது.”

“பெண்ணே! உன்னை உன் மாமன் அவ்வளவு கஷ்டம் படுத்தி வந்தாரா?”

“ஐயோ! பாவம்! அவர் என்னைக் கஷ்டப்படுத்தவே இல்லை. என்பேரில் உயிரா யிருந்தார். ஆனாலும் எனக்கு வீட்டிலேயே அடைபட்டுக் கிடந்தது கஷ்டமாகத்தானிருந்தது. அந்தக் கடும் சிறைச்சாலையிலிருந்து என்னை விடுதலை செய்தாயே! உனக்கு நான் எந்த விதத்தில் கைம்மாறு செய்யப் போகிறேன்?”

“அசட்டுப் பெண்ணே! அதிகமாகச் சந்தோஷப்பட்டு விடாதே!.....”

“ஏன்? நான் அதிக சந்தோஷப்படுவது உனக்குப் பொறுக்கவில்லையா?”

“உன்னை நான் எதற்காக அழைத்துப் போகிறேன் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அப்புறம் சந்தோஷப்படு! பாளையக்காரர் தில்லைமுத்துத்தேவர் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா?”

“ஆமாம்; அந்த மனுசர் என்னைக் கலியாணம் கட்டிக் கொள்ள ஆசைப்படுவதாகக் கேள்விப்பட்டேன்.”

“அவரிடம் உன்னைக் கொண்டு போய் ஒப்புவிக்கப் போகிறேன். அதற்காகவே உன்னை அழைத்துக்கொண்டு போகிறேன்.”

“அட பாவி!”

“ஏன் என்னைத் திட்டுகிறாய்? தில்லைமுத்துத்தேவர் ரொம்பப் பெரிய மனிதர். அவரிடமுள்ள பணத்துக்குக் கணக்கே கிடையாது. அவருடைய எல்லைக்குள் அவர் தான் ராஜா. நீ அவரைக் கலியாணம் செய்துகொண்டால் ராணி மாதிரி இருக்கலாம்.”

“சீச்சீ! நான் எதற்கு ராணியாகிறேன்? ஐயையோ! இப்படியா செய்யப்போகிறாய்? இது தெரிந்திருந்தால் வந்திருக்கவே மாட்டேனே!”

“அதனாலேதான் அவசரப்பட்டுச் சந்தோஷப்படாதே என்று சொன்னேன். இப்போது தெரிகிறதா?”

“கூண்டிலிருந்த கிளியை விடுதலை செய்து காட்டுப் பூனையிடமா ஒப்புவிக்கப் போகிறாய்? இந்த மாதிரி பாவம் யாராவது செய்வார்களா?”

“பாவமாவது? புண்ணியமாவது! பெரிய பாவத்தை நான் தடுத்தேன். நான் வந்து உன்னை இப்படி அழைத்துப் போகாவிட்டால் தில்லைமுத்துத்தேவர் இருநூறு ஆட்களோடு வந்திருப்பார். உன் மாமனின் உயிருக்கு ஆபத்து வந்திருக்கும். ஊரே பற்றி எரிந்திருக்கும். எத்தனையோ பேர் செத்துப் போயிருப்பார்கள். இவ்வளவு பாவங்களையும் தடுப்பதற்காகவே நான் வந்தேன்.”

“ஐயையோ! என்னாலேயா இவ்வளவு சங்கடம்? மாமா சாயங்காலம் ஐம்பது ஆள்களோடு புறப்பட்டுப் போனாரே? எங்கே போனாரோ தெரியவில்லையே?”

“எனக்குத் தெரியும், சொல்லுகிறேன். அதோ கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு பொத்தை தெரிகிறதல்லவா?”

“ஆமாம்; அதோ தெரிகிறது.”

“அதற்குப் பக்கத்தில் ஒரு புளியந்தோப்பு இருக்கிறது. அதில் தில்லைமுத்துத்தேவரும் அவருடைய ஆட்கள் இருநூறு பேரும் தண்டு இறங்கி யிருக்கிறார்கள். உன்னுடைய மாமன் அங்கேதான் போயிருக்கிறார்.”

“ஐயோ! அங்கே இரண்டு கட்சிக்கும் சண்டை வந்திருக்குமோ?”

“வந்திராது. சண்டை நடவாமல் தடுப்பதற்காகத் தான் நான் உன்னைக் கொண்டு வருவதாகச் சொல்லி விட்டு வந்தேன். தில்லைமுத்துத்தேவர் இப்போது உன் மாமாவுடன் சமாதானமாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பார்.”

“என்னை அங்கே கொண்டு போய் விட்டால், அப்புறம் என்ன ஆகும்?”

“நீ பாளையக்காரரைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளச் சம்மதிப்பதாகச் சொன்னால், சண்டை ஒன்றும் வராது. உன் மாமாவும் ஒத்துக் கொள்வார்.”

“உயிர் போனாலும் நான் அதற்குச் சம்மதிக்க மாட்டேன். நான் சம்மதித்தாலும் என் மாமா சம்மதிக்க மாட்டார். சம்மதிக்கிறவரா யிருந்தால் இத்தனை நாள் காத்திருப்பாரா?”

“பெண்ணே! உன் மாமாவின் உத்தேசந்தான் என்ன? உன்னை எப்போதும் கன்னிப் பெண்ணாகவே அவருடைய வீட்டில் வைத்திருக்க உத்தேசமா?”

“இல்லை, இல்லை, அவருக்கு ஒரு பைத்தியக்கார ஆசை இருந்தது.”

“அது என்ன பைத்தியக்கார ஆசை?”

“மாமாவின் மகன் ஆறு வருஷத்துக்கு முன்னால் கோபித்துக் கொண்டு ஓடிப்போய் விட்டானாம். அவன் என்றாவது ஒரு நாளைக்குத் திரும்பி வருவான். அவனுக்கு என்னைக் கட்டிக் கொடுக்கலாம் என்று அவருக்கு ஆசை கள்ளா! இது பைத்தியக்கார ஆசைதானே?”

கள்ளன் இதற்குப் பதில் சொல்லாமல் மௌனமாயிருந்தான். குதிரை இரண்டு பேரைத் தாங்கிக்கொண்டு சாலையில் மெள்ள மெள்ளப் போய்க் கொண்டிருந்தது. கள்ளனும் அதை விரட்டவில்லை. அவனுடைய மனம் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தது. புளியந்தோப்பும் நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் மரகதவல்லி “கள்ளா! என்ன யோசனை செய்கிறாய்?” என்று கேட்டாள்.

“ என்னமோ யோசனை செய்கிறேன் ; உனக்கென்ன அதைப்பற்றி ?”

“ அதைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றுமில்லை. ஆனால் உன்னை ஒரு கேள்வி கேட்க ஆசைப்படுகிறேன் ” என்றுள்.

“ என்ன கேள்வி ? சீக்கிரம் கேட்டுத் தொலை ! அதோ புளியந்தோப்பு நெருங்கி வந்து விட்டது.”

“ கள்ளா ! நீ ஒன்றும் உனக்காகத் திருடுவதில்லை. மற்ற ஏழை எளியவர்களுக்காகவே திருடுகிறாய் என்று உலகத்தார் சொல்லுகிறார்களே, அது உண்மையா ?”

“ உண்மையா யிருக்கலாம் ; அதற்கு என்ன இப்போது ?”

“ இன்றைக்கு ஒரு நாள் உனக்காகத் திருடலாமே என்று சொல்கிறேன்.”

“ எனக்காக என்னத்தைத் திருடச் சொல்கிறாய் ? நீ நகை நட்டுக்கூட அதிகமாகப் போட்டுக் கொள்ள வில்லையே ? எல்லாவற்றையும் கழற்றி வைத்துவிட்டு வந்திருக்கிறாயே ?”

“ சே ! உன்னைப் போய் நகை திருடும்படி நான் சொல்லுவேனா ?”

“ பெண்ணே ! வேறு என்னத்தைத் திருடும்படி சொல்கிறாய் ?”

“ தெரியவில்லையா உனக்கு ! உன்னைப்பற்றி என்ன வெல்லாமோ பிரமாதமாகச் சொல்லுகிறார்களே ? இவ்வளவு புத்திக் கட்டையான மனுசனா நீ ? அந்தப் பாளையக் காரனுக்கு நாமத்தைப் போட்டு விட்டு நீயே என்னைத் திருடிக் கொண்டு போகும்படிதான் சொல்லுகிறேன்.”

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட கள்ளனுடைய உடம்பு சிலிர்த்தது. குதிரையை ஒரு நிமிஷம் நிறுத்தி விட்டு,

முன்னால் பார்த்து உட்கார்ந்திருந்த மரகதவல்லியைத் தன்னைப் பார்க்கும்படி திருப்பி உட்கார வைத்துக் கொண்டான். இருபுறமும் மரமடர்ந்த அச்சாலையில் அந்த இடத்தில் இடைவெளியிருந்தது. வெண்ணிலாவின் வெளிச்சம் அவளுடைய முகத்தில் பட்டது. கள்ளன் தன் முகமுடியையும் நீக்கிக் கொண்டான். மரகதவல்லியின் முகத்தைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கனிவுடன் உற்றுப் பார்த்தான்.

“பெண்ணே! நீ சொல்வது இன்னதென்று தெரியாமல் சொல்லுகிறாய். நான் வீடுவாசல் இல்லாதவன். மலையிலும் காட்டிலும் அலைந்து திரிகிறவன். அரண்மனையில் சுகமாக வாழ்ந்த நீ என்னோடு எப்படி வாழ்வாய்?” என்றான்.

“கள்ளா! உன்னுடைய அரண்மனையே எல்லாவற்றிலும் பெரிய அரண்மனை! பூமியே உன் வீட்டின் தரை, ஆகாசமே கூரை. இதைக் காட்டிலும் பெரிய மாளிகை ஏது? அந்தப் பாளையக்காரனை ஒரு தடவை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அன்று இராத்திரி யெல்லாம் தூக்கத்தில் பயந்து உளறினேன். அவனிடம் என்னை நீ ஒப்புவித்தால் உடனே உயிரை விடுவேன். ஸ்திரீஹத்தி தோஷம் உனக்கு வரும். உன்னோடு வெளிக் கிளம்பிய பிறகு மாமா வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போகவும் முடியாது. கள்ளா! என்னை உன்னோடு அழைத்துக் கொண்டு போ!”

“பெண்ணே! என்னைப் போலீஸாரிடம் பிடித்துக் கொடுக்க ஏற்கெனவே பலர் பிரயத்தனம் செய்கிறார்கள். இன்று முதல் பாளையக்காரரின் இருநூறு ஆட்களும் நம்மை வேட்டையாடுவார்கள்.”

“வேட்டை நாய்களைக் கண்டால் நான் கொஞ்சங்கூடப் பயப்படுவதில்லை. கள்ளா! உனக்குப் பயமா?” என்று கேட்டாள் அந்த மறக்குலத்து மங்கை.

அங்கே புளியந்தோப்பில் பாளையக்காரன் தில்லை முத்துத்தேவனும் ஜமீன்தார் கருடாசலத்தேவரும் வாக்குவாதத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். தில்லைமுத்துத்தேவன் கருடாசலத்தேவர்மீது பல புகார்களைச் சொன்னான், தன்னை அவமதித்துப் பேசியதாகவும் தன்னுடைய கிராமங்களில் மாடுகளை விட்டு மேய்த்ததாகவும் குற்றம் கூறினான். அதற்கெல்லாம் கருடாசலத்தேவர் சமாதானம் கூறினார். இப்படிக் கொஞ்ச நேரம் போக்கிய பிறகு, பாளையக்காரன் கடைசியாக முக்கியமான விஷயத்துக்கு வந்தான். “உம் முடைய மருமகள் மரகதவல்லியை எனக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுங்கள். மற்றக் குற்றங்களை யெல்லாம் மறந்து விடுகிறேன்!” என்றான். “என்னுடைய ஜமீனில் பாதி கேட்டாலும் கேள்; கொடுத்து விடுகிறேன்; என் மருமகளை மட்டும் கேட்காதே” என்றார் கருடாசலத்தேவர். “அது என்ன பிடிவாதம்? யாருக்காவது கட்டிக் கொடுக்க வேண்டியதுதானே? என்னைக் காட்டிலும் நல்ல மாப்பிள்ளை உமக்கு எங்கே கிடைக்கும்?” என்று தில்லை முத்துத்தேவன் பச்சையாகக் கேட்டான். “எனக்கோ வயதாகி விட்டது. வேறு யாரும் உற்றார் உறவினர் இல்லை. அவளும் இல்லாவிட்டால் வீடு பாழடைந்து போகும்” என்றார் ஜமீன்தார். “அதெல்லாம் வெறும் சால்ஜாப்பு! நான் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டேன்” என்றான் பாளையக்காரன். கடைசியாக ஜமீன்தார் தம் மனதில் உள்ளதை வெளியிட்டுச் சொன்னார். “ஒரு நாளைக்கு என் மகன் திரும்பி வருவான் என்று ஆசை வைத்திருக்கிறேன். மரகதவல்லியை அவனுக்கென்று உத்தேசித்திருக்கிறேன்!” என்றார். பாளையக்காரன் சிரித்தான். “ஆறு வருஷமாக வராதவன் இனிமேல் வரப்போகிறானா? உமக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது. அதற்காக ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கப் பார்க்கிறீர். அதை நான் ஒப்புக்

கொள்ள முடியாது!” என்றான். இப்படி ஜமீன்தாருடன் வாக்குவாதம் செய்து கொண்டிருந்த போதே பாளையக்காரனுடைய காது கவனமாக உற்றுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது, சாலையில் குதிரை வரும் சத்தம் கேட்கிறதா என்றுதான். ஏறக்குறையச் சந்திரன் உச்சி வானத்துக்கு வந்தபோது சற்று தூரத்தில் குதிரைக் காலடிச் சத்தம் கேட்டது. உடனே பாளையக்காரன் எழுந்தான். “நீர் ஏதோ உமது மருமகளைப் பத்திரமாய் அரண்மனையில் வைத்துப் பாதுகாப்பதாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறீர். நீர் இல்லாத சமயம் என்ன நடக்கிறதோ, என்னமோ! வயது வந்த பெண் எத்தனை நாளைக்கு உம்முடைய அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டிருப்பாள்?” என்று சொன்னான். இதைக் கேட்டதும் ஜமீன்தாருக்கு இரத்தம் கொதித்துக் கண்கள் சிவந்தன. “நீயும் ஒரு மனிதனா? உன்னிடம் பேச வந்தேனே?” என்று எழுந்தார். “கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள்ளும். குதிரையில் யார் வருகிறதென்று பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று சொல்லி விட்டுத் தில்லை முத்துத்தேவன் சாலையை நெருங்கிச் சென்றான். அவனுடைய ஆட்கள் ஜமீன்தாரைச் சூழ்ந்து கொண்டு அவர் போவதைத் தடுக்கும் பாவனையாக நின்றார்கள். “இப்படிப்பட்ட இக்கட்டில் நாமே வலிய வந்து அகப்பட்டுக் கொண்டோமே? இதிலிருந்து எப்படித் தப்பித்துக் கொள்வது?” என்று கருடாசலத்தேவர் யோசனையில் ஆழ்ந்தார்.

தில்லைமுத்துத்தேவன் சாலையருகிலே போய் நின்றான். குதிரை புளியந் தோப்பை நெருங்கி வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தது. ரொம்பக் கூர்மையான காது உள்ளவனாலால், வருகிற குதிரை மேல் இரண்டுபேர் ஏறி வருகிறார்கள் என்பதைக் குதிரைக் காலடிச் சத்தத்திலிருந்து தெரிந்து கொண்டான். அவனுடைய உற்சாகம் எல்லை கடந்தது. தன்னுடைய மனோரதம் நிறைவேறி விட்டதென்றே நம்பினான். இவ்வளவு சுலபமாக, உயிர்ச்சேதம் எதுவு

மின்றி, காரியம் கைகூடி விட்டதை எண்ணிச் சந்தோஷப் பட்டான்.

குதிரை மேலும் நெருங்கி வந்தது. இதோ வந்து விட்டது! அதன் மேலே இரண்டுபேர் இருப்பதும் நிலா வெளிச்சத்தில் தெரிந்தது. அவன் நின்ற இடத்துக்கு நேரேயும் வந்தது. அதற்கு அப்பாலும் சென்றது. தான் நிற்பதைக் கவனியாமல் போவதாக நினைத்து, “நில்! நில்!” என்று கத்தினான். ஆனால் குதிரை நிற்க வில்லை. புளியந்தோப்பையும் அதையடுத்து நின்ற பொத்தையையும் தாண்டி மின்னல் மின்னும் நேரத்தில் இராமபிரானுடைய கோதண்டத்திலிருந்து கிளம்பிய பாணத்தைப் போலக் குதிரை போயே போய்விட்டது!

அப்புறந்தான் தில்லைமுத்துத்தேவன் விழித்துக் கொண்டான். கள்ளன் தன்னை ஏமாற்றிப் பெண்ணை அடித்துக்கொண்டு போகிறான் என்று தெரிந்துகொண்டான். உடனே “கொண்டுவா குதிரையை!” என்று அலறினான். அவனுடைய குதிரை வந்ததும் தாவி ஏறிக் கொண்டான். “மடையர்களே! என்னோடு வாருங்கள்!” என்று கத்தினான். மற்றும் ஏழு குதிரைகளிலும் ஆட்கள் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

முன்னால் சென்ற கள்ளனுடைய குதிரையைத் தொடர்ந்து பாளையக்காரனுடைய எட்டுக் குதிரைகளும் பாய்ந்து சென்றன. குதிரைகளுக்குப் பின்னால் காலாட்களும் தலை தெறிக்க ஓடினார்கள்.

ஜமீன்தார் கருடாசலத்தேவருக்கு இது ஒன்றும் புரிய வில்லை. சற்று நேரம் திகைத்து நின்றுவிட்டுத் தழ்முடைய ஆட்களைத் திரட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டு அரண்மனைக்குத் திரும்பினார்.

காதுருக் கள்ளனுடைய குதிரை வாயுவேக, மனோ வேகமாகப் பறந்து சென்றது. ஆயினும் அக் குதிரை ஏற் கெனவே வெகு தூரம் பிரயாணம் செய்திருந்ததல்லவா? அதோடு இரண்டு பேரைத் தன் முதுகில் சுமந்து கொண்டிருந்தது. ஆகையால் பின்னால் வந்த குதிரைகள் அதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தன.

கடைசியாகக் கள்ளனுடைய குதிரை இந்த ஆற்றங்கரைக்கு வந்து சேர்ந்தது. ஆறு இன்று போல அன்றில்லை. வெள்ளம் இரு கரையும் தொட்டுக்கொண்டு போயிற்று. ஆறு அடி உயரமுள்ள ஆளுக்கும் நிலை கொள்ளாது. பிரவாகத்தின் வேகமோ அதிகம். திரும்பிப் போகவோ மார்க்கமில்லை. ஆற்றங்கரையில் தயங்கி நின்றால் அகப் பட்டுக் கொள்வது நிச்சயம். வேறு வழியில்லாமல் கள்ளன் குதிரையைத் துணிந்து ஆற்றில் இறக்கினான். குதிரை அவர்கள் இரண்டு பேரையும் சுமந்து ஆற்றில் இறங்கி வெள்ளத்தின் வேகத்தைச் சமாளித்துக் கொண்டு நீந்திச் சென்றது. கள்ளனிடம் அந்த வாயில்லாப் பிராணி அவ்வளவு விசுவாசம் வைத்திருந்தது. எப்படியோ தட்டுத் தடுமாறி அக்கரையை நெருங்கியது. ஆனால் துறையில் போய்ச் சேராமல் கொஞ்சம் அப்பால் சென்று விட்டது. அங்கே கரை செங்குத்தா யிருந்தது. குதிரை முன்னங்காலை வைத்துத் தாவி ஏற ஆனமட்டும் முயன்றது; முடியவில்லை. கள்ளன் பார்த்தான், மறு கரையிலோ பாளையக் காரனுடைய குதிரைகள் வந்து விட்டன. பாளையக்காரன் அதட்டும் குரல் கேட்டது. சில குதிரைகள் ஆற்றில் இறங்கி விட்டன. இந்த நிலைமையில் கள்ளன் ஒரு யோசனை செய்தான். கடவுள் அருளும் இருந்தது. மரகதவல்லியைத் தன் இரு கைகளினாலும் தூக்கிக் கரையில் விட்டெறிந்தான். அவள் கரையில் பத்திரமாய் விழுந்ததைப் பார்த்

ததும் தான் குதிரை மீதிருந்து குதித்தான். இரண்டு எட்டில் நீந்திக் கரையேறினான். பிறகு, குதிரையையும் கரை சேர்ப்பதற்காகத் திரும்பிப் பார்த்தான்! ஐயோ! பாவம்! அந்தக் குதிரையின் சக்தி அத்துடன் தீர்ந்து போய்விட்டது. எஜமானனை அக்கரை சேர்த்ததும் அது வெள்ளத்தோடு போராடும் ஊக்கத்தையும் இழந்து விட்டது. வெள்ளம் அதை அடித்துக் கொண்டு போய்விட்டது. கள்ளனுடைய நெஞ்சு பிளந்துவிடும் போலிருந்தது. ஆயினும் குதிரைக் காகத் துக்கப்பட்டுக் கொண்டு அங்கே நின்றால் தன் காதலியையும் இழக்க நேரிடும். அதற்குள்ளே மரகதவல்லியும் எழுந்து நின்று அவனருகில் வந்தாள். இருவரும் கைகோத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து விரைவாகச் சென்றார்கள். ஆற்றங்கரையை அடுத்திருந்த காட்டுக்குள் புகுந்து அந்தச் சமயத்துக்குத் தப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

பானையக்காரனுடைய குதிரைகளில் ஒன்றாவது பாதி ஆறுகூடத் தாண்டவில்லை. நாலு குதிரைகள் ஆற்றோடு போய் விட்டன. கள்ளனைப் பிடிக்க முடியாமல் பானையக்காரன் ஏமாந்து திரும்பினான்.

ஜமீன்தார் கருடாசலத்தேவர் தம் அரண்மனைக்குத் திரும்பிப் போனதும் அங்கே மருமகள் இல்லை என்பதை அறிந்தார். ஆனால் அவளை அழைத்துக்கொண்டு போனவன் தம்முடைய மகன்தான் என்று தாதிப் பெண்கள் மூலமாக அறிந்து திருப்தி அடைந்தார்.

அதோ, ஆற்றுக்கு அக்கரையிலே உள்ள ஊருக்கு 'பரி உயிர் காத்த நல்லூர்' என்ற பெயர் வந்த காரணம் என்னவென்று இப்போது தெரிகிறதல்லவா ?

பின்னூரை

மேற்கண்ட கதையை அந்தப் பெரியவர் சொல்லி முடித்தார். இதற்குள்ளே எங்கள் மோட்டார் வண்டியைப் பத்து முப்பது ஆட்கள் வந்து சேர்ந்து தள்ளி அக்கரையிலே கொண்டு சேர்த்திருந்தார்கள். என்னை வரும்படி சொல்லி மோட்டாரின் குழல் அலறியது.

“கதை ரொம்ப நன்றாயிருக்கிறது” என்று சொல்லிக் கிழவனாரிடம் ஐந்து ரூபாய் நோட்டு ஒன்றைக் கொடுத்தேன்.

அவர் அதை வாங்கி மடியில் செருகிக் கொண்டே, “கதை இல்லை, ஐயா! உண்மையாக நடந்தது!” என்றார்.

“உண்மையாக நடந்ததென்று எப்படிச் சொல்கிறீர்? நீர் பார்த்தீரா?” என்று கேட்டேன்.

“ஆமாம், பார்க்கத்தான் பார்த்தேன்!” என்று கிழவர் சொன்னதும் எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

“ஓகோ! கள்ளன் தப்பித்துக்கொண்டு போவதற்கு நீர் ஒருவேளை உதவி செய்தீரா?” என்று கேட்டேன்.

“இல்லை, ஐயா! நான் அவனுக்கு உதவி செய்யவில்லை. எனக்குத்தான் அவனால் ரொம்ப உதவி ஏற்பட்டது. காதலக் கள்ளன் உயிரோடிருக்கும் போதும் எத்தனையோ பேருக்கு உதவி செய்தான். இறந்த பிறகும் ஒரு பெரிய குடும்பத்தைக் காப்பாற்றி வருகிறான். அவன் புண்ணியவான்!” என்றார் பெரியவர்.

“உமக்கு அவன் என்ன உதவி செய்தான்?” என்று கேட்டேன்.

பெரியவர் தம்முடைய மடியில் வைத்திருந்த ஒரு பழைய நைந்த காகிதத்தை எடுத்துப் “பாருங்கள்!” என்று சொல்லிக் கொடுத்தார். அதில் இங்கிலீஷில்

பின்வருமாறு ‘டைப்’ எழுத்தில் எழுதிச் சர்க்கா முத்திரையும் பதித்திருந்தது.

“காது அறுக்காத கள்ளன் என்று இந்தப் பக்கங்களில் பிரசித்தி பெற்றிருந்த முத்து விஜய சேதுத் தேவன் என்னும் பக்காத் திருடனைப் பிடிப்பதற்கு உளவு கூறி ஒத்தாசை செய்த கொள்ளை முத்துத் தேவனுக்கு இந்தப் போலீஸ் சர்டிபிகேட்டும் மாதம் பதினைந்து ரூபாய் வீதம் ஜீவிய காலம் வரையில் பென்ஷனும் காரணிய பிரிட்டிஷ் துரைத்தனத்தாரால் அளிக்கப்படுகிறது.”

இதைப் படித்ததும் அந்தப் பெரியவரைக் கொஞ்சம் அருவருப்புடன் பார்த்துவிட்டு எழுந்தேன்.

“அந்தப் புண்ணியவானுக்கு நான் எவ்வளவோ நன்றிக் கடன் பட்டிருக்கிறேன். சென்ற ஐம்பது வருஷமாக அவனால் என்னுடைய குடும்பம் பிழைத்து வருகிறது. அவனுக்கு நான் ஏழு தலைமுறையும் கடமைப்பட்டவன்!” என்று சொன்னார் பெரியவர்.

வேகமாக ஆற்றைக் கடந்து அக்கரையில் நின்ற மோட்டாரைப் பிடித்து ஏறிக் கொண்டேன். அந்தக் கிழவனார் இருந்த இடத்திலிருந்து சீக்கிரத்தில் போனால் போதும் என்று இருந்தது.

பாரத தேசம் குடியரசுப் பதவியை அடையப் போகும் நாள் நெருங்கும் சமயத்தில் எனக்கு அந்தக் கிழவனார் சொன்ன கதை ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. காதருக் கள்ளனைக் காட்டிக் கொடுத்து நன்மையடைந்த அக்கிழவனார் அந்தக் கள்ளனை இன்றுவரை நினைத்துக்கொண்டு அவனிடம் நன்றியோடாவது இருக்கிறார்.

பாரதத்தின் மக்களாகிய நாம் நமக்கு அன்னிய ஆட்சி யிலிருந்து விடுதலையளித்த காந்தி மகாத்மாவை யமனிடம் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டோம்! அவரை நன்றியோடு ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டாவது இருக்கப்போகிறோமா?

வீடு தேடும் படலம்

துவாபர யுகத்து பெர்னார்ட் ஷா என்று பெயர் பெற்ற புரொபஸர் வேதவியாசர் மொத்தம் மூன்றரைக் கோடி வார்த்தைகளைக் கொண்ட பதினெட்டுப் புராணங்களை இயற்றினார் அல்லவா! அந்தப் பதினெட்டுப் புராணங்களையும் நைமிசாரண்ய வனத்தின் சூத புராணிகர் செளனகாதி முனிவர்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னார். அவ்வளவையும் கேட்டுவிட்டு அம்முனிவர்கள். “அடடா! பதினெட்டுப் புராணத்திற்குப் பிறகு பத்தொன்பதாவது புராணம் இல்லாமற்போய் விட்டதே! இனிமேல் நாங்கள் எதைக் கேட்டுக் கொண்டு தூங்குவோம்?” என்று புலம்பினார்கள். அதற்குச் சூதர், “முனிவர்களே! கவலை வேண்டாம். பத்தொன்பதாவது புராணமாகிய கலி புராணம் ஒன்று இருக்கிறது. அதைக் கேட்டுக் கொண்டே நிம்மதியாகத் தூங்குங்கள்!” என்று சொல்லி கமண்டலத்திலிருந்து ஒரு அவுன்ஸ் தண்ணீர் ஆசமனம் செய்துவிட்டு, பத்தொன்பதாவது கலி புராணத்தைக் கூறத் தொடங்கினார்.

அவ்வளவு பெருமை வாய்ந்த கலி புராணத்தில் நாட்டுப் படலத்துக்கும் நகரப் படலத்துக்கும் அடுத்தபடியான வீட்டுப் படலம் வருகிறது. வீட்டுப் படலம் என்றும் சொல்லலாம்; வீடு தேடும் படலம் என்றும் சொல்லலாம்; அல்லது ஒன்றும் சொல்லாமல் வாயை முடிக்க கொண்டும் இருக்கலாம். எனினும், “கடமையைச் செய்யுங்கள்!” “கடமையைத் தானே செய்யுங்கள்!” “கடமையைக் கட்டாயம் செய்யுங்கள்!” என்று பகவத் கீதையில் பேரந

சிரியர் கிருஷ்ண பகவான் முக்காலே மூன்று வாட்டியும் சுதறியிருப்பதை முன்னிட்டு, இங்கே நாம் எம் கடமையைச் செய்யத் தொடங்குகிறோம்.

திருவல்லிக்கேணியில் திக்கற்ற விக்ன விநாயகர் கோவில் வீதியில் ஸ்ரீ கடோத்கஜ ராயர் என்பவர் பன்னெடுங்காலமாகக் குடியிருந்து வந்தார்.

அந்தத் தெருவில் அவர் குடியிருந்த காலத்தில் அவருடைய குடும்பம் வளர்ந்துகொண்டே வந்தது. ஒன்பது குழந்தைகளுக்குத் தகப்பராகி ஹிந்து சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்குத் தொண்டு புரிந்து வந்தார். இந்தத் தொண்டின் பெருமையைச் சிறிதும் அறியாதவனான அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரன் ஒருநாள் திடீரென்று தோன்றி, “என் சொந்த வீட்டுக்கு நான் குடிவர எண்ணியிருக்கிறேன். ஆகையால் வீட்டைக் காலி செய்து அருள வேண்டும்!” என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

ஸ்ரீ கடோத்கஜ ராயருக்கு இது ஒரு விதத்தில் மகிழ்ச்சியையே அளித்தது. எத்தனை காலந்தான் மாறுதல் என்பதே இல்லாமல் ஒரே இடத்தில் வாழ்க்கை நடத்துவது? ஒரே பாழும் வீட்டில் எத்தனை காலம் குடியிருப்பது? அதைக் காட்டிலும் இன்னொரு பாழும் வீட்டுக்குக் குடிபோவது ஒரு மாறுதலா யிருக்கலாமல்லவா? பழைய வீட்டுக்காரனுக்கு வாடகை கொடுக்காமல் பல வருஷம் நாமம் போட்டு வந்தது போல் புதிய வீட்டுக்காரனுக்கும் நாமம் போடலாம் அல்லவா?

எனவே, புதிய வீடு ஒன்றை வாடகைக்குத் தேடிப் பிடிப்பது என்று கடோத்கஜ ராயர் தீர்மானித்தார். அப்போதுதான், மறைந்துபோன அந்தப் பழைய காலத்தை நினைத்து அவர் பெருமூச்சுவிட நேர்ந்தது. அந்த மனிதர் சென்னப் பட்டணத்தில் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வாழ்க்கை தொடங்கியபோது சென்னை நகரில் எங்கே

பார்த்தாலும் 'டு லெட்' பலகை தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். மலையாளத்து நம்பூதிரி ஒரு தடவை சென்னைப் பட்டணத்தை வந்து பார்த்துவிட்டு ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்றதும் என்ன சொன்னான் என்று ஞாபகமிருக்கிறதல்லவா! "மதராஸிலிலே உள்ள பணக்காரர்களிலே டு லெட் துரைதான் பெரிய பணக்காரன். எந்தத் தெருவிலே பார்த்தாலும் பத்து எட்டு வீட்டுக்குக் குறையாமல் டு லெட் துரையின் போர்டு தொங்குகிறது" என்று நம்பூதிரி மலையாளத்தில் சொன்னதை நான் மேலே தமிழில் எழுதியிருக்கிறேன்.

அப்படிப்பட்ட வளமையான காலம் இனி எப்போது வரப்போகிறதோ? இன்றைக்குச் சென்னை நகரம் முழுதும் தேடி அலைந்தாலும் 'டு லெட்' பலகை ஒன்றைக்கூடப் பார்க்க முடிவதில்லையே!

யாரோ சொன்ன யோசனையைக் கேட்டுக் கொண்டு கடோத்கஜ ராயர் வீட்டுக் கட்டுப்பாடு அதிகாரியின் காரியாலயத்தைத் தேடிச் சென்றார். காலி வீடுகளுக்கெல்லாம் அந்த அதிகாரியிடம் ஜாபிதா இருக்கும் என்றும், அவரைக் கேட்டால் ஒருவேளை ஏதேனும் ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொடுக்கலாம் என்றும் அவர் கேள்விப்பட்டார்.

எனவே, வீட்டுக் கட்டுப்பாடு அதிகாரியின் ஆபீஸ் எங்கே என்று துப்பு வைத்து விசாரித்துக் கொண்டு, அந்தக் காரியாலயத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

மேற்படி காரியாலயத்தில் ஒரு மனிதர் மேஜை நாற்காலி போட்டுக் கொண்டு எதிரில் பெரிய தஸ்தவேஜிக் கட்டுக்களை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்.

அவருடைய படாடோப தோரணையைப் பார்த்த கடோத்கஜ ராவ் மிக்க பயபக்தியுடன் நின்று, "ஸார்! தாங்கள்தான் வீட்டுக்கட்டுப்பாடு அதிகாரியோ?" என்று கேட்டார்.

“ஆம், நாம்தான்! சொல்லுங்கள்!” என்றார் அந்த அதிகார தோரணக்காரர்.

அவர் ‘நாம் தான்’ என்று சொன்னது கடோத்கஜ ராயருக்குச் சிறிது சந்தேகத்தை அளித்தது.

தஞ்சாவூர் ஜில்லா மிராசுதார் ஒருவரின் மனைவிக்கு உடம்பு அசௌகரியம் என்று அறிந்த சலுகையுள்ள பண்ணைக்காரன், “எஜமான்! நம்ப சம்சாரத்துக்கு உடம்பு எப்படி இருக்கிறது?” என்று கேட்டானாம்! அந்த மாதிரியல்லவா இருக்கிறது கதை? இந்த அதிகாரி ‘நாம் தான்!’ என்று சொன்னதின் மர்மம் என்ன?

அந்தச் சந்தேகத்தை மனதிலேயே வைத்துக்கொண்டு “வாடகைக்கு ஒரு வீடு தேவையாயிருக்கிறது. உங்களைக் கேட்டால் கிடைக்கும் என்று சொன்னார்கள்” என்றார் கடோத்கஜ ராவ்.

“நீங்கள் கெஜுட் ஆபீஸரா! அல்லது நான்-கெஜுட் ஆபீஸரா?” என்று மேற்படி ‘நாம்தான்’ பேர்வழி கேட்டார்.

“நான் கெஜுட் ஆபீஸரு மில்லை; நான்கெஜுட் ஆபீஸருமில்லை. அதாவது இந்தச் சமயம் நான் ஒருவித ஆபீஸருமில்லை. நீங்கள் பார்த்து கெஜுட் உத்தியோகமோ, நான்—கெஜுட் உத்தியோகமோ, எது போட்டுக் கொடுத்தாலும் பெற்றுக்கொள்கிறேன். நான் பெரிய குடும்பி; ஒன்பது குழந்தைகளுக்குத் தகப்பன். ஒன்பதுதான், இதற்கு மேலே இல்லை என்று சொல்லவும் முடியாது!” என்றார் கடோத்கஜ ராயர்.

“வினாயாட வேண்டாம்!” என்றார் ‘நாம்தான்’ பேர்வழி.

“நான் வினாயாடவில்லை. வினாயாட்டுக்கு நான் பூரண விரோதி! ‘வினாயாட்டு ஒழிக!’ என்று ஓர் இயக்கம் யாரா

வது ஆரம்பித்தால் அதில் முதலில் நான்தான் சேர்வேன் !”
என்றார் ராயர்.

“நீர் கெஜுட் ஆபீஸர் இல்லை ; ஆகையால் உமக்கு
வீடு கிடைக்காது ! போகலாம் !”

“ அப்படிச் சொல்லாதீர்கள் ! நான் கெஜுட் ஆபீஸருக்
கும் மேலே !”

இதைக் கேட்ட அந்த ‘நாம்தான்’ கொஞ்சம் பய
மடைந்து மேஜைமேல் கிடந்த தமது பாத தாமரைகளைக்
கீழே எடுத்துவைத்துவிட்டு, “ அப்படியானால் உட்கார்ந்து
கொண்டு பேசுங்கள் !” என்று ஒரு நாற்காலியைக்
காட்டினார்.

“ கெஜுட் ஆபீஸருக்கும் மேலே என்றால், ஒரு வேளை
ஐ. சி. எஸ். உத்தியோகஸ்தரோ ? அல்லது ரெவினியூ
போர்டு மெம்பரோ ?” என்று கேட்டார்.

“ இல்லை ; அதற்கும் மேலே !”

“ ஹைக்கோர்ட் ஜட்ஜோ ?”

“ இன்னும் மேலே !”

“ ஆண்டவனே ! அப்படியானால் தாங்கள் சட்டசபை
அங்கத்தினரோ ?”

“ இன்னும் கொஞ்சம் மேலே போங்கள், பார்க்கலாம்.”

“ எம். எல். சி. யோ ?”

“ இல்லை ; இன்னும் மேலே !”

“ எம். எல். சி. யின் மாமனாரோ ? அல்லது மைத்
துனரோ ? அல்லது ஷட்டகரோ ?”

“ கிடையாது ; இன்னும் கொஞ்சம் மேலே போய்ப்
பாருங்கள் !”

“ மன்னிக்க வேணும் ! ஒரு வேளை தாங்கள் சர்வவல்ல
மையுள்ள மாகாண காங்கிரஸ் கமிட்டி அங்கத்தினரோ ?”

“ அதுவும் இல்லை !”

“பின்னே, நீர் யார்?”

“உம்முடைய சட்டசபை அங்கத்தினர்களையும் மந்திரிகளையும் உண்டாக்கியவன். உம்முடைய ஐ. சி. எஸ். காரர்களுக்கெல்லாம் மாதந்தோறும் சம்பளம்—படி அளக்கிறவன். உமக்கும் கூடத்தான்!”

“அது யார் ஐயா, நீர்?”

“இந்த தேசத்து ராஜா நான். சர்தார் படேல் அவர்களாகூட அசைக்க முடியாத ராஜா. ‘நாம் எல்லாரும் இந் நாட்டு மன்னர்’ என்று பாரதியார் சொன்னாரே, அந்த மன்னர்களில் நான் ஒரு மன்னன். அதாவது இந்தியா தேசத்துச் சுதந்திரப் பிரஜை!”

இதைக் கேட்ட அந்த மனிதர் கடகட வென்று சிரித்தார். என்ன ஹாஸ்யத்தைக் கண்டு சிரித்தாரோ தெரியவில்லை.

“ஓஹோ! பாரதியாரின் பாட்டை நம்பிக் கொண்டாவந்தீர்? அழகுதான்! உமக்கு வீடு வாடகைக்குக் கிடைக்காது. சும்மா வேணுமானால் தங்க இடம் கிடைக்கும். கீழ்ப்பாக்கத்துக்கும் பெரம்பூருக்கும் நடுவில் அந்த ஜாகை இருக்கிறது. லுனாடிக் அஸைலம் என்று பெயர்.”

“அப்படியானால் அந்த ஜாகைக்குத்தான் சீட்டுக் கொடுங்களேன்!”

“நான் இந்த ஆபீஸின் தலைமை அதிகாரி அல்ல. அதிகாரியின் சொந்த அந்தரங்க குமாஸ்தாதான். ஆகையால் உத்தரவு அவர் கையெழுத்தில்லாமல் நான் போட்டுக் கொடுக்க முடியாது. ஆபீஸர் ஒரு வாரம் லீவில் இருக்கிறார். அடுத்த வாரம் வந்து அவரிடம் நேரில் விண்ணப்பம் போடும்.”

மிக்க ஏமாற்றத்துடன் கடோத்கஜ ராவ் அங்கிருந்து கிளம்பினார். பிறகு இன்னும் சில சிநேகிதர்களை விசாரித்த

தில் “ஏதேனும் ஒரு வீடு காலியாயிருக்கிறதா என்று தெரிந்துகொள்ளும். அதன் சொந்தகாரனிடம் ‘வீட்டை இன்னொருக்குக் கொடுக்கச் சம்மதம், என்று எழுதி வாங்கிக் கொண்டு வீட்டுக் கண்ட்ரோல் ஆபீஸிடம் போனால், சல்லிஸாக வீடு கிடைக்கலாம்!” என்று சொன்னார்கள்.

இதன் பேரில் சென்னைப் பட்டணத்தில் காலி வீடு எங்கேனும் இருக்கிறதா என்று கடோத்கஜ ராவ் பலரிடமும் விசாரிக்க ஆரம்பித்தார். தேனும்பேட்டையில் சில நாளாக ஒரு வீடு காலியாக இருக்கிறதென்று கேள்விப்பட்டார். அந்த வீட்டைப் பார்த்துவிட்டு, வீட்டுக்காரனையும் கேட்டு வருவதற்காகக் கிளம்பினார்.

அன்று சகுனம் அவ்வளவு சரியாக இருந்ததென்று சொல்ல முடியாது. பூனை ஒன்று வீட்டு வாசலில் சிறிது நேரம் நின்று குறுக்கே போகலாமா, வேண்டாமா என்று யோசித்து விட்டு, பிறகு எதிரே ஓடி வந்து கடோத்கஜ ராயரின் கால்களின் வழியாகப் புகுந்து சென்றது.

ஆனால் ராயருக்குச் சகுனத்தில் அவ்வளவு நம்பிக்கை கிடையாது. எத்தனையோ தடவை நல்ல சகுனத்துடன் புறப்பட்டுச் சென்று, காரியம் கைகூடாமல், கைக் குடையையும் தொலைத்துவிட்டுத் திரும்பி வந்திருக்கிறார். ஆகையால் “பூனையும் ஆச்சு, ஆனையும் ஆச்சு!” என்று துணிச்சலுடன் இன்றைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார். ஒரு டிராம் வண்டியில் இடம் பிடித்து உட்கார்ந்து விட்டார்.

அந்த டிராம் வண்டியில் கொஞ்சம் எக்கச் சக்கமான சம்பாஷணை அப்போது நடந்து கொண்டிருந்தது.

ஒருவர் கையில் பத்திரிகையை வைத்துக்கொண்டு அதில் போட்டிருந்த வார பலனை இரைந்து படித்தார்.

இன்னொருவர் குறுக்கிட்டு, “ஜோசியமாவது, கீசியமாவது; எல்லாம் சுத்த ஹம்பக்!” என்றார்.

“அப்படி ஒரே அடியாய்ச் சொல்லக் கூடாது! ஜோசியமும் ஒரு ஸயன்ஸ்தானே?” என்றார் இன்னொருவர்.

“எல்லாம் அவரவர்களுடைய நம்பிக்கையைப் பொறுத்தது. வீண் சண்டை எதற்கு?” என்றார் மற்றொரு சமாதானப் பிரியர்.

“பாரதியார் என்ன சொல்லியிருக்கிறார் தெரியுமா? புதிய ஆத்திசூடியில் ‘சோதிடம் தனை இகழ்!’ என்று ஸ்பஷ்டமாக எழுதியிருக்கிறார்!”

“பாரதியார் சொல்லி விட்டால் வேதவாக்கோ? இப்படியெல்லாம் கண்டதைச் சொன்னதனாலேதான் அவர் திண்டாடிப் புதுச்சேரித் தெருவிலே நின்றார்!”

இப்படியாக விவாதம் தடித்துக் கொண்டிருந்தபோது நமது கடோத்கஜ ராயர் சும்மா இருக்கக் கூடாதா?

“இவ்வளவு என்னத்திற்கு? பரணி நட்சத்திரத்துக்கு இந்த வாரம் என்ன பலன் போட்டிருக்கிறது என்று படித்துக் காட்டுங்கள். அதன்படி நடக்கிறதா இல்லையா என்று பரிசோதித்துப் பார்த்து விடுவோம்!” என்று சொல்லி வைத்தார்.

பரணி நட்சத்திரத்துக்கு அந்த வாரத்திய பலன் முதல் மூன்று நாளும் அவ்வளவு சுகமில்லை என்று இருந்தது. ‘எடுத்த காரியத்தில் தோல்வி, மனக்கிலேசம், வியாபாரத்தில் நஷ்டம்’ என்று இப்படிப் படுமோசமாகச் சொல்லியிருந்தது.

கடோத்கஜராயருக்கு ஒரே கோபமாக வந்தது. போகிற காரியத்தில் வெற்றி யடையாமல் திரும்புவதில்லை என்று மனதில் தீர்மானித்துக்கொண்டு வெளிப்படையாகவும் சபதம் கூறினார்.

தேனும்பேட்டையில் செல்லாக்காசுச் செட்டியார் சந்தில் எழுபத்தேழாம் நம்பர் வீடு பூட்டிக்கிடந்தது. வெகு காலமாக அதில் யாரும் குடியில்லை என்பதும் தெளிவாகத் தெரிந்தது. அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரர் எங்கே இருக்கிறார் என்று அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்களைக் கடோக்கஜராயர் விசாரித்தார். அவர்கள் வீட்டுச் சொந்தக்காரரின் விலாசத்தைச் சொல்லிவிட்டு, “இந்த வீட்டுக்குக் குடிவந்தவர் யாரும் இரண்டு நாளைக்குமேல் இருப்பதில்லை” என்ற செய்தியையும் தெரிவித்தார்கள். ராயர் காரணம் என்ன என்று கேட்டதற்கு, முதலில் தயங்குவதுபோல் தயங்கிவிட்டு, பிறகு, “இராத்திரியில் அந்த வீட்டில் பேய்கள் நடமாடுவதாகக் கேள்வி!” என்று சொன்னார்கள்.

“இவ்வளவு தானே! என்னை கண்டால் பேய்கள் எல்லாம் பறந்துவிடும்!” என்று கடோக்கஜராயர் சொல்லிவிட்டு, வீட்டின் சொந்தக்காரரிடம் போய், வாடகைக்கு வீடு வேண்டும் என்றும், வீட்டின் சாவி தரும்படியும் கேட்டார்.

“எத்தனையோ பேர் இம்மாதிரி வந்து வீட்டுச் சாவி கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள். மறுநாளே சாவி திரும்பி வந்துவிடும்! நீரும் அப்படித்தான் செய்யப் போகிறீர். என்னத்திற்கு வீண் சிரமம்?” என்றான் வீட்டுக் காரன்.

“எத்தனை நாளாக இப்படி அந்த வீடு காலியாக இருக்கிறது? என்று கடோக்கஜராயர் கேட்டார்.

“நாள் கணக்குச் சொல்ல முடியாது. மூன்று வருஷத்திற்கு மேலாகிறது.”

“என்ன வாடகை கேட்கிறீர்கள்?”

“இந்த மாதிரி வீட்டுக்கு, இப்போது இருக்கும் வீடு கிராக்கியில், முந்நூறு ரூபாய் வாடகை வரும். எனக்கு இந்தப் பட்டணத்தில் ஆறு வீடு இருக்கிறது. இருநூறு, இருநூற்றைம்பது, முந்நூறு வரையில் வாடகை வாங்குகிறேன். இந்த வீட்டை நீர் நிஜமாக எடுத்துக் கொள்வதாயிருந்தால் எண்பது ரூபாய்க்குக் கொடுக்கிறேன்.”

“சரி! இப்போதே ஒரு மாத வாடகை அட்வான்ஸு தருகிறேன். வாங்கிக் கொள்கிறீரா?” என்றார் ராயர்.

“அது எப்படி முடியும்? வீட்டுக் கண்ட்ரோல் அதிகாரி உத்தரவு போட்டால் அல்லவா நான் வாடகை அட்வான்ஸு வாங்கிக் கொள்ளலாம்!”

“சரி; வீட்டை எனக்கு வாடகைக்குக் கொடுக்க உமக்குச் சம்மதம் என்று எழுதிக் கொடும். மற்ற தெல்லாம் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.”

“அப்புறம் பேச்சு மாறக்கூடாது. எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு நாள், இரண்டு நாள் அந்த வீட்டில் இருந்து பார்த்து விடுங்கள். அப்புறம் என்பேரில் புகார் சொல்ல வேண்டாம்.”

“வீட்டில் பேய் நடமாடுகிறது என்ற விஷயத்தைப் பற்றித்தானே சொல்கிறீர்?”

“ஆமாம்; ஊரில் இருக்கிறவர்களுக்கு வேறு என்ன வேலை? இப்படி ஏதாவது கதை கட்டி விடுகிறார்கள். அதனால் பல வருஷமாய் எனக்கு வாடகை நஷ்டம், நீங்கள் வீட்டை எடுத்துக் கொள்வதாயிருந்தால்.....”

“இருந்தால் என்கிற பேச்சே கிடையாது. சாவியை இப்படிக் கொடும். பேய்களுக்கு ஆச்சு, எனக்கு ஆச்சு! ஒரு கை பார்த்து விடுகிறேன்.”

சாவியை வாங்கிக் கொண்டு அஞ்சா நெஞ்சரான கடோத்கஜராவ் புறப்பட்டார். அன்று இரவே விஷயத்தைக்

கீறிப் பார்த்து முடிவுகட்டி விடுவது என்று தீர்மானித்தார். திருவல்லிக்கேணியில் அவருடைய வீட்டுக்கு அடுத்த வீட்டில் டெலிபோன் இருந்தது. அந்த வீட்டுக்காரர்களைக் கூப்பிட்டு, “தயவு செய்து என் வீட்டில் சொல்லி விடுங்கள். நான் இராத்திரி முக்கிய காரியமாக ஒரு சினேகிதர் வீட்டில் தங்க வேண்டியிருக்கிறது” என்று தெரியப்படுத்தினார்.

3

வெகு நாளாகத் திறக்கப்படாத பூட்டைத் திறந்து கொண்டு கடோத்கஜராவ் அந்தப் பேய் வாழும் வீட்டுக்குள் புகுந்தார். மின்சார விளக்குப் போடப்பட்ட வீடு. சில அறைகளில் பல்புகள் கழற்றப்பட்டிருந்தன. எனினும், சில அறைகளில் பல்புகள் இருந்தன. ஸ்விச்சைப் போட்டுப் பார்த்ததில் விளக்குகள் எரிந்தன. இது முன்னைக் காட்டிலும் அதிக தைரியத்தைக் கடோத்கஜராவுக்கு அளித்தது.

வாசற் கதவைச் சாத்தித் தாழ்ப்பாள் போட்டு விட்டுக் கொல்லைக் கதவு தாழ்ப்பாள் போட்டிருப்பதையும் பார்த்துக் கொண்டு வந்தார். பிறகு மச்சமீது ஏறிப் பார்த்தார். அங்கே அவர் பார்த்த ஒரு விஷயம் சிறிது விசித்திரமாகத்தானிருந்தது. ஏனெனில் கீழே இருந்தது போல் மேல் மாடியில் அவ்வளவு குப்பையாக இல்லை. சமீபத்தில் பெருக்கிச் சுத்தம் செய்யப்பட்டதாகத் தோன்றியது. அது மட்டுமல்ல; மனிதர் நடமாடியதற்கு அறிகுறிகளும் காணப்பட்டன. மனிதருடைய நடமாட்டந்தான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. பேய்களுக்குக் கால் கிடையாது. இருந்தாலும் அவற்றின் காலடிதான் தரையில் படாதே!

மேலும் கடோத்கஜராயர் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு வரும்போது மச்சப்படிகளுக்கு அடிப்புறத்தில் வெளிப்புறமாகத் திறக்கும் கதவு ஒன்று இருப்பதைக் கண்டார்.

அதற்கு உட்புறத்தில் தாள் இல்லை; அதாவது இருந்த தானை யாரோ கழற்றிவிட்டிருந்தார்கள். இதுவும் கொஞ்சம் விசித்திரமாகவே தோன்றியது. சிற்சில சந்தேகங்களும் ஏற்பட்டன. எல்லாவற்றுக்கும் இன்று ஒரு இராத்திரி இந்த வீட்டில் கண் விழித்திருந்து பார்த்துவிட வேண்டியதுதான் என்று தீர்மானித்தார்.

மின்சார தீபங்களை யெல்லாம் அணைத்துவிட்டுக் குளிர் அடக்கமான ஒரு அறைக்கு வந்து சேர்ந்தார். நல்ல வேளையாக, அங்கே ஒரு பழங்காலக் கட்டில் கிடந்தது. அதில் துணியை விரித்துப் படுத்தார். மறுபடியும் ஏதோ தோன்றவே, அறையின் கதவைத் தாளிட்டுக்கொண்டு வந்து படுத்தார்.

இராத்திரி முழுவதும் தூங்குவதில்லை யென்ற திட சங்கற்பம் கொண்டிருந்தபடியால், கண்கள் மூடுவதற்கே இடம் கொடுக்கவில்லை. பக்கத்து வீடு ஒன்றில் கடிகாரம் சத்தம் போட்டு மணி அடித்தது. பத்துமணி, பதினொரு மணி, பன்னிரண்டு மணி அடித்த வரையில் தூக்கம் கிட்ட நாடவில்லை. பன்னிரண்டு மணி அடித்த பிறகு சிறிது கண்ணைச் சுற்றுவது போலிருந்தது. தூங்கக்கூடாது என்று கட்டிலில் எழுந்து உட்கார்ந்தார்.

எழுந்து உட்கார்ந்து சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் கடோத்கஜராவ்வுக்குக் கொஞ்சம் தூக்கி வாரிப்போட்டது. ஏனெனில் அறைக்கு வெளியே அந்த வீட்டுக்குள் எங்கேயோ 'ஜல்க்' 'ஜல்க்' என்ற சத்தம் கேட்டது. அந்தச் சத்தம் கிட்டக் கிட்ட நெருங்கி வருவதாகத் தோன்றியது. வர வர அந்த 'ஜல்க்' சத்தம் அருகில் வந்து அந்த அறைக்கு வெளியே நின்றது.

கடோத்கஜராவ் பயப்படவில்லை. ஆனாலும் அவருடைய மார்புமட்டும் கொஞ்சம் பட் பட் என்று அடித்துக் கொண்டது. மேற்படி 'ஜல்க்' சத்தம் கேட்டதுகூட

பரவாயில்லை. அது அந்த அறை வாசலில் வந்து சட்டென்று நின்று விட்டதுதான் கொஞ்சம் என்னமோ போலிருந்தது.

ஒரு நிமிஷத்துக்கெல்லாம் அறையின் கதவை யாரோ இரும்புக் கம்பினால் தட்டுவதுபோல் கேட்டது.

“யார் அது?” என்றார் கதோக்கஜராவ்.

“நீ யார்?” என்றது ஒரு கம்மலான குரல்.

“நான் இந்த வீட்டை வாடகைக்கு வாங்கிக்கொண்டு குடி வரப் போகிறேன். நீ யார்?” என்றார் ராயர்.

“உனக்கு முன்னால் நான் குடி வந்தவன். உனக்கு இங்கே இடமில்லை. போய்விடு!”

“வீட்டு வாடகை அதிகாரியிடம் நீர் அநுமதி பெற்றுக் கொண்டீரா?”

“இல்லை.”

“அப்படியானால் இரண்டு பேரும் விண்ணப்பம் போடுவோம். யாருக்குக் கிடைக்கிறதோ, அவர் இருக்கலாம்.”

“அதெல்லாம் முடியாது. உடனே ஓடிப் போய்விடு!”

மறுபடியும் அந்த ‘ஜல்க்’ சத்தம் கேட்டது.

“நீர் யார் என்னைப் போகச் சொல்வதற்கு?”

“கதவைத் திறந்து பார்! தெரிந்து கொள்வாய்!”

“கதவைத் திறக்காவிட்டால்?”

“கதவை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்து உன்னை விழுங்கி விடுவேன்.”

“ஓஹோ! அப்படியா! யார் யாரை விழுங்குகிறார்கள் என்று பார்க்கலாம்.”

இவ்விதம் சொல்லிவிட்டுக் கதோக்கஜராவ் எழுந்து மின்சார விளக்கைப் போட்டார். கதவைத் திறந்து பார்த்தார்.

அவர் எதிர்பார்த்தது போலவே அங்கே ஒரு பேய் நின்றது கொண்டிருந்தது.

ராயர் மியூஸியத்தில் மனிதனுடைய உடலின் எலும்புக்கூடு வைத்திருப்பதைப் பார்த்திருந்தார்.

அதேமாதிரி இந்தப் பேய் இருந்தது. ஆனால் பேசிற்று; காலையும் கையையும் கழுத்தையும் ஆட்டிற்று. அப்படி ஆட்டியபோது எலும்புப் பூட்டுகள் ‘ஜல்க்’ ‘ஜல்க்’ என்று சத்தமிட்டன.

“போய்விடு! போய்விடு!” என்று அந்தப் பேய்காலினால் தரையில் உதைத்துக்கொண்டு அலறியது.

கடோத்கஜ ராவ் தம் நெஞ்சை ஒரு கையினால் அமுக்கிக் கொண்டு சொன்னார்:—இதோ பார்! உன்னுடைய மிரட்டலுக்கெல்லாம் நான் பயந்துவிட மாட்டேன். இந்த வீடு பெரியது; தாராளமாயிருக்கிறது. என்னுடைய குடும்பம் பெரிதுதான் என்றாலும், இதில் நானும் என் குடும்பத்துடன் குடியிருக்கலாம், நீயும் இருக்கலாம். நீ இருப்பதில் எனக்கு ஆட்சேபமில்லை. ஆனால் ஒரு நிபந்தனை. இராத்திரி நாங்கள் தூங்குகையில், நீ ‘ஜல்க்’ ‘ஜல்க்’ என்று சத்தமிட்டுக் கொண்டு நடமாடக் கூடாது. நடமாடாமலே யிருந்தால் நல்லது. அப்படி நடமாடினாலும் சத்தம் கேட்காதபடி நடமாட வேண்டும். தெரிகிறதா? உன்னுடைய எலும்புப் பூட்டுகளில் இப்போது சதைப்பற்று, இல்லாதபடியால் இப்படிச் சத்தம் கேட்கிறது. கொஞ்சம் மோபில் ஆயில் வாங்கித் தருகிறேன். அதைப் போட்டுக் கொண்டு நடமாடினால் இவ்வளவு சத்தம் கேட்காது தெரிகிறதா?”

“அதெல்லாம் முடியாது. என்னை எண்ணெய் போட்டுக் கொள்ளும்படி சொல்ல நீ யார்? நான் நடமாடும் போது ‘ஜல்க்’ ‘ஜல்க்’ என்று சத்தம் கேட்டால்தான் எல்லாரும் பயப்படுவார்கள்.”

“ நீ சொல்வது தவறு. அதற்கெல்லாம் இந்தக் காலத்தில் யாரும் பயப்பட மாட்டார்கள். என் குழந்தைகள் பொல்லாதவர்கள். உன்னைப் பார்த்து விட்டால், மியூஸியத்திலிருந்து தப்பி வந்து விட்டதாக எண்ணி, உன்னை எலும்பு எலும்பாகக் கழற்றி எடுத்து விடுவார்கள்.”

இதைக் கேட்டவுடனே அந்தப் பேய் ‘ஒ ய் ய் ய் ய்’ என்று ஒரு சத்தம் போட்டுவிட்டு ஓடியது. மச்சப்படியின் பக்கத்தில் போய் நின்று திரும்பிப் பார்த்து, “இரு! இரு! என் அண்ணனை வரச் சொல்கிறேன்” என்று சொல்லி விட்டு ஓடியது.

ஸ்ரீகடோத்கஜராவ் நின்ற இடத்திலேயே நின்றார். மற்றொரு பேய் இரண்டு கையாலும் தலைக்கு மேலே ஒரு பழம் பெட்டியைக் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தது. இதுவும் எலும்புக் கூட்டுப் பேய்தான். ஆனால் காவித் துணியினால் ஆன ஒரு நீண்ட அங்கியைக் கழுத்திலிருந்து கால் வரை போட்டுக் கொண்டு வந்தது.

ராயரின் அருகில் வந்ததும் “போட்டோமா? போட்டோமா?” என்றது.

ராயர், “பேயே! நீ ஸினிமா பார்ப்பதுண்டா?” என்று கேட்டார்.

“உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது?” என்றது பேய்.

“நீ பார்த்த ரத்னகுமார் படத்தை நானுந்தான் பார்த்தேன். அதில் ஒரு பேய் ‘போட்டோமா? போட்டோமா?’ என்று அசடு வழிய உளறுகிறதே. அதைப் பார்த்துத் தானே நீயும் உளறுகிறாய்?”

அதைக் கேட்ட அந்தப் பேய் திடீரென்று பெட்டியைக் கீழே போட்டது. பெட்டி அதன் கால் மேலேயே விழுந்தது! வலி பொறுக்காமல் ‘வீல்’ என்று கூச்சல் போட்டுக் கொண்டு ஓட்டம் பிடித்தது.

பிறகு, கடோத்கஜ ராயர் இனி நிம்மதியாகத் தூங்கலாம் என்று எண்ணிக் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு உள்ளே போனார். பயன் என்ன? சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் மறுபடியும் ‘ஜல்க்’ சத்தம் கேட்டது. முன்னைவிட அதிகமாகவே கேட்டது. கதவைத் திறந்து பார்த்தால், உடம்பில் இரும்புக் கவசமும், தலையில் இரும்புத் தொப்பியும் தரித்த ஒரு எலும்புக் கூட்டுப் பேய் நின்றது. அது அணிந்திருந்த கவசங்களினால்தான் அதிக சத்தம் என்று ராயர் அறிந்து கொண்டார்.

“பழி! பழி!” என்று பேய் கத்திற்று.

“இதோ பார்! வீண் கூச்சல் போடாதே” நீ ஹாம்லெட் நாடகத்தில் வரும் தகப்பன்—பேய்தானே!”

“ஆமாம்!...பழி! பழி!”

“நீ கையினால் ஆகாத உபயோகமற்ற பேய் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அதனால்தானே உனக்குத் துரோகம் செய்த மனைவியையும் சகோதரனையும் உன்னால் பழி வாங்க முடியவில்லை? உன் மகனை ஏவி விட்டு அவன் வாழ்வையும் கெடுத்தாய்! சீ! முட்டாளே! கோழைப் பேயே! போ! நீ கெட்ட கேட்டுக்கு கவசம் வேறு கேடா? இங்கே நின்றாயோ, பிடித்து மியூஸியத்துக்கு அனுப்பி விடுவேன்!”

ஹாம்லெட்டின் தகப்பன்—பேய் அங்கிருந்து ஒரே ஓட்டமாக ஓடிவிட்டது.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் வந்த இன்னொரு பேயைப் பார்த்து, கடோத்கஜ ராயர் “நீ யார்?” என்றார்.

“நான் ஜோசியப் பேய்!”

“எதற்காக வந்தாய்?”

“நீ என்னைப்பற்றி இன்று டிராம் வண்டியில் அவதூறு கூறினாய் அல்லவா! என் உண்மையை நிரூபிக்கவே

வந்தேன். உன்னுடைய காரியம் பலிக்காமல் செய்வதற்காகவே வந்தேன்!”

“பாவம்! இதற்காகவா உயிரை விட்டாய்? உன்னுடைய விதி இன்னதென்று உன் ஜோசியத்தில் தெரிந்ததா!”

“தெரியாமல் என்ன? பேஷாய்த் தெரிந்திருந்தது.”

இச்சமயத்தில் “ஐயபேரிகை கொட்டடா!” என்ற ஒரு கம்பீர முழக்கம் கேட்டது.

முழக்கம் வந்த திசையைப் பார்த்தால் பாரதியார் வந்து கொண்டிருந்தார், அதே அல்பாகா சட்டை; கழுத்தில் அதேவிதத் துண்டு; அதே மீசை; தலையில் அதே மாதிரி குஞ்சம்விட்ட தலைப்பாகை.

“பயமெனும் பேய்தனை அடித்தோம்!” என்று பாரதியார் முழங்கினார்.

அவ்வளவுதான்; ஜோசியப் பேய் ஓட்டம் பிடித்தது. அந்தப் பேயைத் துரத்திக் கொண்டு பாரதியார் விரைந்து ஓடினார்.

மறுபடியும் இன்னொரு அனல்வாய்ப் பேய் வந்தது. அது வாயைத் திறந்தால் தணல் சுடர் விட்டது. மனோகரன் நாடகத்துப் பேய் அது என்று கதோக்கஜராவ் உடனே தெரிந்து கொண்டார்.

“ஏ பேயே! நானே மனோகரன் நாடகத்தில் பேயாக நடித்திருக்கிறேன். உன்னைவிடப் பிரமாதமாக உன்னுடைய வாயிலிருந்து அனலைக் கக்குவேன், தெரியுமா!” என்றார் ராயர்.

அந்தப் பேயும் ஓட்டம் எடுத்தது.

கடைசியாக, கதோக்கஜராவ் கூடச் சிறிது மிரளும் படியாகப் பத்துப் பதினைந்து பேய்கள் சேர்ந்தாற்போல்

வந்து அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டன. “பசி பசி!” என்று அவை கூச்சலிட்டன.

கடோத்கஜராவ் இந்த நிலைமையை எப்படிச் சமாளிப்பது என்று ஒரு நிமிஷம் யோசனை செய்தார். அதற்குள் அப்பேய்கள், “பசி! உன்னை விழுங்கிவிடப் போகிறோம்!” என்று ஆவேசமாக ஆர்ப்பரித்தன.

“ஏ பேய்களே! உங்களுடைய பொய் எனக்குத் தெரியாது என்று நினைக்கிறீர்கள்! பஞ்சத்தினால் நீங்கள் செத்துப் போனதாகப் பொய் சொல்லி ஊரை ஏமாற்றப் பார்க்கிறீர்கள்! காங்கிரஸ் மந்திரிகளுக்கு அபகீர்த்தி உண்டாக்குவதற்காகவே இப்பேர்ப்பட்ட சதியாலோசனை செய்திருக்கிறீர்கள். உண்மையில் நீங்கள் பஞ்சத்தினாலோ, பசியினாலோ இறக்கவில்லை. வயது முடிந்ததிலேயே செத்தீர்கள். அது உங்கள் தலை விதி; யார் என்ன செய்ய முடியும்? உடனே எல்லோரும் ஓடிப்போய் விடுங்கள்! இல்லாவிட்டால் எங்களுடைய உணவு மந்திரி கனம் முன்ஷியைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு வருவேன்!” என்றார் ராயர்.

“உணவு மந்திரி முன்ஷி வந்தால் எங்களை என்ன செய்து விடுவார்!”

எலும்பிலே பாஸ்பரஸ் எண்ணும் சத்து இருக்கிறது. பூமிக்கு அது மிக நல்ல உரம். உங்கள் எலும்புகளை யெல்லாம் சுக்கு நூராய் இயந்திரத்தில் கொடுத்து உடைத்து நிலத்துக்குப் போட்டு உழும்படி செய்து விடுவார்!”

இதைக் கேட்டதும் அந்தப் பஞ்சப் பேய்கள் ஒரே ஓட்டம் பிடித்தன. அப்போது எழுந்த பெரும் ‘ஜல்க்’ ஓசையில் சும்பகர்ணன் கூட விழுத்தெழுந்திருப்பான். ஸ்ரீ கடோத்கஜ ராவ் விழித்துக் கொண்டதில் வியப்பு இல்லை யல்லவா? தாம் தூங்காமலிருக்கத் தீர்மானித்திருந்தும் எப்படியோ தூங்கிப் போய் விட்டதையும், அத்தனை நேரம்

கண்டது கனவு தான் என்பதையும், உணர்ந்து கொண்டார்.

எழுந்து உட்கார்ந்து தம் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

“பேயுமில்லை, கீயுமில்லை! எல்லாம் பிரமை! கனவு!” என்று அவர் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது மறுபடியும் ஏதோ சத்தம் கேட்டது. ‘ஜல்க்’ ஜல்க்’ என்றும், ‘சல்’ ‘சல்’ என்றும், ‘கலீர்’ ‘கலீர்’ என்றும் ஓசைகள் எழுந்தன.

இது என்ன கூத்து?

கடோத்கஜராவ் நன்றாக விழித்துக் கொண்டார் அறைக் கதவைத் திறந்தார். அந்த வீட்டின் மாடியில் ஏதோ ஒரு மூலை அறையிலிருந்து அந்தச் சத்தங்கள் வந்தன. அடிமேல் அடி வைத்து மெள்ள மெள்ள நடந்து மச்சுப்படி ஏறினார். சத்தம் வந்த அறைக்கு அருகே சென்று பார்த்தார். ஜன்னல் கதவு ஒன்றே ஒன்று மட்டும் திறந்திருந்தது. அதன் வழியாக எட்டிப் பார்த்தார். உள்ளே ஐந்தாறு ஆசாமிகள் உட்கார்ந்து பணம் வைத்து சீட்டு ஆடிக்கொண்டிருந்தார்கள். வெள்ளிப் பணத்தை அங்கு மிங்கும் நகர்த்திய சத்தந்தான் அவர் கேட்ட சப்தம். மேலே கூறிய விநோதமான கனவை உண்டாக்கிய ஓசையும் அது தான் போலும்!

கடோத்கஜராவ் அடிமேல் அடிவைத்து நடந்து சென்று திறந்திருந்த வாசற்படி வழியாக வெளியேறினார். தேனும் பேட்டை போலீஸ் ஸ்டேஷனைத் தேடிப் போனார். கதவை இடித்தார். ஒரு போலீஸ் சேவகர் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டே வந்து கதவைத் திறந்தார்.

“அங்கே ஒரு வீட்டில் சூதாட்டம் நடைபெறுகிறது. உடனே வந்தால் குற்றவாளிகளைக் கைப்பிடியாகப் பிடிக்கலாம்!” என்று சொன்னார் ராயர்.

“உமக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று போலீஸ்காரர் கேட்டார்.

“வாடகைக்கு அந்த வீட்டைப் பேசியிருக்கிறேன். அந்த வீட்டில் இராத்திரி படுத்துக் கொண்டிருந்தேன்...”

“எந்த வீட்டில்?”

வீதியையும் வீட்டு நம்பரையும் கடோக்கஜராவ் சொன்னதும், “ஐயோ!” என்று கூச்சல் போட்டுவிட்டுப் போலீஸ்காரர் கதவைச் சாத்திக் கொண்டார்.

தம்மைப் பேய் என்று நினைத்து அவர் பயந்து போய் விட்டார் என்பது ராயருக்குத் தெரிந்து போயிற்று. அதிலிருந்து ஒரு யுக்தி உதயமாயிற்று.

திரும்பவும் அந்த வீட்டுக்கே போனார். திறந்த கதவு வழியாகப் பிரவேசித்தார்.

“ஓய்யய்ய” என்று ஒரு கூச்சல் போட்டார். ‘இய்யய்ய’ என்று இன்னொரு சத்தம் போட்டார்.

சீட்டாடிய அறையிலிருந்து குழப்பமான குரல்கள் வந்தன.

மறுபடியும் ராயர் ‘கிறீச்’ என்றும் ‘ஐயோ!’ என்றும் கத்தினார். கனவில் பேய்கள் போட்ட சத்தத்தை யெல்லாம் இவரும் போட்டார்.

மாடிப் படியில் இரண்டு முறை தடதடவென்று ஏறி இறங்கினார்.

சீட்டாட்ட அறைக் கதவு திறந்தது. சீட்டு ஆடியவர் கள் வெளியில் வரத் தொடங்கினார்கள்.

மச்சுப் படியில் பத்து அடிக்கு மேலே கடோக்கஜராவ் நின்று கொண்டார். தன்னுடைய கறுப்புக் கம்பளியை எடுத்துத் தலை முதல் கால் வரை போட்டு மறைத்துக் கொண்டு நின்றார்.

அறையிலிருந்து வந்தவர்களில் ஒருவன் அந்த உருவத்தைப் பார்த்தான். ‘அதோ!’ என்று பீதி நிறைந்த குரலில் சொன்னான். மற்றவர்களும் பார்த்தார்கள். அவ்வளவுதான்! ஒரே ஓட்டமாக ஓடிவிட்டார்கள். அவசரத்தில் கொஞ்சம் ரூபாய்களைக்கூட இறைத்து விட்டுப் போனார்கள்.

4

மறு நாள் காலையில் கதோக்கஜராவ் அந்த வீட்டுச் சொந்தக்காரரிடம் சென்று வீட்டைக் கட்டாயம் வாடகைக்கு எடுத்துக் கொள்வதாகச் சொல்லிப் போனார்.

வீட்டுக் கண்ட்ரோல் அதிகாரி லீவு முடிந்து காரியாலயத்துக்கு வந்ததாகத் தெரிந்தது. அவரைப் போய்ப் பார்த்தார். எல்லா விவரமும் சொன்னார்.

அதிகாரி அவரைப் பார்த்து, “வீடு ரொம்பப் பெரியதா? செளகரியமானதா?” என்று கேட்டார்.

“ஆமாம், பெரிய வீடுதான். மிகவும் வசதியானது.”

“நியாயமாக, அந்த வீட்டுக்கு என்ன வாடகை கொடுக்கலாம்?”

“மாதம் இரு நூறு ரூபாய் கண்ணை மூடிக்கொண்டு கொடுக்கலாம்?”

“வீட்டுக்காரர் செட்டியார் என்ன வாடகை கேட்கிறார்.”

“தொண்ணூறு ரூபாய்க்குத் தருவதாகச் சொல்கிறார்.”

“ஒரு வேளை இன்னும் கொஞ்சம் குறைக்கவும் சம்மதிகலாம் அல்லவா?”

“அதுவும் சாத்தியந்தான்!”

“சரி. நீர் போகலாம். தீர விசாரித்து உத்தரவு போடப்படும்.”

மறுநாள் ராயர் வீட்டுக்காரர் செட்டியாரைப் போய்க் கேட்கலாம் என்று போனார். வழியில் மேற்படி வீட்டைச் சுண்ணாம்பு அடித்துச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து வியப்படைந்தார்.

செட்டியாரைப் போய்ப் பார்த்தபோதுதான் விஷயம் தெரிந்தது.

வீட்டு வாடகை உத்தியோகஸ்தர் மிஸ்டர் பேயாழ்வார் நாயுடுகாரு மேற்படி வீட்டை அறுபது ரூபாய் வாடகைக்குத் தாமே எடுத்துக்கொண்டு விட்டார் !

அந்த வீட்டுக்குக் குடி வந்தவரின் பெயர்ப் பொருத்தம் ஸ்ரீ கடோத்கஜ ராயருக்கு மிக்க திருப்தி அளித்தது. அதோடு இன்னொரு ஆறுதலும் அடைந்தார். மிஸ்டர் பேயாழ்வார் நாயுடுவும் தம்மைப்போல் பெரிய குடும்பிதான் என்று தெரிய வந்தது. ராயரைக் காட்டிலும் நாயுடுவுக்கு மூன்று குழந்தைகள் அதிகம்! மொத்தம் ஒரு டஜன் !

“புது வீட்டில் அம்மனிதர் குடியும் குடித்தனமுமாக நன்றாயிருக்கட்டும். குடும்பத்தை மேலும் பெருக்கிக் கொள்ளட்டும்!” என்று ராயர் மனதிற்குள் ஆசீர்வதித்தார், ததாஸ்து!

மாலதியின் தந்தை

ரயில் சிநேகிதம் என்று வாசகர்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பார்கள். 'விமான சிநேகிதம்' என்ற புதிய சொற்றொடரையும் தயவு செய்து அத்துடன் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

ஸ்ரீ கே. ஆர். ரங்க பாஷ்யத்துக்கும் எனக்கும் ஏற்கெனவே அறிமுகம் உண்டு என்றாலும், விமானப் பிரயாணத்தின்போதுதான் எங்களுக்குச் சிநேகம் ஏற்பட்டது; சீக்கிரத்திலேயே அந்தச் சிநேகம் முற்றிக் கனிந்தது.

ஒரு தடவை புது டில்லிக்கு விமான யாத்திரை சென்ற போது எனக்குப் பக்கத்தில் ரங்கபாஷ்யம் உட்கார்ந்திருந்தான். விமானத்தில் ஓரத்து ஆசனத்தில் நான் இருந்தேன். எனக்கு அருகில் விமானத்தின் சிறிய கண்ணாடி ஜன்னல் இருந்தது. ரங்கபாஷ்யம் எனக்கு அப்பால் உட்கார்ந்திருந்தபடியால் அடிக்கடி கழுத்தை வளைத்து முகத்தை நீட்டி அந்தச் சிறிய கண்ணாடி ஜன்னல் வழியாகக் கீழே பார்க்க முயன்றேன். கீழே அதிகமாக ஒன்றும் அவனால் பார்க்க முடியவில்லை. இது ரங்கபாஷ்யத்தின் முக பாவத்திலிருந்து நன்கு தெரிந்தது.

“நாம் வேணுமானால் இடம்மாறி உட்கார்ந்து கொள்ளலாமே? இந்த ஜன்னல் பக்கத்துக்கு நீங்கள் வருகிறீர்களா?” என்றேன்.

அவன் காதில் அது தெளிவாக விழவில்லை போலும்! எனினும் என்னுடன் பேச்சுக் கொடுக்க அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு “அடுத்த இறங்கு மிடம் நாகபுரிதானே?” என்று கேட்டான்.

நான் தலையை அசைத்தேன்.

“நாகபுரியா யிருக்க முடியாது. ஸைகந்தராபாத் ஒன்று நடுவில் இருக்கிறதே!” என்று அவனே மறுத்துக் கூறினான்.

“ஆமாம்; ஸைகந்தராபாத் ஒன்று இருந்து தொலைக்கிறது!” என்றேன் நான்.

“நீங்கள் டில்லிக்கா போகிறீர்கள்?” என்று ரங்கபாஷ்யம் கேட்டான்.

மீண்டும் தலையை அசைத்தேன்.

“நானும் டில்லிக்குத்தான் போகிறேன். ஆகாச விமானத்தில் இதுதான் உங்களுக்கு முதல் பிரயாணமோ?”

இதென்னடா தொல்லை என்று நினைத்துக் கொண்டேன். இந்த வம்புக்காரனுடைய கேள்விகளுக்கு யார்பதில் சொல்லுவது? அடுத்த முறை விமானம் இறங்கி ஏறும்போது இடம் மாறி உட்கார்ந்து கொள்ள வேண்டியது தான். பஞ்சை அடைத்துக்கொண்டு இவனோடு யார் ஓயாமல் கத்திக் கொண்டிருப்பது?

இப்படி நான் எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில், விமான உபசரணை ரமணி அங்கு வந்தாள். கையிலிருந்த பெப்பர் மிண்ட் பெட்டியை நீட்டி, “ஸ்வீட்ஸ் வேண்டுமா? காப்பி அல்லது டீ வேண்டுமா?” என்று கேட்டாள். ரங்கபாஷ்யம் அவளுடைய முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தான். விளக்கெண்ணெய் குடித்தவன் முகம்போல அவன் முகம் மாறியது.

நான் அந்தப் பெண்மணிமீது இரக்கங் கொண்டு ஒரு பெப்பர் மிண்ட் எடுத்துக்கொண்டேன். “வாயில் ஏதேனும் குதப்பிக்கொண்டு இருப்பது நல்லது. விமான யாத்திரையின் போது தொண்டையில் எச்சில் விழுங்கிக் கொண்டே யிருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் காது வலி வந்துவிடும்” என்று எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொன்னேன்.

“ இருக்கலாம் ; ஆனால் இவளிடமிருந்து வாங்கிக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. இந்த மாதிரி பெண் பிள்ளைகளை எதற்காகத்தான் ‘ஏர் ஹோஸ்ட்டஸ்’ வேலையில் அமர்த்துகிறார்களோ !” என்றான் ரங்கபாஷ்யம். ஸைகந்தராபாத்தில் இறங்கி நாங்கள் காப்பி சாப்பிடப்போன இடத்தில், அவன் மறுபடியும், ‘ஏர் ஹோஸ்ட்டஸ்’ பேச்சை எடுத்தான். ‘மேனாட்டாரை இதிலெல்லாம் நாம் காப்பி அடிக்க வேண்டுமா?’ என்று கேட்டான்.

“ அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. ஆஸ்பத்திரிகளில் பரும்பாலும் பெண் நர்சுகள் இருக்கிறார்களே, ஏன்? சிகிச்சை, பணிவிடை, உபசரிப்பு,—இவற்றுக்கெல்லாம் மெல்லியலார் அதிகத் தகுதியுடையவர்கள். அதற்காத்தான் இம்மாதிரி உபசரிப்பு வேலைகளுக்குப் பெண்களை நியமிக்கிறார்கள் !” என்று நான் சென்னேன்.

“ அதெல்லாம் இல்லை. புருஷர்களை நியமித்தால் என்ன குறைவாய்ப் போய்விடும்? இந்த பெப்பர்மிண்டைப் புருஷர்கள் கொடுக்கமாட்டார்களா? இந்த வேலைக்குப் பெண்களை நியமித்தால் பிரயாணிகள் அதிகமாக வருவார்கள் என்று உத்தேசம்?” என்று அழுத்தமாகச் சொன்னான் ரங்கபாஷ்யம்.

“ சேச்சே! இது என்ன பேச்சு? நாம் சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டது. ‘ஆண்களோடு பெண்களும் சரி நிகர் சமானமாக வாழ வேண்டும்’ என்று நம் தலைவர்கள் எல்லாரும் சொல்லுகிறார்கள். நீ இவ்வளவு கர்நாடகமாகப் பேசுகிறாயே!” என்று சொன்னேன்.

“ சரிநிகர் சமானத்திலும் ஒரு வரமுறை வேண்டும். ஆங்கிலோ-இந்தியப் பெண்கள் இம்மாதிரி வேலைகளுக்கு வரலாம். நம்முடைய ஹிந்து சமூகப் பெண்களுக்கு இதெல்லாம் லாயக்கில்லை ” என்றான் ரங்கபாஷ்யம்.

மேலும் அவன், “ ஏற்கெனவே விமான விபத்துக்கள் அதிகமாயிருக்கின்றன. இவர்கள் வேறு விபத்துக்களை உண்டாக்குகிறார்கள்!” என்றான்.

இந்தச் சம்பாஷணையைத் தொடர நான் விரும்பவில்லை. ஆனால் ஏதோ ஒருவிதமான ஆத்திரம் அவன் மனத்தில் இருக்கிறது என்று மட்டும் தெரிந்தது. அது என்னவென்று அறிந்து கொள்ளுவதில் இலேசாக ஆவலும் உண்டாயிற்று. நாகபுரியில் காலை உணவுக்காக விமானம் இறங்கியபோது அதைப்பற்றிச் சிறிது விவரமாக நானே அறிந்துகொள்ளவும் முடிந்தது.

2

நாகபுரி விமான நிலையத்தில் நாங்கள் உட்கார்ந்து விமானக் கம்பெனியார் அளித்த காலை உணவைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தோம். ரங்கபாஷ்யம் உட்கார்ந்த மேஜையில் உட்காராமல் வேண்டுமென்ற வேறொரு மேஜையைத் தேடிப் பிடித்து உட்கார்ந்தேன். ஆனால் அடிக்கடி என்னுடைய கவனம் மட்டும் அவன்மீது சென்று கொண்டிருந்தது.

அதுவரை சோர்வும் அலுப்பும் குடிகொண்டிருந்த ரங்கபாஷ்யத்தின் முகத்தில் திடீரென்று ஒரு மலர்ச்சியும் கிளர்ச்சியும் ஏற்படக் கண்டேன்.

வேறொரு விமான ரமணி அச்சமயம் நிலையத்து அறைக்குள் வந்தாள். அவள் தன்னுடன் வந்த விமான ஓட்டிகளுடன் ஒரு மேஜையில் அமர்ந்து உணவு அருந்தத் தொடங்கினாள். அவளுடைய வருகையைப் பார்த்தவுடனே தான் ரங்கபாஷ்யத்தின் முகம் மலர்ந்தது. புதிதாக வந்த விமான ரமணி கதா நாயகிகளின் இனத்தைச் சேர்ந்தவள். கவிகள் பூரணசந்திரனுக்கு ஒப்பிடுகிறார்களே அப்படிப்பட்ட வட்டவடிவமான பிரகாசமான முகம்; பவளமல்லிப்

பூவின் நிறம்; கரிய பெரிய கண்கள்; அந்தக் கண்களின் இமைகள் அவ்வப்போது சட சட வென்று பட்டுப் பூச்சியின் இறகுகளைப்போல் மூடி மூடித் திறந்தன. அவளுடைய கண்களின் கருவிழிகள் அங்கு மிங்கும் குருகுரு வென்று சலனம் பயின்று கொண்டிருந்தன. அவள் கூந்தலைக் கழுத்தளவு தொங்கும்படி விட்டுத் தூக்கிச் செருகியிருந்தது அவளுடைய முகத்துக்கு ஒரு தனிச் சோபையைக் கொடுத்தது.

அந்தப் பெண் அறைக்குள் வந்தபிறகு ரங்கபாஷ்யத்தின் கவனம் முழுவதும் அவளிடம் சென்றிருந்ததைக் கண்டேன். மற்றவர்கள் ஏதாவது நினைத்துக் கொள்ளப் போகிறார்களே என்ற கூச்சம் சிறிதுகூட இல்லாமல் அவன் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த விமான ரமணியைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது தற்செயலாக ரங்கபாஷ்யம் இருந்த மேஜைப்பக்கம் அவள் பார்வை சென்றது. ரங்கபாஷ்யத்தைப் பார்த்ததும், அவளுடைய முகத்தில் இளம் புன்னகை அரும்பியது. ரங்கபாஷ்யமும் திரும்பிப் புன்னகை புரிந்தான். அவனுடைய புன்னகையில் அசடு வழிந்தது. எனினும் இந்த நிகழ்ச்சியிலிருந்து அவர்கள் ஏற்கெனவே பழக்கமானவர்கள் என்று ஊகித்துக் கொண்டேன். விமான ரமணிகளால் ஏற்படும் விபத்துக்களைப் பற்றி ரங்கபாஷ்யம் சொல்ல ஆரம்பித்ததில் ஏதோ ஒரு ரஸமான சம்பவம் இருந்திருக்க வேண்டும். அதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதுதான்!

விமானங்கள் புறப்படும் நேரம் ஆகிவிட்டதென்று ஒலி பெருக்கிகளின் ராட்சதக் குரல் எச்சரித்தது. புதிதாக வந்த விமான ரமணியை எழுந்தாள்; ரங்கபாஷ்யம் அதைப் பார்த்து விட்டு விரைந்து நடந்துபோய் அவள் பக்கத்தை அடைந்தான்.

“ நீங்கள் இன்று டில்லி விமானத்தில் வரவில்லையா ?” என்று கேட்டான்.

“ இல்லை, நான் பம்பாய்க்குப் போகிறேன். விமானத்தில் ஏறினால் இன்னமும் உங்களுக்குத் தலை சுற்றி மயக்கம் வருகிறதா ?” என்று கேட்டாள் அந்த ரமணி.

ரங்கபாஷ்யம் லேசாகச் சிரித்துவிட்டு, “ உங்களுக்கு அது ஞாபகம் இருக்கிறதே! மிக்க சந்தோஷம்!” என்று சொன்னான்.

அவர்கள் நடந்துகொண்டே பேசியபடியால் அப்புறம் பேசிய வார்த்தைகள் என் காதில் சரியாக விழவில்லை.

அந்தப் பெண் ரங்கபாஷ்யத்திடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு பம்பாய் விமானத்தை நோக்கிச் சென்றாள்.

ரங்கபாஷ்யம் அவ்விடத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தான். நான் அவன் அருகில் சென்று “ நம்முடைய விமானமும் புறப்படப்போகிறது ” என்றேன்.

“ நாமும் போகவேண்டியதுதான்!” என்றான் ரங்கபாஷ்யம்.

“ ஒருவேளை நீர் அந்த விமான மேனகையுடன் பம்பாய்க்கே போய்விடுவீரோ என்று நினைத்தேன் ” என்று நான் அவனை எகத்தாளம் செய்தேன்.

ரங்கபாஷ்யம் அதற்காகக் கோபம் அடையவில்லை.

“ போவதற்கு எனக்குச் சம்மதந்தான். ஆனால் டிக்கட்டை வேறு வழியில் மாற்றிக் கொடுக்க மாட்டார்களே!” என்றான்.

விமானத்தில் போய் ஏறிக்கொண்டோம். ரங்கபாஷ்யம் ஏதேதோ மரோராஜ்யங்களிலும் பகற் கனவுகளிலும் ஆழ்ந்திருந்தான் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. எங்கள் விமானத்தின் ‘ ஏர்ஹோஸ்ட்டஸ் ’ கொண்டு வந்து. நீட்டிய

பெப்பர்மிண்டைக்கூட அருவருப்பில்லாமல் எடுத்துக் கொண்டான்.

குவாலியர் விமானக் கூடத்தில் விமானம் இறங்கியதும், வழக்கம்போல் சிற்றுண்டி சாப்பிடும் இடத்துக்குச் சென்றோம். அவனுக்குப் பக்கத்தில் நானாகவே போய் உட்கார்ந்து கொண்டேன். மெதுவாக அவனிடம் பேச்சுக் கொடுத்தேன்.

உண்மை வாழ்க்கையிலிருந்து ஏதேனும் ஒரு கதை புனைவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால், அதை அலட்சியமாக விட்டுவிடக் கூடாதல்லவா?

“அந்தப் பெண்ணை உங்களுக்கு முன்னாலேயே தெரியுமா?” என்று கேட்டேன்.

“நீங்கள் ஒன்றும் தப்பாக நினைத்துக் கொள்வதில்லையென்றால் சொல்கிறேன். எனக்கும் யாரிடமாவது சொல்லியோசனை கேட்க வேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது” என்றான் ரங்கபாஷ்யம்.

“ஒன்றும் தப்பான காரியம் இல்லாவிட்டால், அதைப் பற்றி நானும் தப்பாக நினைத்துக் கொள்ளவில்லை. பிறத்தியாருக்கு யோசனை சொல்ல நான் எப்போதுமே தாயார்!” என்றேன் நான்.

மெள்ள மெள்ள அவன் விஷயத்தைச் சொன்னான். அப்படி பொன்றும் பிரமாத விஷயமாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஆனால் அவனோ உலகத்தில் இதைவிட முக்கியமானது வேறு என்ன இருக்க முடியும் என்று நினைத்ததாகத் தோன்றியது.

3

ரங்கபாஷ்யம் சென்ற மாதத்தில் ஒரு தடவை டில்லிக்கு வந்துவிட்டுத் திரும்பியபோது, டில்லி விமான நிலையத்தில் சென்னைக்குப் புறப்படும் விமானத்தில் ஏறப்போனோம்.

சிறிய ஏணிபோன்ற படிகட்டுகளின் மூலமாகவே விமானத்தில் ஏறவேண்டும். ரங்கபாஷ்யம் அந்தப் படிகட்டுகளில் ஏறி விமானத்தில் ஒரு காலை வைத்தபோது ஊன்றி வையாமல் தடுமாறி விழப் பார்த்தான். அப்போது அங்கே நின்ற விமான ரமணி சட்டென்று அவனுடைய கரத்தைப் பிடித்து நிதானப்படுத்தி விமானத்தில் ஏற்றிவிட்டாள். சம்பிரதாயமாக அவளுக்குத் “தாங்ஸ்” சொன்னான்.

“விழுந்துவிடப் பார்த்தீர்களே? தலை கிறுகிறுத்ததா?” என்று அந்தப் பெண் தமிழில் கேட்டதும், இவனுக்கு ஒரே வியப்பும் மகிழ்ச்சியுமாகப் போய்விட்டது. ஒன்றும் பதில் சொல்லத் தோன்றாமல் விமானத்திற்குள்போய் இடம் பிடித்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

மறுபடி அந்தப் பெண் கையில் பெப்பர்மிண்ட் பெட்டியுடன் வந்தபோது, “அப்போது ஒரு கேள்வி கேட்டீர்களே, அதற்கு நான் ‘பதில் சொல்லட்டுமா!’” என்றான் ரங்கபாஷ்யம்.

“என்ன கேள்வி கேட்டேன்?” என்றான் அந்தப் பெண்.

“தலை கிறுகிறுத்ததா என்று கேட்டீர்கள். இந்த உலகத்து மனுஷனுக்கு முன்னால் திடீரென்று தேவலோகத்து மேனகை வந்து நின்றால், தலை கிறுகிறுத்து மயக்கம் வராமல் என்ன செய்யும்?” என்றான். அந்த மேனகை புன்னகை செய்துவிட்டு அப்பாற் போய்விட்டாள்.

ரங்கபாஷ்யமோ தனக்கு இவ்வளவு துணிச்சல் எப்படி வந்தது என்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அடுத்த இடத்தில் விமானம் இறங்கியபோது அந்த விமான ரமணி இவனைத் தேடிவந்து, “என்னிடம் பேசியது போல் வேறு யாரிடமாவது பேசி விடாதீர்கள். கன்னத்தில் அறை விழுந்துவிடும்!” என்றாள்.

“அதைப்பற்றிப் பயமேயில்லை. வேறு யாரிடம் அப்படி நான் பேச முடியும்?” என்றான் ரங்கபாஷ்யம்.

இவ்விதம் அவர்களுக்குள் ஏற்பட்ட பேச்சு வார்த்தைப் பழக்கம், பத்திரிகைத் தொடர் கதையைப்போல் சென்னை போகும்வரையில் நீடித்திருந்தது.

சென்னையில் பிரிந்து போகவேண்டிய சமயம் வந்த போது, அந்த விமான மேனகையின் விலாசத்தைத் தெரிந்து கொள்ள ரங்கபாஷ்யம் ஆனமட்டும் முயன்றான். அது முடியவில்லை.

“கடவுளுடைய சித்தம் இருந்தால் மறுபடியும் எப்போ தாவது நாம் சந்திப்போம்” என்றான் விமான மேனகை.

“அப்படிக்கே கடவுளுக்கே நான் விட்டுவிடப் போவ தில்லை. நானும் கொஞ்சம் முயற்சி செய்வதாகவே உத் தேசம்” என்றான் ரங்கபாஷ்யம்.

விமானப் பிரயாணத்தில் இது ஒரு விசித்திரமான அனுபவம் என்று மட்டுமே முதலில் ரங்கபாஷ்யம் நினைத் தான். ஆனால் அந்த விசித்திர அனுபவம் அவனுடைய உள்ளத்தில் ஆழ்ந்து பதிந்து விட்டது என்று போகப் போகத் தெரிந்தது. அந்த அனுபவத்தை அவன் மறக்க முடியவில்லை. அந்தப் பெண்ணையும் மறக்க முடியவில்லை. கிட்டத்தட்டப் பைத்தியம் மாதிரியே ஆகி விட்டது.

ஆகையினாலேயே மறுபடியும் டில்லிக்குப் போகும் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவன் ஏறிய விமானத்தில் அந்த மேனகையைக் காணாத படியால் ஏமாற்றமும் ஆத்திரமும் அடைந்தான். நாகபுரி யில் அவளைப் பார்த்த பிறகுதான் ஒருவாறு மறுபடியும் உற்சாகம் ஏற்பட்டது.

4.

புது டில்லியில் நான் தங்குமிடத்தை ரங்கபாஷ்யம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டிருந்தான். நாலு நாளைக்குப் பிறகு ஒரு தினம் என்னைப் பார்க்க வந்தான். வரும்போதே குதூகலத் தாண்டவம் ஆடிக்கொண்டு வந்தான்.

“ரங்கபாஷ்யம், என்ன இவ்வளவு குதூகலம்!” என்று கேட்டேன்.

“அவனை நான் மறுபடியும் பார்த்தேன்” என்றான்.

“அவனை என்றால் யாரை?”

“உலகத்திலேயே எனக்கு இப்போது ஒரு ‘அவள்’ தான்! வேறு யாரா யிருக்க முடியும்?”

“அந்த விமான மேனகையைச் சொல்லுகிறாயா?”

“ஆமாம்; ஆனால் அவள் பெயர் மேனகை அல்ல; மாலதி!” என்றான்.

“அவளை எங்கே பார்த்தாய்?”

“நான் தங்கியுள்ள ஹோட்டலுக்கே அவளும் நேற்று வந்திருந்தாள். ஒரு முக்கியமான செய்தி சொன்னாள்.”

“அது என்ன செய்தி? தனக்கு இன்னும் கலியாணம் ஆகவில்லை என்று சொன்னாளா?” என்றேன் நான்.

ரங்கபாஷ்யம் சிறிது நேரம் திறந்த வாய் திறந்தபடி ஒன்றும் தோன்றாமல் பிரமித்துப் போய் நின்றான்.

“ஏன் இப்படி விழிக்கிறாய்? மூர்ச்சை போட்டு விழுந்து வைக்காதே! இங்கே தரையில் ரத்னக் கம்பளம் கூடக் கிடையாது!” என்றேன்.

“அந்தக் கேள்வியை நான் அவளிடம் கேட்கவில்லை!” என்றான் ரங்கபாஷ்யம்.

“அதைக் கேட்காமல் மற்றப்படி வேறு என்னத்தைக் கேட்டு என்ன பயன்? சரி, போகட்டும். வேறு என்ன அப்படி முக்கியமான செய்தி?”

“மாலதி ‘ஏர் ஹோஸ்டஸ்’ வேலையை விட்டுவிடப் போகிறாளாம்!”

“அடாடா! எதனால் அப்படிப்பட்ட விபரீதமான காரியத்தை அவள் செய்யப் போகிறாள்?”

“என்னைப்போல் இன்னும் அநேகர் அவளிடம் ‘உன்னைக் கண்டதும் தலை கிறுகிறுத்து மயக்கம் வருகிறது!’ என்கிறார்களாம். ஏற்கெனவே விமான விபத்துக்கள் அதிகமாயிருக்கும் நிலையில், தன்னால் வேறு விபத்துக்கள் நேரிட வேண்டாம் என்று, வேலையை ராஜினாமாச் செய்யப் போகிறாளாம்; வேலையை விட்டு விட்டுச் சென்னைக்கே வந்துவிடப் போகிறாளாம்!” என்றான்.

“சென்னைக்கு ஏதோ துரதிர்ஷ்டந்தான்!” என்று சொன்னேன்.

“சென்னை நகரம் மூவேழு இருபத்தோரு தலைமுறையில் செய்த தவத்தின் பயன் என்று சொல்லுங்கள்!”

“அந்த மாஜி விமான மேனகை சென்னை வீதிகளில் போகும்போதெல்லாம், யாராவது தலை கிறுகிறுத்து விழுந்து கொண்டிருப்பார்களே? அதனால் சென்னை நகரின் குழி விழுந்த சாலைகள் இன்னும் மேடு பள்ளமாகி விடுமே என்றுதான் கவலைப்படுகிறேன்!”

“ஆமாம். சென்னை நகரின் சாலைகள் எக்கேடு கெட்டுப் போனால் உங்களுக்கும் எனக்கும் என்ன? இவள் இந்தத் தரித்திரம் பிடித்த விமான வேலையை விட்டு விடுகிறாள் என்பது எனக்கு உற்சாகமா யிருக்கிறது. ஆண்பிள்ளைகளுடைய சகவாசமே அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லையாம். புருஷர்களுடைய மத்தியில் இருப்பதும், வேலை செய்

வதும் அருவருப்பா யிருக்கிறதாம். ஆகையால் ஒரு பெண்கள் கலாசாலையில் ஆசிரியை ஆகிறதென்று தீர்மானித்து விட்டாளாம். அந்த வேலைக்கு மனுப் போட்டிருக்கிறாளாம். ஆசிரியை வேலை கிடைத்தவுடனே சென்னைக்கு வந்துவிடப் போகிறாளாம்!.....இப்போது என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டான்.

“என்ன சொல்லுகிறது? அந்தப் பெண்கள் கலாசாலையைக் கடவுள் காப்பாற்றட்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறேன்” என்றேன்.

“அந்தப் பெண்கள் கலாசாலை செய்த பூஜா பலன் என்று சொல்லுங்கள்!”

இவ்வாறு எங்கள் சம்பாஷணை அன்றைக்கு முடிந்தது. டில்லியில் அப்புறமும் இரண்டொரு தடவை ரங்கபாஷ்யம் என்னைச் சந்தித்தான். உற்சாகக் கடலில் முழுகியிருந்தான். மாலதியை மறுபடியும் பார்த்து அவளுக்கு இன்னும் கலியாணம் ஆகவில்லை என்பதையும் தெரிந்து கொண்டு விட்டானாம்!

“உன் தலையில் அப்படி விதி எழுதி யிருக்கும்போது அவளுக்கு வேறு கலியாணம் ஆகியிருக்க முடியுமா? என்றேன் நான்.

ரங்கபாஷ்யத்திடம் அப்படி வினாயாட்டாகப் பேசினேனே தவிர, அவனிடமும் அந்தப் பெண்ணிடமும் எனக்கு ஒருவித அநுதாபம் உண்டாகியிருந்தது. “உண்மையான காதலர்களை உலகம் முழுவதும் காதலிக்கிறது!” என்று ஆங்கிலத்தில் ஒரு முதுமொழி உண்டு. சாவித்திரி-சத்தியவான், ரோமியோ-ஜூலியத், லைலா-மஜ்னூன் போன்ற அமர காதலர்கள் இன்றைக்கும் உலக மக்களின் காதலுக்குப் பாத்திரமாகி யிருக்கிறார்கள் அல்லவா? இரண்டு பேர் ஒருவரிடம் ஒருவர் அன்பா யிருந்தால், அதைப் பார்ப்

பதிலேயே நமக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது. ரங்கபாஷ்யத்தையும் அந்த விமான ரமணியையும் பற்றி நினைத்து போது எனக்கு அப்படித்தான் மகிழ்ச்சியா யிருந்தது.

“உண்மையான காதலின் பாதை சரளமாக இருப்பதில்லை” என்று ஆங்கிலத்தில் இன்னொரு பழமொழியும் உண்டு. அது காதலர்களின் விஷயத்தில் உண்மையாகாமல் இருக்க வேண்டுமே என்ற கவலை ஏனோ என்மனதில் உதித்தது.

5

இப்போதெல்லாம் நாடெங்கும் மாதர் சங்கங்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. மாதர் சங்கத்தை என் நண்பர் ஒருவர் ‘மாதர் சங்கடம்’ என்று குறிப்பிடுவது வழக்கம். பெண்மணிகள் சங்கம் ஸ்தாபிப்பதும் சமூகத்தொண்டுகள் புரிவதும் சில சமயம் ஆண் பிள்ளைகளுக்குச் சங்கடத்தை உண்டாக்குவது உண்மைதான். ஆனால் ஆண் பிள்ளைகள் நடத்தும் சங்கங்களினால் பெண் தெய்வங்களுக்கும் சில சமயம் சங்கடம் உண்டாகத்தான் செய்கிறது. ஆகவே, சங்கங்களினால் ஏற்படும் பரஸ்பர சங்கடத்தைத் தவிர்க்க முடியாதுதான்.

ஒரு நாள், மாதர் சமூக ஊழியர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த இரு பெண்மணிகள் என்னைப் பார்ப்பதற்கு வந்து சீட்டும் அனுப்பினார்கள். ஏதோ ஒரு சமூகத் தொண்டுக்காக உதவி நாடகம் போடுகிறார்கள் என்றும், அதற்கு டிக்கெட் விற்பதற்கு வந்திருக்கிறார்கள் என்றும் அறிந்தேன். இந்த மாதிரி டிக்கெட் விற்பதற்கோ சந்தா அல்லது நன்கொடை வசூலிப்பதற்கோ யார் வந்தாலும் நமக்குச் சங்கடமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆயினும் பெண்மணிகள் இப்படிப்பட்ட நல்ல காரியங்களுக்கு வரும்போது கண்டிப்பாக எப்படி நிராகரிக்க முடியும்? ஏதோ ஒரு டிக்கெட் வாங்கிக்கொண்டு

போகச் சொல்லலாம் என்று எண்ணி அவர்களை வரும்படி சொன்னேன். வந்த இரண்டு பேரில் ஒரு பெண்மணியைப் பார்த்ததும் எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. என் விமான சிநேகிதன் ரங்கபாஷ்யத்தின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்த விமான ரமணிதான் அவள்.

“உங்களை நான் எங்கேயோ பார்த்த ஞாபகமாகயிருக்கிறதே?” என்று மாலதியே முதலில் கேட்டுவிட்டாள்.

“ஆமாம்; விமானப் பிரயாணத்தின்போது ஒரு தடவை நாகபுரியில் பார்த்தேன்” என்றேன்.

ஒன்றுக்கு இரண்டாக டிக்கட் வாங்கிக்கொண்டு, மெதுவாக ரங்கபாஷ்யத்தின் பேச்சை எடுத்தேன்.

“நீங்கள் விமான வேலையை விட்டுவிடப் போவதாக ரங்கபாஷ்யம் அப்போதே சொன்னார்” என்றேன்.

ஒரு கண நேரம் அவள் ஏதோ யோசித்துவிட்டு, என்னைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தாள். “அவரும் இந்த நாடகத்துக்கு வருவார். டிக்கட் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்!” என்றாள்.

இன்னும் கொஞ்சம் பேச்சுக் கொடுத்து, எந்த உதவி நாடகத்துக்காக மாலதி நன்கொடை டிக்கட் விற்கிறாளோ, அதில் அவளே வேஷம் போட்டுக்கொண்டு நடிக் கப்போவதாக அறிந்தேன்.

நான் எதிர்பார்த்தபடியே சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் ரங்கபாஷ்யத்திடமிருந்து டெலிபோன் வந்தது. “சாயங்காலம் ஒரு அமெச்சூர் உதவி நாடகத்துக்குப் போகலாம் என்றிருக்கிறேன். உங்களுக்கும் சேர்த்து டிக்கட் வாங்கியிருக்கிறேன்! அவசியம் வரவேண்டும்” என்று குதூகலமான குரலில் கூறினான்.

நாடகத்துக்கு இருவரும் போயிருந்தோம், தலைக்கு இரண்டு டிக்கட் எடுத்துக்கொண்டு போனோம்! அமெச்சூர்கள் போட்ட நாடகம் என்ற முறையில் பார்க்கும்போது அவ்வளவு மோசமாக இல்லை. நன்றாயிருந்தது என்றே சொல்லலாம். ஆனால் ரங்கபாஷ்யத்துக்கு என்னவோ அவ்வளவாக அந்த நாடகம் பிடிக்கவில்லை என்று தெரிந்தது.

“இது என்ன கதை? போயும் போயும் நாடகம் போட இத்தகைய கதை தானா கிடைத்தது? உலகத்தில் வேறு நல்ல விஷயமா இல்லை?” என்று முனகிக் கொண்டே இருந்தான்.

என்னுடைய அபிப்பிராயத்தில் அப்படி ஒன்றும் மோசமான கதை இல்லை. ஏழ்மையினால் குற்றம் செய்து சிறைப்பட்ட ஒரு கைதியின் கதையை வைத்து நாடகம் எழுதியிருந்தது. சிறையில் அக்கைதி படும் கஷ்டங்கள், அவன் தப்பி ஓடி வந்த பிறகு அடையும் துன்பங்கள்—இவைதான் முக்கியமான நாடக அம்சங்கள். எதற்காக இந்த விஷயம் ரங்கபாஷ்யத்துக்கு அவ்வளவு பிடிக்காமலிருக்கவேண்டும் என்று எனக்கு அப்போது விளங்கவில்லை. பின்னொரு காலத்தில் அதன் காரணம் தெரிந்தது.

நாடகம் முடிந்ததும் “போகலாமா” என்று அவனிடம் கேட்டேன்.

“மாலதியைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டுத் தான் போக வேண்டும். கதை நன்றாயில்லா விட்டாலும், அவள் நடிப்பு என்னமோ அபாரமாகத்தானே இருந்தது?” என்றான் ரங்கபாஷ்யம்.

அப்படியே சபை கலையும் வரையில் காத்திருந்து அரங்க மேடைக்குச் சென்று மாலதியைப் பார்த்தோம். நாடகத்தைப் பற்றி என்னுடைய சந்தோஷத்தை நான்

தெரிவித்த பிறகு, ரங்கபாஷ்யமும் தன் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்தான்.

“உங்கள் நடிப்பு மிக நன்றாயிருந்தது. ஆனால் நாடகக் கதை சுத்த அபத்தம். அடுத்த தடவை வேறு ஏதாவது நல்ல விஷயத்தைப்பற்றிக் கதை எழுதி நாடகம் போடுங்கள்!” என்று சொன்னான்.

அச்சமயத்தில் எங்கள் இருவரையும் தவிர மூன்றாவது மனிதன் ஒருவன் அங்கே நின்று கொண்டிருந்தான். மாலதி அவனைச் சுட்டிக்காட்டி, “தயவு செய்து இவரிடம் சொல்லுங்கள். இவர் எழுதிய நாடகந்தான் இது. நான் கூட முதலிலேயே நாடக விஷயம் நன்றாயில்லை யென்று தான் சொன்னேன்” என்றாள்.

அந்த மனிதன், சபையில் எல்லாருக்கும் கதை ரொம்பப் பிடித்திருந்தது. பிரமாதமாகச் சந்தோஷப்பட்டு அடிக்கடி ‘அப்லாஸ்’ கொடுத்தார்கள்! தலைமை வகித்தவர் கூட நாடக விஷயத்தைச் சிலாகித்தார். இவர் ஏதோ அலாதிப் பிறவி போலிருக்கிறது. இவருக்கு மட்டும் பிடிக்கவில்லை!” என்றான்.

அச்சமயம் ரங்கபாஷ்யத்தின் முகம் போன போக்கு ஒரு கணம் என்னைத் திடுக்கிடச் செய்து விட்டது. மறுநிமிஷம் சமாளித்துக் கொண்டு, “சரி, நாம் போகலாம்” என்றான். மாலதியிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு கிளம் பினேம்.

6

அப்புறம் சில காலம் ரங்கபாஷ்யம் என்னைச் சந்தித்துப் பேச அடிக்கடி வந்து கொண்டிருந்தான். தரையில் காலை வைத்து அவன் நடந்ததாகவே தோன்றவில்லை. ஆனந்த வெள்ளத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தான். இந்த

நாட்களில் அவனுக்கு எதைப் பார்த்தாலும் அழகாயிருந்தது ; இன்ப மயமாயிருந்தது.

பட்டுப் பூச்சி பறப்பதைப் பார்த்தால், “ ஸார் ! ஸார் ! அந்தப் பட்டுப் பூச்சியைப் பாருங்கள் ! அது வர்ணச்சிறகை அடித்துக் கொண்டு பறப்பது என்ன அழகாயிருக்கிறது ! ” என்பான்.

ஜன்னல் வழியாக வானத்தைப் பார்த்து “ அட்டா ! ஆகாசத்தின் ஸ்வச்சமான நீல நிறந்தான் எத்தனை அழகு ! ” என்பான்.

அதே வானத்தில் மேகங்கள் படர்ந்திருந்தால் “ அட்டா ! வெள்ளைப் பஞ்சுத் திரளைப் போல் இந்த மேகங்கள்தான் என்ன அழகாயிருக்கின்றன ! அவற்றில் சூரிய காந்தி பட்டு விட்டால் ஒரே பொன் மயமாகி விடுகிறதைப் பார்த்தீர்களா ! ” என்பான்.

“ ஆகா ! இந்தத் தென்றல் காற்றுக்கு இவ்வளவு இனிமையும் சுகமும் எப்படித்தான் வந்தோ ? ‘ மந்த மாருதம் ’ என்று தெரியாமலா பெரியவர்கள் சொன்னார்கள் ? ” என்பான்.

ஒவ்வொரு சமயம் மனதை இன்னும் கொஞ்சம் திறந்து விட்டுப் பேசுவான்.

“ ஸார் ! இந்த அதிசயத்தைப்பற்றி நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் ? மாலதியை நான் முதலில் சந்தித்தது சில மாதங்களுக்கு முன்னாலே தான் என்று என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. எத்தனையோ வருடங்களாக எத்தனையோ யுகயுகமாகப் பழகியது போலிருக்கிறது ” என்று ஒரு தடவை சொன்னான்.

“ அதெல்லாம் சரிதானப்பா ! கலியாணச் சாப்பாடு எப்போது போடப்போகிறாய், சொல்லு ! தேதி நிச்சயமாகி விட்டதா ? ” என்று கேட்டேன்.

“தேதி நிச்சயமானால் உங்களுக்குத் தெரியாமலா இருக்கும்? முதலில் உங்களுக்குத்தான் சொல்வேன், ஸார்! எனக்கும் உற்றார் உறவினர் அதிகம் பேர் இல்லை. நீங்கள் தான் கிட்ட இருந்து நடத்தி வைக்க வேண்டும்!” என்றான் ரங்கபாஷ்யம்.

இப்படிச் சொல்லிவிட்டுப் போன மறுநாளே அவன் உற்சாகம் அடியோடு குன்றி முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு வந்தான். அவனைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டுப் போனேன்.

“என்னப்பா சமாசாரம்? ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாயே?” என்று கேட்டான்.

“அன்றைக்கு அரங்க மேடையில் பார்த்தோமே, ஸார்! அந்தத் தடியன் ஓயாமல் மாலதியைச் சுற்றிக் கொண்டே யிருக்கிறான்! எனக்குக் கொஞ்சம் கூடப் பிடிக்கவேயில்லை!” என்றான் ரங்கபாஷ்யம்.

“உனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால் என்ன செய்வது? அவள் கன்னிப்பெண்; அதோடு படித்த பெண்: சர்வ சுதந்திரமாக வாழ்க்கை நடத்தி வந்தவள். அவள் பேரில் உன்னுடைய பாத்தியதையை நீ ஸ்தாபித்துக் கொள்வதுதானே? உன்னைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள அவளுக்கு இஷ்டமா, இல்லையா என்று கருராகக் கேட்டு விடு! மூடி மூடி வைப்பதில் என்ன பிரயோஜனம்? ‘பேசப் போகிறாயோ, சாகப்போகிறாயோ’ என்ற பழமொழியைக் கேட்டதில்லை? வாயுள்ள பிள்ளைதான் இந்தக் காலத்தில் பிழைக்க முடியும்!” என்றேன்.

உண்மைதான்; உண்டு, இல்லை என்று மாலதியைக் கேட்டுவிடத்தான் போகிறேன்!” என்றான் ரங்க பாஷ்யம். ஆனால் அவ்விதம் கேட்பதற்கு இலேசில் அவனுக்குத் துணிச்சல் வரவில்லை. தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டே காலங்கடத்தினான். ஆனால் அதே சமயத்தில் வேதனைப் பட்டுத் துடித்துக்கொண்டு மிருந்தான். அவன்மீது

கோபித்துக் கொள்வதா, அநுதாபப்படுவதா என்று எனக்குத்தெரியவில்லை.

ஒரு நாள் ரங்கபாஷ்யம் பீதிகரமான முகத்துடன் என்னுடைய அறைக்குத் திடீரென்று வந்து சேர்ந்தான்.

“ஸார்! எனக்கு ஏதோ ஒரு பெரிய அபாயம் வரப் போகிறது. நீங்கள்தான் உதவி செய்து எப்படியாவது காப்பாற்ற வேண்டும்” என்றான்.

அவனுக்கு ஏதாவது மூளைக்கோளாறு நேர்ந்து விட்டதோ என்று எனக்குச் சந்தேகமாகி விட்டது. அவன் முகம் அப்படிப் பேயறைந்தவன் முகம் போலிருந்தது. பேச்சில் அவ்வளவு பதட்டமும் பயங்கரமும் தொனித்தன. சற்று ஆறுதலாகவே பேசி, ‘என்ன விஷயம் என்று சொல்லு! என்னால் முடிந்த உதவியை உனக்கு அவசியம் செய்கிறேன்!’ என்றேன்.

“யாரோ ஒருவன் அடிக்கடி என்னைப் பின்தொடர்ந்து வருகிறான். என்னைக் கொலைசெய்ய வருகிறானோ, வேறு என்ன நோக்கத்துடன் வருகிறானோ, தெரியவில்லை. நான் இருக்கும் அறை வாசலில் வந்து அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறான். யார் என்று பார்க்க அருகில் சென்றால் மறைந்து விடுகிறான். என்னுடைய அறைக்குப் போகவே பயமா யிருக்கிறது. உங்களுடனேயே சில நாள் நான் இருந்து விட்டும்மா?” என்று கேட்டான்.

“பேஷாக இரு, அப்பனே! ஆனால் உன்னுடைய பயம் வீண் பயமாகவும் இருக்கலாம் அல்லவா? யாரோ உன்னைப் பின் தொடர்வதாக நீ நினைப்பது வெறும் பிரமை யாக இருக்கலாம் அல்லவா? இந்த மாதிரி பிரமை சில சமயம் நல்ல அறிவாளிகளுக்கும் ஏற்படுவதுண்டு. சமீபத்தில் ஒரு பெரியவரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். அவர் ஆராய்ச்சியில் சிறந்த அறிஞர் என்று பிரசித்தி பெற்றவர். ஆனால் உலகமெல்லாம் தம் பெயரைக் கெடுப்பதற்குச்

சதியாலோசனை செய்வதாக அவருக்கு ஒரு பிரமை. இரண்டு பேர் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டால், உடனே, ‘பார்த்தாயா? அவர்கள் என்னைப் பற்றித்தான் ஏதோ அவதூறு பேசுகிறார்கள்! அவர்கள் பேரில் வழக்குத் தொடர வேண்டும்’ என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பாராம். அம்மாதிரி நீயும் ஆகிவிடக் கூடாது...”

இப்படி நான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே, ரங்க பாஷ்யம், என் கையைப் பிடித்து இழுத்துச் சென்று, அறையின் பலகணி வழியாக வெளியே பார்க்கப் பண்ணினான். அவன் சுட்டிக் காட்டிய இடத்தில், வீதி விளக்கின் வெளிச்சம் விழாத ஒரு கம்பத்தின் மறைவில் யாரோ ஒரு ஆள் நிற்பது தெரிந்தது.

“யாரோ ஒரு மனிதன் சந்தேகாஸ்பதமாகத்தான் மறைந்து நிற்கிறான். அதனால் என்ன? காக்கை உட்காரப் பனம்பழம் விழுந்த கதையாக இருக்கலாம் அல்லவா?” என்றேன்.

சில நாளைக்குப் பிறகு மாலதி நடித்த நாடகம் எழுதிய தினகரனை நான் சந்திக்க நேர்ந்தது. அவன் என்னோடு வலியப் பேச்சுக் கொடுத்தான். “உங்களோடு ஒருவர் நாடகத்துக்கு வந்திருந்தாரே. அவர் பெயர் என்ன?” என்று கேட்டான்.

“ரங்கபாஷ்யம்” என்று சொன்னேன்.

“அது அவருடைய உண்மைப் பெயர் அல்ல!” என்று சொல்லி என்னைத் திடுக்கிடச் செய்தான்.

“எதனால் சொல்கிறீர்?” என்றேன்.

“உங்களுக்கு எத்தனை நாளாக அவரைத் தெரியும்?”

“சுமார் ஒரு வருஷ காலமாகத் தெரியும்.”

“அப்படித்தான் இருக்குமென்று நானும் நினைத்தேன். இதோ இந்த குரூப் போட்டோவில் உள்ள இந்த படத்தைப்

பாருங்கள். இதன் கீழே எழுதியிருக்கும் பெயரையும் படித்துப் பாருங்கள்” என்றான் தினகரன்.

அவன் சுட்டிக்காட்டிய உருவம் கொஞ்சம் ரங்கபாஷ்யத்தின் சாயலாக இருந்தது. கீழே கே. ஆர். ராமானுஜம் என்ற பெயரும் போட்டிருந்தது. ஆனால் ஒரு குரூப் போட்டோவில் உள்ள சிறிய மங்கலான உருவத்தைக் கொண்டு நிச்சயமாக என்ன முடிவு செய்துவிட முடியும்?

“இதிலிருந்து எனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. அப்படியே யிருந்தாலும் உங்களுக்கும் எனக்கும் அதைப் பற்றி என்ன கவலை? பெயரை மாற்றி வைத்துக்கொள்ள ஒருவர் இஷ்டப்பட்டால், அதை நாம் எப்படித் தடுக்க முடியும்?” என்று கேட்டேன்.

“அதற்காகச் சொல்லவில்லை, ஸார்! ஆள் மாருட்டம் செய்து ஒரு அபலைப் பெண்ணை ஏமாற்றி வசப்படுத்திக் கொள்வது என்றால், அது மிகவும் மோசமான காரியம் இல்லையா? அப்படிப்பட்ட ஈனச் செயலைத் தடுப்பது நம் முடைய கடமை இல்லையா?” என்றான்.

“எனக்கு வேறு பல கடமைகள் இருக்கின்றன. இப்போது இதை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராயில்லை” என்று சொல்லிப் பேச்சை வெட்டினேன்.

ஆனால் என் மனம் ஓரளவு நிம்மதியை இழந்து விட்டது.

7

இன்னொரு நாள் ரங்கபாஷ்யம் வந்தான். முகம் அடைந்திருந்த மாறுதலைச் சொல்லி முடியாது. அன்று ஆகாச விமானப் பிரயாணத்தில் அவனைப் பார்த்த போதிருந்த பால்வடியும் முகம் எங்கே? பீதி நிறைந்த பிரம்மஹத்தி கூத்தாடிய இப்போதைய முகம் எங்கே?

அவனைப் பார்த்ததும் நானே பேச்சை ஆரம்பித்து விட்டேன். “என்னடா அப்பா! மாலதி கடைசியில்

கையை விரித்து விட்டாளா? ஏன் இவ்வளவு சோகம்?" என்றேன்.

“இல்லை, இல்லை! மாலதி என்னை மணந்து கொள்ளத் தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்து விட்டாள். ஏதோ ஒரு முக்கியமான பொறுப்பு அவளுக்கு இருக்கிறதாம். அதை நிறைவேற்றும் வரையில் சில நாள் பொறுத்திருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டாள். அதற்குள் இந்தப் பேரிடி என் தலையில் விழுந்து விட்டது!” என்று சொல்லிக் கொண்டே, ஒரு பத்திரிகைத் துணுக்கை எடுத்து நீட்டினான்.

அதில் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தது:—

“ஸ்ரீ மருதாசலம் செட்டியாரின் கம்பெனியில் மாணேஜர் வேலை பார்க்கும் ரங்கபாஷ்யத்துக்கு எச்சரிக்கை. அவன் மிஸ் மா...என்னும் பெண்ணை மறந்துவிட்டு ஒரு வாரத்திற்குள் சென்னைப் பட்டணத்தை விட்டுப் போய்விட வேண்டியது. அப்படிப் போகாவிட்டால், அவனுடைய பூர்வாசிரமத்துப் பெயரையும் மோசடிகளையும் பற்றித் தக்க ஆதாரங்களுடன் இந்தப் பத்திரிகையில் அம்பலப்படுத்தப்படும். ஜாக்கிரதை!”

இதைப் பார்த்ததும் எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. இதற்காகவா இப்படி இவன் மிரண்டுவிட்டான்?

“இந்த மாதிரி ஆபாசப் பத்திரிகைகளை நீ ஏன் வாங்கிப் பார்க்கிறாய்? பார்த்து மனதைக் குழப்பிக் கொள்ளுகிறாய்? உனக்கு வேறு வேலை கிடையாதா?” என்று கேட்டேன்.

“நான் வாங்கவில்லை. இதை மெனக்கட்டுப் பத்திரிகையிலிருந்து வெட்டி யாரோ எனக்குத் தபாலில் அனுப்பியிருக்கிறான். இதை எழுதிய ஆளாகவேதான் இருக்க வேண்டும்” என்றான்.

“இப்படிப்பட்டவர்களின் யுக்தியே இதுதான். அதில் நீ ஏன் விழுந்துவிட வேண்டும்? சுக்குநூறுய்க் கிழித்

தெறிந்துவிட்டு நிம்மதியாக உன் வேலையைப் பார்! பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டவர்களின் பொதுக் காரியங்களைப் பற்றி விமர்சனம் எழுதுவது பத்திரிகை தர்மம். அதற்கு மாருகத் தனிப்பட்ட மனிதர்களின் குட்டை உடைத்து விடுவதாகச் சொல்கிறவர்கள் பத்திரிகைக்காரர்களே அல்ல. இதையெல்லாம் படிப்பதும் பிசகு; காதில் போட்டுக் கொள்வதும் பிசகு! இப்படிப்பட்ட அவதூறுகளினால் உனக்குக் கெடுதல் ஒன்றும், நேர்ந்து விடாது. தைரியமாயிரு!”

. இவ்வாறு கூறிச் சில உதாரணங்களும் எடுத்துக் காட்டினேன். தமிழ் நாட்டில் சில பிரமுகர்களைப் பற்றி என்னவெல்லாமோ வாயில் வைத்துச் சொல்லத் தகாத ஆபாச அவதூறுகள், சில கந்தல் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன. அதனெல்லாம் அந்தப் பிரமுகர்களுக்கு என்ன குறைந்து போய்விட்டது? ஒன்றுமில்லை என்பதை எடுத்துச் சொன்னேன்.

அதற்கு ரங்கபாஷ்யம் சொன்ன பதில் என்னை உண்மையிலே திணறித் திக்குமுக்காடச் செய்துவிட்டது.

“ அந்தப் பிரமுகர்களைப் பற்றி யெல்லாம் எழுதிய வற்றில் உண்மை இருந்திராது. ஆகையால் அவர்கள் கவலையற்று நிம்மதியாயிருந்தார்கள். ஆனால், என் விஷயத்தில் இதில் எழுதியிருப்பது உண்மையாயிற்றே! நான் எப்படி நிம்மதியாயிருக்க முடியும்?” என்றான்.

பிறகு நான் நயமாகப் பேசி வற்புறுத்திக் கேட்டதின் பேரில் அவன் தனது பூர்வ கதையைக் கூறினான் :—

ரங்கபாஷ்யத்தின் உண்மைப் பெயர் இராமனுஜம். அவன் கல்கத்தாவில் ஒரு பெரிய முதலாளியிடம் அந்த ரங்கக் காரியதரிசியாக வேலை பார்த்து வந்தான்.

முதலாளி பல தொழில்களில் ஈடுபட்டவர். அதோடு, புத்த காண்டிராக்டுகளும் எடுத்திருந்தார். அவருக்குச்

சில எதிர்பாராத பொருளாதாரக் கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டு விட்டன. இதனால் முறைத் தவறான காரியங்கள் சில வற்றைச் செய்துவிட்டார். எஜமான விசுவாசம் கருதி அதற்கெல்லாம் ராமானுஜமும் உடைந்தையாயிருக்க நேர்ந்தது. உண்மையில் மோசடி ஒன்றும் இல்லையென்றும், எல்லாம் சிலநாளில் சரிப்படுத்தப்படும் என்றும் முதலாளி உறுதி சொன்னதை நம்பினான். ஆனால் திடீரென்று ஒரு நாள் அவன் நம்பியதெல்லாம் பொய்யாகிவிட்டது. முறைத் தவறுகளும் ஊழல்களும் வெளியாகி விட்டன. அந்த ஊழல்களில் முதலாளி கண்ட்ராக்டரைத் தவிர பெரிய பெரிய ஐ. சி. எஸ். உத்தியோகஸ்தர்கள், என்ஜினியர்கள் ஆகியோரும் சம்பந்தப்பட்டவர்கள். ஆனால் அவர்கள் அனைவரும் செல்வாக்கின் காரணமாகத் தப்பித்துக்கொண்டார்கள். அதற்கெல்லாம், பாவம், இராமானுஜமே பொறுப்பாக்கப்பட்டான். அவனைக் கைது செய்து விசாரணையும் நடந்தது. ஏழையின் பேச்சு அம்பலம் ஏறவில்லை. இராமானுஜத்தின் பேரில் குற்றம் ருசுவாகி, அவனுக்கு இரண்டு வருஷம் சிறைத் தண்டனை கிடைத்தது!

சிறையில் ஒன்றரை வருஷம் கழித்த பிறகு, இந்தியா தேசம் சுதந்திரம் பெற்றது. அந்தச் சுதந்திர நன்னாளில், புதிதாக ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற காங்கிரஸ் மந்திரிகள் சிறைக் கைதிகள் சிலருக்கு விடுதலை அளித்தார்கள். இராமானுஜத்தைப் பற்றிச் சிறை அதிகாரிகள் மிக நல்ல அறிக்கை அனுப்பி யிருந்தபடியால், இராமானுஜமும் விடுதலை பெற்றான். சென்னைக்கு வந்து முற்றும் புதிய வாழ்க்கை தொடங்கினான். மோசடி வழக்கில் அடிபட்ட பழைய பெயர் வாழ்க்கையில் வெற்றிக்கு இடையூறு யிருக்கலாம் என்று கருதிப் பெயரை மாற்றி வைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீமருதாசலம் செட்டியார் கம்பெனியில் வேலைக்கு அமர்ந்தான். அவனுடைய பொருளாதார அறிவின் காரணமாக அதி சீக்கிரத்தில் உயர்ந்த நிலைமைக்கு

வந்தான். புதிய முதலாளியான செட்டியார் தமது தொழில்களின் முழுப் பொறுப்பையும் அவனிடமே பூரணமாக நம்பி விட்டிருந்தார். பழைய கல்கத்தா வாழ்க்கையும் அதில் ஏற்பட்ட அனுபவங்களும் ஒரு பயங்கரமான கனவு என்று எண்ணி ரங்கபாஷ்யம் அதை யெல்லாம் மறந்து விட்ட சமயத்தில் இந்தப் பேரிடி அவன் தலையில் விழுந்துவிட்டது.

யாரோ ஒரு கிராதகன் அவனுடைய பழைய வாழ்க்கையைத் தோண்டி எடுத்து அதன் சம்பவங்களை அம்பலப் படுத்தவும் தயாராயிருந்தான் என்று ஏற்பட்டது!

மேலே கண்ட சோகக் கதையைக் கூறிவிட்டு ரங்கபாஷ்யம் சொன்னதாவது :—

“ நான் மோசடி வழக்கில் தண்டனை அடைந்த கைதி என்பது வெளியானால் கம்பெனி முதலாளி என்னை உடனே அனுப்பி விடுவார். மாலதியும் என்னைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கப் போவதில்லை. அவள் மனது புண்ணாகும்! எனக்கும் அவள் முகத்தை ஏறெடுத்துப் பார்க்க இனித் தைரியம் உண்டாகாது. ஆகையால் வேலையை ராஜினாமா செய்துவிட்டுப் பெங்களூருக்குப் போய் விடுவது என்று தீர்மானித்திருக்கிறேன். என்னுடைய பெங்களூர் விலாசம் உங்களுக்கு மட்டும் தெரிவிக்கிறேன். நீங்கள் யாருக்கும் சொல்ல வில்லை என்று உறுதி கூறவேண்டும்! ஏதாவது முக்கிய விஷயம் இருந்தால் மட்டும் எனக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்!” என்றுன் ரங்கபாஷ்யம்.

அவன் மோசடி வழக்கில் அரீதிக்கு ஆளானதைப் பற்றிக் கூறியதை நான் பூரணமாக நம்பினேன். இம்மாதிரி பெரிய முதலாளிகள் செய்த குற்றங்களுக்குச் சம்பள ஊழியர்களைப் பொறுப்பாக்கிய வேறு சில சம்பவங்களும் அறிந்திருந்தேன். பிற்பாடு அம்முதலாளிகளே அகப்பட்டுக் கொண்டதைப் பற்றியும் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். ஆகவே, ரங்கபாஷ்யத்திடம் உண்மையில் எனக்கு அநுதாபந்தான் உண்டாயிற்று.

“இது என்ன பைத்தியம்? உன்னிடம் மாலதி உண்மைக் காதல் கொண்டிருப்பது உண்மையானால், இதற்காக அவள் மனதை மாற்றிக் கொள்வாளா? உன்கம்பெனி முதலாளியைப் பற்றி நான் ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் மாலதி அத்தகைய நீசகுணம் உள்ளவள் அல்ல என்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லுவேன். உன்னுடைய உண்மை நிலைமையை அறிந்தால் அவள் உன்னிடம் கொண்ட அன்பு அதிகமேயாகும்” என்றேன்.

“தயவு செய்து மன்னியுங்கள்! இத்தகைய பழியோடு அவள் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்க என்னால் முடியவே முடியாது!” என்று ரங்கபாஷ்யம்.

அவனுடைய முடிவை மாற்றச் செய்ய நான் பட்ட பிரயாசை எல்லாம் விழலுக்கு இறைத்த நீராயின. மாலதி அவனிடம் அத்தகைய சலனமற்ற உறுதியான காதல் கொண்டிருந்ததாகவும் அவன் நம்பவில்லை யென்றும் தெரிந்தது; அவளுடைய மனதில் ஏற்கெனவே தயக்கம் இருந்தது; அந்தத் தயக்கத்தைப் பலப்படுத்தி அவளை நிராகரிக்கும்படி செய்ய இந்தப் பழைய துரதிர்ஷ்ட சம்பவம் போதுமானதல்லவா? “எல்லாம் விதியின்படி நடக்கும்” என்று விதிமேல் பாரத்தைப்போட்டுவிட்டு, ரங்கபாஷ்யம் கூறியதற்கு உடன்பட்டேன். பாவம்! அவன் பட்ட வேதனையை என்னால் ரசிக்க முடியவில்லை. காலமும் கடவுளுந்தான், அவனுடைய துன்பத்தைப் போக்கி நிம்மதி அளிக்கவேண்டும்.

8

ரங்கபாஷ்யம் பெங்களூருக்குப் போன பிறகு, பல தடவை மாலதி என்னுடன் டெலிபோனில் பேசி அவனைப் பற்றி ஏதாவது தகவல் தெரியுமா என்று கேட்டாள். நானும் அவனுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை எண்ணித் “தெரியாது” என்றே சொல்லி வந்தேன். ஒரு நாள் என்னை

நேரில் சந்திக்க வேண்டும் என்றாள். என்னுடைய பிரம்மச்சாரி அறைக்கு அவளை வரச்சொல்ல இஷ்டப்படாமல் நானே அவளுடைய ஜாகைக்குப் போனேன். அப்போது தான் அவள் மனதில் ஒரு பகுதியை நான் அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. ரங்கபாஷ்யத்திடம் அவள் உண்மையான காதல் கொண்டிருந்தாள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. நாடகக்கதை எழுதிய தினகரனை அவள் வெறுத்தாள் என்பதிலும் ஐயமில்லை. “என் தந்தை காலமானபோது எனக்கு ஒரு பணி இட்டு விட்டுப்போனார். அந்தக் கடமையை நிறைவேற்றுவதற்காகவே காத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அதற்குள் உங்கள் சிநேகிதர் என்ன நினைத்தாரோ, என்னமோ தெரியவில்லை. தகவல் தெரிவிக்காமல் எங்கேயோ போய்விட்டார். இந்தப் போக்கிரி தினகரன் அவரிடம் ஏதாவது பொய்யும் புளுகும் சொல்லியிருப்பானே என்றுகூடச் சந்தேகிக்கிறேன். இப்படியெல்லாம் உலகத்தில் விஷமக்காரர்கள் இருக்கத்தான் இருப்பார்கள். அவர்கள் பேச்சை யெல்லாம் நம்பி விடலாமா? இப்படி உங்கள் சிநேகிதர் செய்துவிட்டாரே? இனி என் வாழ்க்கை பாழானது போலத்தான்! நான் பெரிய துரதிர்ஷ்டக்காரி!” என்று மாலதி சொல்லிப் பொல பொல வென்று கண்ணீர் உகுத்தாள்.

அவளுடைய துயரத்தைத் தீர்க்கும் சக்தி என்னிடம் இருந்தது. ஆனால் அதை உடனே பிரயோகித்துவிட நான் விரும்பவில்லை. மேலும் அவள் மனதை நன்றாய் அறிந்து கொள்ள விரும்பினேன். ரங்கபாஷ்யத்தின் பூர்வோத்திரத்தை அறிந்த பிறகும் இதே மனோபாவம் அவளுக்கு இருக்குமோ என்னமோ, யார் கண்டது? அதைப் பற்றி உடனே சொல்லிப் பரீட்சை பார்க்கவும் நான் விரும்பவில்லை. கொஞ்சம் விட்டுப் பிடிக்க எண்ணினேன். ஆனால் தினகரனைப்பற்றி மட்டும் கொஞ்சம் விசாரித்து வைத்தேன். “அவன் என் தாயார் வழியில் கொஞ்சம் தூரத்து உறவு. அந்த உரிமையைக் கொண்டாடி என்னைத்

தொல்லைப் படுத்துகிறான். என்னிடம் கொஞ்சம் பணம் இருக்கிறது என்று நம்பி, அதைப் பறிக்கப் பார்க்கிறான். ஆனால் பணம் என்னுடையதல்ல என்பது அவனுக்குத் தெரியாது. சொன்னாலும் தெரிந்துகொள்ள மாட்டான். ஒரு நாள் அவனை நன்றாய்த் திட்டிப் பாடம் கற்பித்து விரட்டி விடப் போகிறேன். அப்புறம், இந்தப் பக்கமே வர மாட்டான்” என்றான்.

தினகரனைப் பற்றியவரையில், மாலதி பரிபூரண வெறுப்புக் கொண்டிருந்தாள் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை. இதுவே ஓரளவு எனக்குத் திருப்தியையும் மனச் சாந்தியையும் அளித்தது.

மற்றொரு நாள் அந்தக் கிராதகன் தினகரன் என்னைத் தேடி வந்தான். ரங்கபாஷ்யத்தைப் பற்றி விசாரித்தான். “தகவல் தெரியாது” என்றேன். “அது என்ன திடீரென்று மறைந்து விட்டான்? காரணம் ஏதேனும் தெரியுமா?” என்று கேட்டான். “தெரியாது!” என்றேன். “எனக்குத் தெரியும்!” என்று சொல்லி, ரங்கபாஷ்யம் காட்டிய அதே பத்திரிகைத் துணுக்கின் இன்னொரு பிரதியை என்னிடம் காட்டினான். “இதனால்தான் அந்த மோசக்காரன் ஓடிப் போயிருக்கவேண்டும்!” என்றான்.

தனி மனிதர்களின் சொந்த வாழ்க்கையைப் பற்றி எழுதுவதையே தொழிலாகக் கொண்ட பத்திரிகைகளைப் பற்றி நான் பலமாய்த் திட்டிக் கண்டித்தேன்.

“அதெல்லாம் இருக்கலாம். ஆனாலும் அவனுடைய தலைக்கு இது தகுந்த குல்லா என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆகையினால்தான் மாலதியிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமலும் விலாசம்கூடத் தெரிவிக்காமலும் இந்த ஊரை விட்டே ஓடிப் போய் விட்டான்!” என்றான் தினகரன்.

தினகரனை மேலும் ஆழம் பார்க்க எண்ணி, “அப்படி யானால் மாலதி விஷயத்தில் உங்களுக்கு ஒரு போட்டி ஓழிந்தது என்று சொல்லுங்கள்!” என்றேன்.

“ஆனாலும் ஸ்திரீகளின் விஷயமே விசித்திரமானது. இன்னும் அந்த மோசக்காரனிடமே அவள் ஈடு பட்டிருக்கிறாள். அவன் எங்கே போனான் என்று என்னை விசாரிக்கச் சொல்லுகிறாள். நன்றாயிருக்கிறதல்லவா? ஆனால் இன்னும் இந்தப் பத்திரிகையின் விஷயம் அவளுக்குத் தெரியாது. இன்றைக்குச் சொல்லிவிடப் போகிறேன்!” என்றான்.

“இந்தமாதிரி எச்சரிக்கை இப்பத்திரிகையில் எழுதி வெளியிட்டது யார்? நீர்தானா?” என்று கேட்டேன்.

“நான் இல்லை; என்னைப்போலவே ரங்கபாஷ்யத்தின் மோசடியை வெளிப்படுத்துவதில் சிரத்தையுள்ள வேறு யாரோ இருக்கவேண்டும். ஆனால் இதிலுள்ள விஷயம் உண்மை என்பதில் சந்தேகமில்லை. எனக்கே நன்றாய்த் தெரியும். உங்களிடம்தான் முன்னமே சொல்லி இருக்கிறேனே? கொஞ்சம் இருந்த சந்தேகமும் அவன் ஓடிப் போனதிலிருந்து நீங்கிவிட்டது!” என்றான்.

“அப்படியானால் மாலதியிடம் இதைப்பற்றிச் சொல்லத்தான் போகிறீராக்கும்?” என்று கேட்டேன்.

“இப்பொழுது நேரே அவள் வீட்டுக்குத்தான் போகிறேன்!” என்றான் தினகரன்.

அவன் மாலதியைப் பார்ப்பதன் விளைவு என்ன ஆகப் போகிறது என்று மிகுந்த ஆவலுடன் நான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

9

மறுநாளைக்கு மாலதியே என்னைத் தேடிக்கொண்டு என் அறைக்கு வந்துவிட்டாள். “உங்கள் சினேகிதரை எப்படியாவது உடனே கண்டுபிடிக்க வேண்டும். முக்கியமான காரியம் இருக்கிறது. பத்திரிகையில் விளம்பரம் போட்டுப் பார்க்கலாமா?” என்றான்.

“பத்திரிகையில் போடுவதினால் பயன் ஒன்றும் ஏற்படாது. நானே வேறு விதத்தில் தேடிக்கண்டுபிடிக்கப்பார்க்கிறேன். ஆனால் அப்படிப்பட்ட முக்கியமான விஷயம் என்ன? எனக்குத் தெரியப்படுத்தலாமா?” என்று கேட்டேன்.

“உங்களுக்கும் தெரியவேண்டியதுதான்! இல்லாவிட்டால், அவரைக் கண்டுபிடிப்பதில் எனக்கு நீங்கள் உதவி செய்ய மாட்டீர்கள்!” என்றார் மாலதி.

மாலதி கூறியதிலிருந்து நேற்று தினகரன் என்னைப் பார்த்த பிறகு நேரே மாலதியைச் சந்திக்கச் சென்றான் என்று தெரிந்தது. சந்தித்து, மேற்படி பத்திரிகைத்துணுக்கை அவளிடம் காட்டினான். மோசடி வழக்கில் இரண்டு வருஷம் தண்டனையடைந்தவன் ரங்கபாஷ்யம் என்றும் அதனாலேயே இந்த விளம்பத்தைக் கண்டதும் ஓடிமறைந்து விட்டான் என்றும் தெரிவித்தான்.

ஆனால் இதன் மூலம் அவன் எதிர்பார்த்தது நடக்கவில்லை. அதற்கு நேர்விரோதமான பலன்தான் உண்டாயிற்று.

“அந்த மோசடி வழக்கைப்பற்றி உமக்கு என்ன தெரியும்? எப்படித் தெரியும்?” என்று மாலதி கேட்டாள்.

“நீ கேட்டதினாலே சொல்லுகிறேன். கல்கத்தாவிலே உன் தகப்பனார் நடத்திய கம்பெனியில் வேலை பார்த்தவன் தான் இவன். அந்தக் கம்பெனி வேலையிலேதான் மோசடி செய்துவிட்டான். நீ அப்போது ‘கான்வென்ட்’ பள்ளிக் கூடத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தாய். உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. உன் தந்தை இவனை முழுதும் நம்பிக் கம்பெனிப் பொறுப்புகளை யெல்லாம் ஒப்புவித்திருந்தார். நம்பியவருக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டான். இவனுடைய வழக்கு கல்கத்தாவில் நடந்தபோது தற்செயலாக நான் கல்கத்தா வந்திருந்தேன். உன் தந்தையுடன் கோர்ட்டுக்கே போயிருந்தேன். இரண்டு வருஷம் சிறைத் தண்டனை

இவனுக்குக் கிடைத்தது. தண்டனை முடிந்த பிறகு இங்கு வந்து பெயரை மாற்றி வைத்துக்கொண்டு காலட்சேபம் நடத்தி வருகிறான். இப்போது பார்க்கும் வேலையிலும் என்னென்ன மோசம் செய்து வந்தானோ, தெரியாது. இந்த விளம்பரத்தைப் பார்த்துவிட்டு அவன் தலைமறைவாகி விட்டதிலிருந்தே அவன் யோக்கியதை தெரியவில்லையா?" என்று தினகரன் சாங்கோ பாங்கமாக ரங்கபாஷ்யத்தின் மீது புகார்களைக் கொட்டி அளந்தான்.

அவ்வளவையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மாலதி கடைசியில், "இந்தப் பத்திரிகை விளம்பரம் நீங்கள்தான் போட்டீர்களா?" என்று கேட்டாள்.

"ஆமாம்; நான்தான் போட்டேன். உண்மையைச் சந்தேகமறத் தெரிந்து கொள்வதற்காகப் போட்டேன். அதற்குப் பலன் கிடைத்துவிட்டது. ஆசாமி இந்த ஊரை விட்டே கம்பி நீட்டி விட்டான், பார்!" என்றான் தினகரன்.

"ஆனாலும் உம்மைப் போன்ற நீச குண முள்ளவனை நான் பார்த்தது மில்லை; கேட்டது மில்லை!" என்றாள் மாலதி.

இதைக் கேட்ட தினகரனுக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. மாலதியின் போக்கு அவனுக்குப் புரியவில்லை. பிறகு மாலதி நன்றாகப் புரியும்படி சொன்னாள்.

"ஏதோ ஒருவன் தூரதிர்ஷ்டத்தினால் கஷ்டத்துக்கு உள்ளாகலாம். அதையெல்லாம் மறந்து புதிய வாழ்க்கை நடத்த முயற்சிக்கலாம். இம்மாதிரி மெனக்கெட்டு ஒருவருடைய பூர்வோத்திரங்களை அறிந்து பத்திரிகைகளிலும் விளம்பரப் படுத்துவது போன்ற சண்டாளத்தனம் வேறு என்ன இருக்க முடியும்? உம்முடைய முகத்திலேயே இனி நான் விழிக்க விரும்பவில்லை. என்னைப் பார்க்கவேண்டாம்!" என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லித் தினகரனை அனுப்பி விட்டாள். தினகரனும் பெண் குலத்தின் முட்டாள்தனத்

தையும் இழி குணத்தையும் ஒரு அத்தியாயம் நிந்தித்து விட்டுப் போய்விட்டான்.

பிறகுதான் மாலதி என்னைத் தேடி வந்தாள். “ரங்க பாஷ்யத்தை உடனே பார்த்தாக வேண்டும், என்னால் அவருக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்துக்கு நான் அவரிடம் கட்டாயம் மன்னிப்புக் கேட்டாக வேண்டும்!” என்றுள்.

“நீங்கள் மன்னிப்புக் கேட்பானேன்? எதற்காக?” என்றேன் நான்.

“என் காரணமாகத்தானே அவருக்குத் தினகரன் இத்தகைய கஷ்டத்தை உண்டாக்கினான்? அவர் ஊரை விட்டு ஓடும்படியாயிற்று? இதைத் தவிர இன்னொரு முக்கியமான காரணமும் இருக்கிறது!” என்று மாலதிகூறினாள்.

அந்த முக்கியமான இன்னொரு காரணத்தைக் கேட்ட பிறகு என்னுடைய தயக்கம் தீர்ந்து விட்டது. பெங்களூருக்கு நானே மாலதியை அழைத்துச் செல்வது என்று தீர்மானித்தேன்.

10

பெங்களூர் மெயில் துரிதமாய்ப் போய்க் கொண்டிருந்தது. வெளியில் காற்றும் மழைத் தூற்றலுமாயிருந்த படியால் ரயிலின் கண்ணாடிக் கதவுகள் மூடப்பட்டிருந்தன. அந்தக் கதவுகளில் சள சள வென்று தூற்றல் அடித்துக் கொட்டுச் சொட்டாய் ஜலம் வடிந்துகொண்டிருந்தது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் விஷயம் என்ன வென்பதை வாசகர்களுக்குத் தெரிவித்து விடுகிறேன்.

இராமானுஜம் கல்கத்தாவில் எந்த முதலாளியிடம் வேலை பார்த்து வந்தானோ, அந்த முதலாளிதான் மாலதியின் தந்தை. இராமானுஜம் சிறை சென்ற பிறகு அவருடைய கம்பெனி பலவிதக் கஷ்டங்கள் அடைந்து நஷ்டமாகி வந்தது. தேசம் சுதந்திரம் அடைவதற்குமுன் கல்கத்தாவில்

நடந்த பயங்கரக் கலவரத்தில் அவருடைய கட்டிடம் ஒன்று தீப்பிடித்து எரிந்து போயிற்று. தேசம் சுதந்திரம் பெற்ற வுடன் கல்கத்தாவில் ஏற்பட்ட டாக்டர் பி. சி. கோஷின் கடுமையான ஆட்சியில் உள்ள மார்க்கெட் வியாபாரம் அடியோடு படுத்து விட்டது.

இதனெல்லாம் மாலதியின் தந்தை நோயில் விழுந்து படுத்த படுக்கையானார். டாக்டர்களும் கையை விரித்து விட்டார்கள். இறுதிக் காலத்தில் அவருடைய மனச்சாட்சி அவரை மிகவும் உறுத்தியது. முக்கியமாகத் தம்மைப் பூரணமாக நம்பி விசுவாசத்துடன் வேலை செய்த இராமானுஜத்துக்குச் செய்த அநீதி அவருடைய நெஞ்சில் பெரும் பாரமாக அழுத்தியது. அவனைக் கண்டு பிடிக்க அவர் ஆனமட்டும் முயன்றும் முடியவில்லை. சிறையிலிருந்து வெளியே வந்ததும் அவன் வேறு பெயர் வைத்துக்கொண்டு விட்டான் அல்லவா? தம் அருமை மகளாகிய மாலதியிடம் விஷயத்தைச் சொல்லி, “எப்படியாவது இராமானுஜத்தைக் கண்டுபிடித்து, இந்தக் கடிதத்தைச் சேர்ப்பிக்க வேண்டும்” என்று ஒப்புவித்தார். தாம் அவனுக்குச் செய்த தீங்குக்குப் பரிகாரமாகப் பத்தாயிரம் ரூபாய் பணத்தையும் கொடுத்து விட்டுப் போனார்.

ரங்கபாஷ்யம் என்கிற இராமானுஜம் கடிதத்தைப் படித்து முடித்ததும் சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். பிறகு என்னைப் பார்த்து, “ஸார்! அந்தக் புண்ணியவான் என்னை இவ்வளவு நஷ்டத்துக்கு உள்ளாக்கி விட்டு அவ்வளவையும் பத்தாயிரம் ரூபாயினால் துடைத்து விடலாம் என்று பார்க்கிறார்! இந்தாருங்கள்! இந்தப் பணத்தை அவருடைய செல்வக் குமாரியிடமே கொடுங்கள்!” என்று உறையோடு எடுத்தெறிந்தேன்.!

அப்போது மாலதி தான்பெண் என்பதைக் காட்டி விட்டாள். கல கல வென்று அவள் கண்ணீர் பெருக்கி விம்மினாள்.

அதைப் பார்த்த இராமானுஜம் எழுந்து அவள் அருகில் ஓடி வந்தான். ஆனால் அருகில் வந்ததும் இன்னது செய்வ தென்று தெரியாமல் அவனும் விம்மி விம்மி அழத்தொடங்கி விட்டான்.

அவர்கள் ஒருவரை யொருவர் சமாதானப் படுத்திக் கொள்ளட்டும் என்று நான் வெளியேறப் பார்த்தேன்.

“ஸார்! ஸார்! கொஞ்சம் இருங்கள்!” என்றான் இராமானுஜம்.

நான் தயங்கி நின்றேன்.

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, “சொல்வதைப் பூராவும் சொல்வதற்கு முன் அழுதால் நான் என்ன செய்கிறது? இவளுடைய அப்பா எனக்குச் செய்த தீங்குக் கெல்லாம் பரிகாரம் செய்ய வேண்டுமானால் அதற்கு வேறு வழி இருக்கிறது. விலையில்லாச் செல்வமாகிய அவருடைய பெண்ணை எனக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும்! அதற்குச் சம்மதமா என்று இவளைக் கேட்டுச் சொல்லுங்கள்” என்றான் இராமானுஜம்.

மாலதியும் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, “அது எப்படி, ஸார், முடியும்? சுதந்திர பாரத நாட்டில் பெண்களுக்கு மட்டும் சுதந்திரம் இல்லையா.....?” என்றாள்.

“அப்படியானால் மெனக்கெட்டு எதற்காக என்னைத் தேடி வரவேண்டும்? இந்தப் பணம் யாருக்கு வேண்டும்? இதை எடுத்துக்கொண்டு போகச் சொல்லுங்கள்!” என்றான் இராமானுஜம்.

“சொல்வதை முழுதும் கேட்பதற்குள் எதற்காக இவர் அவசரப் படுகிறார், ஸார்?...நான்தான் என் சொந்த இஷ்டத்தினால் என் சுதந்திரமாக இவருக்கு என்னைக் கொடுத்து விட்டேனே?—என் தகப்பனார் எப்படி என்னை இவருக்குக் கொடுக்க முடியும்?” என்றாள் மாலதி.

அவர்களை விட்டு விட்டு நழுவுவதற்கு அதுதான் சரியான சமயம் என்று நான் வெளியேறினேன்.

ஒரு மாதத்துக்கு முன்பு இராமானுஜம் தம்பதிகளைப் பார்த்தேன். பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தபொழுது ஆசிரியர் தினகரனைப் பற்றியும் பேசுவந்தது. அவனை இரண்டு பேரும் சேர்ந்து நிந்தித்ததை என்னால் பொறுக்கவே முடியவில்லை.

“எதற்காக அந்த அப்பாவியைத் திட்டுகிறீர்கள்? அவன் பத்திரிகையில் அநாமதேயக் கடிதம் விடுத்ததினால் தானே நீங்கள் இன்று இவ்வளவு சந்தோஷமாயிருக்கிறீர்கள்?” என்றேன்.

“அநாமதேயக் கடிதம் அவனா எழுதினான்? அழகு. தான்!” என்றாள் மாலதி.

திடீரென்று என் மனதில் ஒரு பீதி உண்டாயிற்று. ஒரு வேளை நான் அந்தக் கடிதத்தை எழுதினதாக இவர்கள் சந்தேகப்படுகிறார்களோ என்று.

“பின், யார் எழுதியது? வேறு யாரையாவது சந்தேகிக்கிறீர்களா, என்ன!” என்று கேட்டேன்.

“சந்தேகிக்கவில்லை ஸார்! யார் எழுதியது என்று எனக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியும்” என்றாள் மாலதி.

இன்னும் அதிக பீதியுடன், “யார்தான் எழுதியது! உனக்கு அது எப்படி நிச்சயமாய்த் தெரியும்?” என்று கேட்டேன் நான்.

“நான்தான் எழுதினேன். அது எனக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியாமல் எப்படி இருக்க முடியும்?” என்றாள் மாலதி.

இந்தச் சதந்திர யுகத்துப் புதுமைப் பெண்கள் என்ன செய்வார்கள்; என்ன செய்யமாட்டார்கள் என்று யார்தான் நிச்சயமாய்ச் சொல்ல முடியும்?

51892

